

FULLMOON

HUDEBNÍ ČASOPIS #82 | 2/2018

89 Kč | 3.99 €

GENERÁLNÍ PARTNER:

ČESKÁ
spořitelna

ZA PODPORY:

OSTRAVA!!!

GENERÁLNÍ PARTNER:

ArcelorMittal

Colours

OF OSTRAVA

18–21/7/2018

LONDON GRAMMAR

JOSS STONE

GEORGE EZRA

KALEO / BETH DITTO

CIGARETTES AFTER SEX

FUTURE ISLANDS

ZIGGY MARLEY

CALEXICO / AURORA / SLAVES

JON HOPKINS (LIVE) / JÓHANN JÓHANNSSON

A MNOHO DALŠÍCH...

VSTUPENKY : WWW.COLOURS.CZ

TICKETPRO
a ticketmaster company

HLAVNÍ PARTNER:

AGROFERT

EXKLUZIVNÍ PARTNER:

Česká televize

HLAVNÍ PARTNER:

RADEGAST

GENERÁLNÍ MEDIÁLNÍ PARTNER:

DNES

GENERÁLNÍ MEDIÁLNÍ PARTNER:

HITRÁDI
... které hraje

HLAVNÍ MEDIÁLNÍ PARTNER:

iDNES.cz

REFLEX

PRODUKTOVÝ PARTNER:

VE SPOLUPRÁCI S EVROPSKOU KOMISÍ

evropska-unie.cz

FULL MOON FORUM UVÁDÍ

BARO CHANDEL

baro bokhalo

ŽIVĚ

SO 10. 02. 2018 | KLUB FAMU, PRAHA
+ MADHOUSE EXPRESS, JOHNNY THE HORSE DJ SET

ČT 15. 02. 2018 | KABINET MÚZ, BRNO
+ THE HOPS PARTY

TALLINN MUSIC WEEK
2—8 APRIL 2018

TMW10!

CITY FESTIVAL
FOR TOMORROW'S
MUSIC, ARTS AND IDEAS

MUSIC FESTIVAL

5—7 APRIL 2018

Conference + Festival Pass
Until 12 March €250
From 13 March €295

Festival Pass
Until 10 Feb €60
From 11 Feb €70

GET IT AT TMW.EE

Brave new sounds from all over Europe and beyond in Tallinn's best concert venues! Expect around 250 artists — from cult to pop, from dance to metal, from folk to classical music.

5th Spectaculare

Nils Frahm^{DE}

Max Cooper^{UK}

Baths^{US}

Christian Löffler^{DE}

Nosaj Thing^{US}

Peter Broderick^{US}

Lapalux^{UK}

Carlos Cipa^{DE}

Nik Bärtsch & Sha^{CH}

Grandbrothers^{DE}

Mammal Hands^{UK}

Ilian Tape showcase^{DE, IT}

Hyetal^{UK}

Robey^{FR}

Home Normal showcase^{UK, DK}

Daedelus^{US}

Myriam Bleau^{UK}

a další

music - performance - visual arts - film - workshops

6. 2. — 23. 4. 2018

spectaculare.eu
fb.com/spectaculare

**THE CHEMICAL
BROTHERS**

SOJA

JAMIE
CUNNINGHAM

Aurora

ZIGGY
MARLEY

Calexico

El Gusto

St. Vincent

RODRIGUEZ

Fink

GLASS

ANIMALS

Bazzookas

DANNY BROWN

La Femme

Little Dragon

**Kronos
Quartet**

**This
Is the
Kit**

Rebel Babel

SCOUTING FOR GIRLS

BLOSSOMS

Mitch & Mitch

RIOT DAYS BY
**Pussy
Riot**

THEATRE

Donny Benét

Reykjavíkurdætur

Zeal & Ardor

Knower

Pohoda Festival
5. – 7. 7. 2018
Letiště Trenčín

www.pohodafestival.sk

FULLMOON

PŘEDPLATNÉ 2018

ROK 699 Kč

1/2 ROKU 399 Kč

S KARTOU ISIC 565 Kč

2 ROKY 1099 Kč

AŽ 3 ČÍSLA ZDARMA
DODÁNÍ O DEN DŘÍVE NEŽ NA STÁNKY
ZDARMA PŘÍLOHY PRO PŘEDPLATITELE
VÝHODNÉ SLEVY

PREDPLATNE@FULLMOONMAGAZINE.CZ
TELEFON +420.723.407.150

SLOVENSKO

1 ROK 28 EURO

MEDIAPRINT KAPA PRESSEGROSSO A.S.

VAJNORSKÁ 137, BRATISLAVA

TELEFON 02/444 42 773, 444 58 821

PREDPLATNE@ABOMPKAPA.SK MEDIAKAPA.SK

DÁRKY PRO NOVÉ
PŘEDPLATITELE:

10x vstupenka na
koncert **FEVER RAY**

10x vstupenka na
koncert **MULATU
ASTATKE**

10x CD
**GHOST OF YOU –
BLACK YOGA**

o důvodech

TEXT MICHAL PAŘÍZEK

Bratři Marxovi, Salvador Dalí, Dmitrij Šostakovič, Buddy Holly, ale také pověstné londýnské lokality jako Hammersmith Palais či Piccadilly Circus, sendvič se sýrem a nakládanou zeleninou, ovesná kaše po ránu, mrkvový džus, žluté ponožky, víno, nahota nebo možnost říkat *okey dokey*. To jsou podle Iana Duryho, šoumena z časů britské Nové vlny, jedny z důvodů, proč se cítit spokojený. V písni *Reasons to Be Cheerful, Part 3* ovšem vyjmenoval i desítky dalších. Některé zmiňuje konkrétně a přímo, jiné slangově zamlžené a další notnou oklikou, zkuste sami zapátrat po tom, co znamená *slap and tickle* nebo *coming out of chokey*. Sebevzdělávání je na jeho seznamu radostí ostatně také: „*Something nice to study, phoning up a buddy, being in my nuddy*.“

Ian Dury byl jedním z těch, kteří důvody ke spokojenosti museli hledat hodně hluboko, v sedmi letech se nakazil tehdy hojně rozšířenou dětskou obrnou a celé mládí strávil po různých nemocnicích. Přesto zůstal doživotně postižený, což mu ale nijak nebránilo ve studiu výtvarného umění a poté v kariéře

rockové hvězdy – svůj zdravotní stav dokázal naopak komentovat mnoha různými sebeironickými poznámkami (pusťte si třeba *Spasticus Autisticus*). A právě Iana Duryho zmínil David Byrne, když představoval svůj nový projekt pojmenovaný právě po zmíněné písni *Reasons to Be Cheerful*. V něm se snaží poukazovat na to, že přes současnou komplikovanou společenskou a politickou situaci máme pořád spoustu důvodů k tomu být spokojení a vesele. Činnost stejně výjimečná jako osvěžující.

Do druhého kola voleb zbývá sotva pár desítek hodin a negativní stavidla jsou otevřena dokořán. Všichni kolem jsou tak nadšení, pozitivní a svazácky správní, že budu radši volit toho Zemana, ty vole, píše kamarád – a já se, jako už tolikrát v poslední době, nestačím divit. Vážně takhle může někdo uvažovat? Nebo je to snad jenom rádobý hec k tomu vyprovokovat nějakou další, bezpochyby hodnotnou diskuzi? Tak či tak, ptát se na to raději nechci. Stejně jako se mi nechce odpovídat na otázku, koho budu volit, ale to už jsem tady psal. To mě tak málo znáte? napadá mě univerzální odpověď, každý si to přebere po svém a někdo se jistě dokáže i urazit. Honosí se podporou toho či onoho

asi není úplně v pořádku, byť se to tak nějak vžilo jako něco běžného, neřkuli povinného. Nebývalo tohle náhodou ryze osobní, soukromou věcí, jedna z těch svobod, o které jsme tak stáli?

Na nevinnou otázku „Jak se máš?“ se dá odpovědět mnoha různými způsoby, ale v poslední době mám pocit, že tak nějak zapomínáme na to, co by po odpovědi mělo následovat. Nejde jen o to dostat společenským standardům, ale i vyjádřit zájem, starost nebo pochopení. Možná se ale bojíme, že přijde něco negativního, snad každý je tím unaven, někdo možná dokonce rozčilen. Ale i pozitivní odpověď může očekávat nepříjemnou reakci. Jako vážně se máš dobře? „Všichni jsme v tomhle životě turisti, ale výhled je přece jen pěkný“, zpívá David Byrne v prvním singlu z očekávaného nového alba *American Utopia*, které je součástí zmíněného projektu *Reasons to Be Cheerful*. Jistě, nevymyslel nic nového, „pouze“ se snaží ukázat na to, že jsou tu stále věci, kvůli kterým stojí za to vstát ráno z postele. Navíc si nehraje na hodnotitele, ale vyzývá i všechny ostatní, aby jeho důvody rozšířili a doplnili o ty svoje.

A na takovém opakování není nic špatně.

FULL MOON

MĚSÍČNÍK (NEJEN) O HUDBĚ
2/ 2018 | #82 | 2. ÚNORA 2018

CREW

MARTIN KOZUMPLÍK ROADIE
MICHAL PAŘÍZEK ŠÉFREDAKTOR
VIKTOR PALÁK EDITOR
KAREL VESELÝ EDITOR
LUCIE MIHÁLOVÁ PRODUKCE, PŘEDPLATNÉ
MAXIM HOROVIC FULLMOONZINE.CZ
JIŘÍ JAKOUBĚ XPLAYLIST.CZ

ILUSTRACE LUCIE KACROVÁ
/ VÍTĚZKA SOUTĚŽE COVER MOON 2017
DESIGN CARTON CLAN

AUTOŘI

AKANA, JAKUB BÉREŠ, ANDREA BODNÁROVÁ, PETR BORKOVEC, LENKA MARIE ČAPKOVÁ, DAWEK, LUKÁŠ GRYGAR, JAN HAMERSKÝ, VERONIKA HAVLOVÁ, ONDŘEJ HELAR, MAXIM HOROVIC, MILOŠ HROCH, JIŘÍ IMLAUF, LUCIE KACROVÁ, KITTCHEN, VÍT KOŘÍNEK, JAKUB KOUMAR, ZUZANA KRIŠKOVÁ, TEREZA KUNDEROVÁ, RICHARD KUTĚJ, MARTIN E. KYŠPERSKÝ, MA RIE, STANISLAVA MARKOVIČOVÁ, LUKÁŠ MASNER, JIŘÍ VLADIMÍR MATÝSEK, LUCIE MIHÁLOVÁ, TOMÁŠ MIKLICA, VERONIKA MIKSOVÁ, ZDENĚK NĚMEC, MIRO ONDŘEJČEK, VIKTOR PALÁK, MICHAL PAŘÍZEK, RADEK PAVLOVIČ, JAKUB PEŘINA, ANDREA PETROVIČOVÁ, IVA PŘIVŘELOVÁ, MARTIN ŘEZNÍČEK, SHAQUALYCK, OLGA STAŇKOVÁ, SU, JAKUB ŠÍMA, MARTIN ŠINKOVSKÝ, ONDŘEJ ŠTINDL, MARTIN TEGEL, MARTIN TVRDÝ, KAREL VESELÝ, WAGHISS, JIŘÍ ZAHRADNICKÝ, MARTIN ZOUL

SUPERVIZE TEXTŮ

VIKTOR PALÁK, MAXIM, KAREL VESELÝ,
LENKA DOSTÁLOVÁ

KONTAKT INFO@FULLMOONMAGAZINE.CZ

INZERCE/ SPOLUPRÁCE
MICHAL@FULLMOONMAGAZINE.CZ
TELEFON +420.604.101.745

DISTRIBUCE
MICHAL@FULLMOONMAGAZINE.CZ
TELEFON +420.604.101.745

PŘEDPLATNÉ ČR
PREDPLATNE@FULLMOONMAGAZINE.CZ
TELEFON +420.723.407.150

PŘEDPLATNÉ SLOVENSKO
MEDIAPRINT KAPA PRESSEGRASSO A.S.
VAJNORSKÁ 137, BRATISLAVA
TELEFON 02/444 42 773, 444 58 821
EMAIL PREDPLATNE@ABOMOKAPA.SK
WWW.MEDIAPRINT.SK

FULLMOONZINE.CZ | FULLMOONMAGAZINE.CZ

HQ | FULL MOON MAG
VRŠOVICKÁ 919/16, 101 00 PRAHA 10 VRŠOVICE

VYDÁVÁ | SMILE MUSIC S.R.O.
VRŠOVICKÁ 919/ 16, 101 00 PRAHA 10 VRŠOVICE
IČ: 24212709
KYEONET.NET, INFO@KYEONET.NET

TISK | AKONTEXT
ROZŠÍŘUJE | MEDIAPRINT & KAPA
ISSN 1804-3208, MK ČR E 19463

TEXTS LICENSED UNDER
CREATIVE COMMONS BY-NC-ND
creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/cz/

FULL MOON 2018

# 83	2. BŘEZNA
# 84	2. DUBNA
# 85	2. KVĚTNA
# 86	1. ČERVNA
# 87-88	29. ČERVNA
# 89	27. SRPNA
# 90	26. ZÁŘÍ
# 91	25. ŘÍJNA
# 92	24. LISTOPADU

MINISTERSTVO
KULTURY

MAGAZÍN FULL MOON VYCHÁZÍ V ROCE 2018
ZA PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČESKÉ REPUBLIKY

8 PREVIEW ELEVATE

10 PROTOKOL STEVE GUNN

11 KONCERTY

12 BLESKOVKY

14 DO ČERNÉHO AUGIÁŠŮV CHLÉV

15 FULL MOON FORUM

16 TÉMA FRANK OCEAN

17 NEUCHOPITELNÝ

20 PROFIL ODD FUTURE WOLF GANG KILL THEM ALL

22 TÉMA FRANK OCEAN A WOLFGANG TILLMANS

24 TÉMA LGBTQ RAP

26 MOON FIVE ALTERNATIVNÍ RELEASES

28 PROFIL FEVER RAY

30 ROZHOVOR SON LUX

32 PROFIL FRANZ FERDINAND

35 ROZHOVOR BARO CHANDEL

38 ROZHOVOR ALEX CAMERON

40 ROZHOVOR ZAGAMI JERICO

42 DUEL BERTRAND CANTAT – AMOR FATI

44 ROZHOVOR IZANASZ

48 ROZHOVOR DIEGO

50 KULT SILVER JEWS – AMERICAN WATER

52 PROFIL JUSTIN BROADRICK A GODFLESH

54 TÉMA RANÁ ELEKTROAKUSTICKÁ HUDBA

57 ROZHOVOR ČAD

elevate / 28. února – 4. března 2018, graz, rakousko

Rakousko je svou podporou experimentálního umění proslulé, stačí se podívat na tamní rozbořenou řeku avantgardní filmařiny. Dobře se tam daří i hudebním festivalům a právě Elevate patří mezi ty nejvýraznější. Vyjma vybraného hudebního programu se navíc profiluje též jako akce politická – mezi hudebníky narazíme v programu i na vědce či sociology, jejichž přednášky jsou navíc, stejně jako filmové projekce, dostupné zdarma. V hudebně nabitých pěti dnech (a hlavně nocích) můžeme narazit na jména jako John Maus, Mario Batkovic anebo Ben Frost, k nimž doplňujeme dalších sedm – a jedno opravdu srdečné doporučení.

NURSE WITH WOUND

Steven Stapleton a jeho kujóni. Hraví experimentátoři Nurse with Wound za více než pětadvacet let existence vydali na stovku alb. Kolem principála Stapletona se mezitím točila jména jako Jim Thirlwell, Andrew Liles nebo David Tibet. Roky výhradně studiový projekt, který koketuje s avantgardou i hlučnou hudbou, už nějakou tu dobu i koncertuje, čeká přehrávky známých skladeb ale nelze – oni sami totiž říkají, že každé vystoupení je jen zkouškou na to další.

PETER BRODERICK

Znát ho můžete ze sestavy oblíbených Efterklang, ještě výraznější je ale jeho sólová dráha. Americký hudebník se zprvu zapletl s portlandskou indiefolkovou scénou, následně ale rázně vyšlápl do hned několika směrů. Experimentování je mu blízké (a tak jednou odkazuje k Johnu Cageovi a jindy si pohrává s rapem), stejně jako nutkání hudbou povznášet, jež sdílí se soupeřem Nilsem Frahmem i dalšími kolegy z vydavatelství Erased Tapes (Ólafur Arnalds, Douglas Dare).

FRET

Fret je aktuální alias Micka Harrise, nezdolného veterána, který měl prsty nejen v začátcích grindových ikon Napalm Death, ale i Painkiller (s Johnem Zornem) či Extreme Noise Terror. Hutná hudba je mu blízká odjakživa a nesejde na tom, zda ji generují kytary nebo se inspiruje u nešyrovější elektroniky. A právě do druhé jmenované oblasti spadá Fret, který loni vydal démonické album Over Depth. Soudě podle vystoupení na Atonalu bychom měli čekat koncert, z jakého se neodchází, ale který zvedá střechy. S A/V projekcí se navíc přidá Stormfield, šéf labelu Combat Recordings.

ERRORSMITH

Být respektovanou osobností na berlínské klubové scéně není jen tak, fronta adeptů je delší než ta do Berghainu. Errorsmith se ale podobné nálepce nemusí bránit, a to už od poloviny 90. let, kdy se uvedl hudbou ohledávající hranice klubových žánrů, které narušoval netradičními melodickými konturami. Jejich nepravidelnost pak do značné míry vychází z toho, že ji Errorsmith generuje na nástrojích, které sám vyvíjí. Loni jsme se od něj konečně dočkali alba Superlative Fatigue (label PAN), a přehnaná tak nebudou ani slova o hudebníkovi na vrcholu sil.

WÆLDER

„Wælder se pohybuje mezi žánry jako ambient, industriál a pop,“ připomínají pořadatelé, a vystihují tak mimoděk i charakteristiku vcelku typické kapele, která vydává na labelu Denovali. Hudba místy trochu ušlechtilá, ale většinou zejména pohlující, nenásilná, v dobrém slova smyslu příjemná. Vídeňské dvojici letos u zmíněného vydavatelství vyjde album Non Places a magickou nejednoznačnost slibuje i jejich koncert. Když terénní nahrávky hladí.

FENNESZ

Jak by řekl David Letterman: tohohle hosta netřeba představovat. Rakouský skladatel je doma stejně tak u počítače a kytar jako mezi spřízněnými dušemi. Za roky své plodné kariéry spolupracoval s umělci jako Rjúiči Sakamoto, Mark Linkous, Ulver anebo King Midas Sound, zárukou je i jméno labelu Editions Mego. Remixoval Nine Inch Nails (ke kterým může mít blízko občasným chladem své hudby) i Miracle (k nimž ho zase váže výsledný optimistický nádech).

GREG FOX

Newyorský bubeník Greg Fox je v posledních měsících úplně všude a skvělá loňská sólová deska The Gradual Progression za to může jen zčásti. 7. února se představí v Praze s experimentálním kvartetem Zs a šeptá se, že o pár měsíců později by se mohl vrátit spolu s neurvalými Uniform. Za sebou má i roky v blackmetalové kapele Liturgy (kterou ale pravověrní blackmetalisté nesnáší) anebo aktuálnější Ex Eye, kde se potkal se saxofonistou Colinem Stetsonem. Do Grazu však dorazí se sólovým programem, v němž nejlépe vynikne jeho všestrannost.

steve gunn (us)

Steve Gunn bere hudbu vážně, možná proto na pódiu občas působí trochu jako suchar. Podobně jako Kurt Vile, se kterým dlouhá léta hrál. Je jedním z kytaristů staré školy, nechává za sebe mluvit svůj nástroj. Což sice zní jako rozpačité klišé, ale jen do chvíle, než si pořádně poslechnete jeho desky. Nevěříte? Zeptejte se Epochala, Paluchy nebo Šimanského. Alba Way Out Weather nebo Eyes on the Lines zanechala půlku americké scény v předklonu a nedávno se pochvalně vyjádřilo dokonce jeho mrzoutské veličenstvo Neil Young. Ano, v tom klukovi něco je.

První píseň, kterou jsi slyšel jako dítě, a stále si ji pamatuješ?

První byl určitě Thriller od Michaela Jacksona.

Jakou desku sis koupil jako první?

Walk Among Us od Misfits. Koupila mi ji máma v jednom obchodním domě.

Album, díky kterému jsi přežil dospívání?

Přesně tohle: Misfits – Walk Among Us.

Zásadní koncertní zážitek v mládí?

Bylo jich hodně, ale nejvíc mě asi změnilo několik osobních setkání s Fugazi.

Které album tě donutilo začít tvořit hudbu?

Jsou dvě – A Love Supreme od Johna Coltranea a první album The Stooges.

Na kterou píseň nikdy nezapomeneš?

Purple Rain od Prince.

Guilty pleasure?

Chocolate Factory od R. Kellyho.

Nejlepší album z posledního roku?

75 Dollar Bill – Wood/Metal/Plastic Pattern/
Rhythm/Rock

Nejoblíbenější record store?

Harvest Records v Asheville v Severní Karolíně.

Tvůj top 5 nejzásadnějších alb?

The Everly Brothers – Roots
Can – Future Days
The Smiths – Louder Than Bombs
Sun Ra – Angels and Demons at Play
Albert Ayler – Spiritual Unity

DIGITÁLNÍ FULL MOON

stahuj na APPSTORE

1 číslo 59 Kč

6 čísel 259 Kč

roční předplatné 469 Kč

02.02. *The Wilderness (sk)* + *Povodí Ohře* + *Jack Prescott Orion*, Tábor
 03.02. *Lazer Viking* + *Pris* + *Dukla Café V lese*, Praha
 03.03. *Nauzea Orchestra* + *Bavor a Javor Kaštan*, Praha
 04.02. *Alt-J (uk)* + *Marika Hackman (uk)* Forum Karlín, Praha
 06.02. *Spectacular: Peter Broderick (us)* Španělská synagoga, Praha
 06.02. *Candy Meatworks* + *The Hops Party Dr. Voják*, Praha
 07.02. *Spectacular: Lapalux (uk)* + *Carlos Cipa & Occupanther (de)* Palác Akropolis, Praha
 07.02. *Zs (us)* + *Wackelkontakt (isr)* Bike Jesus, Praha
 08.02. *Iron & Wine (us)* + *Half Waif (us)* Divadlo Hybernia, Praha
 08.02. *Spectacular: Max Cooper (uk)* Roxy, Praha
 09.02. *Bones (us)* SaSaZu, Praha
 09.-10.02. *Audiotrauma Fest* Nová Chmelnice, Praha
 09.02. *Afu-Ra (us)* Palác Akropolis, Praha
 10.02. *Kalle* + *Kochlea Kabinet múz*, Brno
 10.02. *Baro Chandel* + *Madhouse Express* + *Johnny the Horse DJ set klub FAMU*, Praha
 11.02. *The Underachievers (us)* + *Woodie Smalls (be)* Mono Fono, Praha
 11.02. *The Chainsmokers (us)* Tipsport Arena, Praha
 12.02. *Michael Gira (us)*, *Gurun Gurun* Divadlo Archa, Praha
 13.02. *Sextile (us)* Café V lese, Praha
 13.02. *Carlton Melton (us)* 007 Strahov, Praha

14.02. *King Krule (uk)* Roxy, Praha

14.02. *Spectacular: Nik Bärtsch & Sha (ch)* Palác Akropolis, Praha
 14.02. *Throne (it)* + *Tarlung (aut)* + *Vertikal Kabinet múz*, Brno
 15.02. *Baro Chandel* + *The Hops Party Kabinet múz*, Brno
 15.02. *Spectacular: Andrea Miltnerová* Alfred ve dvoře, Praha
 16.02. *Please the Trees* + *Baro Chandel* + *Edith* + *Johnny the Horse* Restaurace U Holečků, Tachov
 16.02. *Hollywood Undead (us)* + *Astroid Boys (uk)* Forum Karlín, Praha
 17.02. *The Hunna (uk)* + *Coasts (uk)* Rock Café, Praha
 17.02. *Sevdaliza (ir)* Futurum Music Bar, Praha
 17.02. *Zombie Girlfriend (hu)* + *7/9* Café V lese, Praha
 17.02. *Milky Chance (uk)* + *Conner Youngblood (us)* Roxy, Praha
 20.02. *Ghostpoet (uk)* Lucerna Music Bar, Praha
 20.02. *Lydia Lunch (us)* + *Weasel Walter (us)* Kaštan, Praha
 21.02. *The Charlatans (uk)* MeetFactory, Praha
 22.02. *Timber Rattle (us)* + *Jan Tomáš Potrvá*, Praha
 22.02. *FVTVRE* + *Ette Enaka* + *Persian Flaw Kabinet múz*, Brno
 24.02. *Spectacular 2018: Ilian Tape Showcase (de, it)* Ankali, Praha
 25.02. *Amenra (be)* + *Boris (jp)* Palác Akropolis, Praha
 26.02. *Fever Ray (se)* Forum Karlín, Praha
 27.02. *Spectacular: Grandbrothers (de)* Hlahol, Praha
 27.02. *Mulatu Astatke (eth)* Palác Akropolis, Praha
 28.02. *Son Lux (us)* + *Hanna Benn (us)* MeetFactory, Praha
 28.02. *Martin Kohlstedt (de)* Palác Akropolis, Praha
 01.03. *Spectacular: Mammal Hands (uk)* Jazz Dock, Praha
 02.03. *Spectacular: Baths (us)* Studio Hrdinů, Praha
 02.03. *Rag'n'Bone Man (uk)* Forum Karlín, Praha
 02.03. *Chinese Man (fr)* Palác Akropolis, Praha

To, že Jack White chystá na březen novou desku *Boarding House Reach*, víme. Stejně jako to, že na svém labelu *Third Man* dává příležitost i svým oblíbeným typu *Wandy Jackson* nebo *The 5.6.7.8's*. Na další své lásky se pak podíval skutečně zgruntu – michiganským neurvalcům **THE LAUGHING HYENAS** vydává reedici kompletního katalogu. Legendu sprostého noise rokenrolu vedli na přelomu osmé a deváté dekády minulého století kytaristka *Larissa Stolarчук* a zpěvák *Joe Brannon* (poté *Negative Approach*) a jejich alba jako *Life of Crime* nebo *Hard Times* jsou dnes vyvažována zlatem. Nová edice slibuje bonusy i memorabilie, zanedbatelný není ani čerstvý master z rukou *Boba Westona*. Ano, toho z *Shellac*.

Pětadvacet skladeb, okouzlení nekonečnými technologickými možnostmi a ozvěny radiofonie i starého anglického folku slibuje nová deska **CHRISSE CARTERA**. Pro zakládajícího člena *Throbbing Gristle* půjde o první sólovou nahrávku po sedmácti letech a slibuje, že na ní mimo jiné rozkvetou „umělé vokály“, na nichž pracoval už s *Peterem „Sleazym“ Christophersonem*. Carter, který v současnosti dále vystupuje s *Carter Tutti Void*, vydá své kouzelné říkanky *Chris Carter's Chemistry Lessons Volume 1* na samém konci března.

To nám ten rok pěkně začal – šestaosmdesátiletý experimentální skladatel **ALVIN LUCIER** totiž oznámil vydání dvou nedávných kompozic, které byly zatím známy jen z koncertních provedení. Album (a skladby) *Criss-Cross / Hanover* zaštiťuje label *Black Truffle*, za nímž stojí *Oren Ambarchi*. Právě pro něj a taky *Stephena O'Malleyho* (*Sunn O))), Nazorani*) vznikla první z kompozic, která stejně jako ta druhá zkoumá možnosti elektrické kytary, jež byla pro věhlasného skladatele novým teritoriem. Usadte se a poslouchejte v pokoji.

Elektrický kovboj *John Grant* přichází (ještě před hostováním na novém albu *Please the Trees*) s vlezajímavou bokovkou. V rámci projektu s poněkud strašidelným titulem **CREEP SHOW** se spojil s elektro formací *Wangler* vedenou *Stephenem Mallinderem*, někdejší frontmanem legendárních *Cabaret Voltaire*. Ten k projektu říká: „*Creep Show* začali teprve před pár lety, ale po pravdě už po desetiletí bublají v *Petriho misce* obsahující buňky sedmdesátkovského sci-fi, postpunkové elektroniky, špatného vkusu, rozlámaných syntezátorů, lahodných filmových soundtracků a triček pochybných skupin.“ To je něco pro nás, album *Mr. Dynamite* vychází v polovině března.

České počítačové hry znovu bodují – *IGF Awards* oceňují každý rok nejlepší nezávislé hry a letos se z šesti set přihlášených titulů mezi pětaticet nejlepších dostala jak novinka studia *Amanita Design* **CHUCHEL** (rozhovor s *Jaromírem Plachým* vyhlížejte v jednom z příštích *Full Moonů*), tak **ATTENTAT 1942**, dějepisná hra, na které pracovali vědci

z *Univerzity Karlovy* a *Akademie věd ČR*. Za hudbou k oběma titulům navíc stojí staří známí: *Dva*.

Dalo se čekat, že *Mike Skinner* to se svým dobrovolným odchodem do rapového důchodu nemyšlí úplně vážně. Vloni v říjnu ohlásil návrat **THE STREETS** na pódiu, který se odehraje v dubnu. Na závěr roku pak ještě vypustil dvě nové skladby. Těžko říct, jestli jsou *Burn Bridges* a *Sometimes I Hate My Friends More Than My Enemies* předzvěstí první desky projektu po sedmi letech od alba *Computers & Blues*. V pauze *Skinner* *DJoval* a vydal pár skladeb projektu *The D.O.T.*, v němž se potkal s *Robem Harveyem* ze skupiny *The Music*.

Metronome nabíjí ostrými, po *Chemical Brothers* a *Johnu Caleovi* hlásí pražská přehlídka také hlavní mluvící hlavu **DAVIDA BYRNEA**, který se k nám vrací po dlouhých devíti letech. Známy perfekcionista *Byrne* slibuje nejambicióznější koncertní produkci od slavného *Stop Making Sense*, ale to ještě zdaleka není všechno. Přiveze s sebou také zbrusu nové album *American Utopia*, které je ohlášeno na začátek března a na kterém se objeví *Brian Eno* nebo *Oneohtrix Point Never*. „Všichni jsme v tomhle životě jen turisté, ale výhled máme pěkný,“ zpívá *Byrne* v prvním singlu *Everybody's Coming to My House*, který je až neskonale dojemný. Recenzi hledejte v příštím čísle, déle to jednoduše nevydržíme.

Zprávy o vinylovém revivalu už v masových médiích pomalu stíhají „objevné“ články o tom, že se do módy vrací **KAZETY**. Tak třeba v USA stoupl jejich prodej v loňském roce o 35 %. Nejprodávánější byl soundtrack ke tři roky starému sci-fi filmu *Guardians of the Galaxy*, kde kazeta s hity ze šedesátých a sedmdesátých let hraje důležitou roli i v ději. Dobře se prodával i soundtrack k první sérii *Stranger Things*, reedice *Eminemovy* desky *The Eminem Show* nebo *Yeezus* *Kanyeho* *Westa*. O prodeji na české kazetové scéně zpráva nehovoří, my ale víme své.

BARACK OBAMA končil každý rok v prezidentské funkci playlistem svých oblíbených písní. Zveřejnil ho i letos, kdy už v Oválné pracovně sedí někdo úplně jiný. V jeho výběru s vročením 2017 najdete zpěvačku *SZA*, rappery *Jay-Zho*, *Kendricka Lamara* a *Travise Scotta*, ale třeba také *The National* nebo *U2*. A samozřejmě nechybí se skladbou *Chanel* ani *Frank Ocean*. Vytríbený vkus. V rozhovoru s *Davidem Lettermanem* se pak bývalý prezident přiznal, že byl na jednom z posledních koncertů *Prince* před jeho smrtí. Zatančil si dokonce na pódiu, *Obama* ale prý kouzlo celého momentu pokazil svým „trapným taťkovským tancem“. Závídíme.

V minulém čísle jsme chválili novinku *Dirtmusic*, kterou natočili v *Istanbulu* spolu se členy tamních psychedelických veteránů **BABA ZULA**. To jsme ještě netušili, že právě *Baba Zula* se (mimochodem

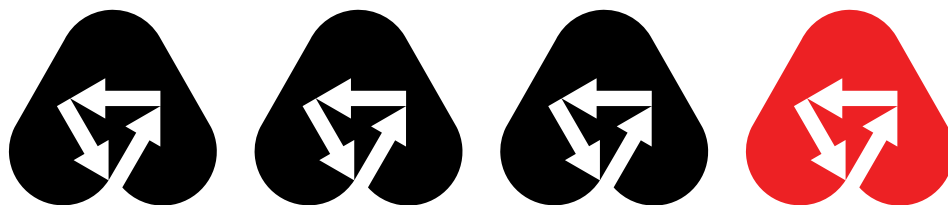
vůbec poprvé) objeví v Praze sotva pár měsíců nato. Čekajte extravagantní kostýmy, břišní tanečnice a pravé turecké kníry, *Baba Zula* spolupracovali s takovými personami, jako jsou *Alexander Hacke*, *Mad Professor* nebo *Tod A (Firewater)* a ve světě psychedelie jsou dávno pojmem. Pohádka tisíce a jedné noci proběhne 11. dubna v Paláci Akropolis, zda to bude se slibovaným novým albem, ještě není úplně jasné. Více se dozvíme v rozhovoru, na kterém se pracuje.

Kompilace **XION**, která vznikla v režii původně promotérského okruhu *Space Is Only Noise* a která zahrnuje tuzemské elektronické a elektroakustické producenty a projekty, figuruje v nejednom z domácích hudebních žebříčků za loňský rok. Pročež se *XION* rozhodli i pro vydavatelskou činnost pod hlavičkou *XION* a hned zkraje roku vydávají třetí desku pražských *Awali*. *One woman* projekt *Tamary Schmidt* opět pracuje s plochami piana, intimním vokálem a experimentální elektronikou, zatímco na březen plánované EP *Cabin* od producenta *Tanyny* by mělo znít jako digitální snění starých herních automatů. A pak dojde i na remixovou desku v úvodu zmíněné kompilace. Kruh se uzavře, aby se otevřel další.

DOMESTIC ARENAS čili domestikované arény? *Galerie Rudolfinum* nabízí pozoruhodnou syntézu videoartu, angažovaného dokumentu a hudebních klipů, která reflektuje sociální a demografické problémy převážně americké společnosti. Pouhá šestice videí nemá zdánlivě nic společného a formálně se pohybuje od šestihodinového proudu hudby až po analýzy sociálně odlišných světů v *Los Angeles*. Inspirace *Kendrickem Lamarem*, témata uprchlictví, problémy identity, politické konflikty, ale i pouliční taneční soutěže, stejně jako počátky otrokářství. Takto velké a tučné sousto je k vidění a slyšení až do 18. března, v příštím čísle víc.

Mike Scheidt patří mezi nejuznávanější (a taky nejskromnější) osobnosti na doommetalové scéně – s tím větší ostrážostí sledovali fanoušci jeho zdravotní problémy v uplynulém roce. Nejhorší je, zdá se, zažehnáno a jeho kapela **YOB** se letos v létě vrátí s novým albem, prvním pro label *Relapse*. Ten střídá vydavatelství *Neurot*, kde vyšla před čtyřmi lety uhrančivá *Clearing the Path to Ascend*. Šest nových skladeb masterovala *Heba Kadry*, která má za sebou práci s *The Mars Volta*, *Slowdive* i *Diamandou Galás*. Znameníť společnost.

Média je sice za poslední dva roky překřtila na „ty, co nahráli s *Bowie*“, případně „převzali *Grammy* za *Bowieho*“, **DONNY MCCASLIN GROUP** si nicméně zaslouží pozornost i bez podobných promo berlíček. To ostatně americké jazzové kvarteto v čele s vynikajícím saxofonistou *McCasinem* dokázalo už na loňských *Colours of Ostrava*; letos se k nám čtveřice vrací hned třikrát. V březnu zahrají v rámci *JazzFestu Brno* a na *trutnovském Jazzinci*, v květnu pak v pražském Paláci Akropolis.

miroslav punčochář (augiášův chlév)

Festivaly ve Full Moonu rádi ohlížíme ze všech stran, tentokrát ale nabízíme pohled přímo ze dna odpadkového koše. Svoz a třídění odpadu je dnes možná komplikovanější než booking, ti, kteří to dnes u nás umí asi nejlépe, se nazvali podle chlěva bájného élidského krále. O nejnovějších trendech, kompostovatelném nádobí a sporné roli omyvatelných kelímků.

#NEPRESTAVEJTELOVIT

**Augiášův chlév vstupuje do pátého roku své existence, zatím evidentně úspěšné, soudě alespoň podle toho, že se rok od roku zvyšuje počet akcí, na kterých býváte k vidění. Jak jste se svým dosa-
vadním působením spokojeni?**

Nestěžujeme si. A pokud ano, tak spíš na vlastní nedostatky a nedokonalosti než na nezáměr klientů. Začali jsme před lety jako dost militantní ekologové, kteří chtěli veškerý odpad na festivalech třídit, a když se do toho pořadatel nechtělo, často jsme se nedohodli. Dnes jsme ubrali na nesmiřitelnosti a kromě třídění a recyklace odpadů nabízíme i prostý úklid outdoorových akcí. Snažíme se rozvíjet spolu s okolním prostředím, a přitom sledovat naši původní vizi a netlačit na pilu.

Váš tým byl loni k vidění na letních open air festivalech, ale také třeba na Korzu Národní. Jak dlouhou dobu na takto velkých akcích trávíte?

Na větších festivalech jako například Let It Roll působíme vždy kolem dvou týdnů, protože v areálu musíme kompletně vybudovat úklidovou a třídící infrastrukturu před otevřením areálu pro návštěvníky, a pak zhruba týden trvá, než areál uklidíme a předáme zpět majiteli.

Kolik takových akcí dokážete během roku zvládnout?

Velkých akcí děláme asi šest za letní sezonu, ale pak jsou další střední festivaly jako třeba Rock for Churchill, kde naše práce trvá zhruba týden, a těch uděláme taky dost. V sezoně 2017 jsme měli v jednom případě souběh tří akcí, to bylo celkem náročné na koordinaci, ale dvě akce souběžně už zvládáme běžně. Pokud si kvůli střetu termínů vybrat musíme, kritériem bývá to, jestli má sám pořadatel zájem o snížení dopadu akce na životní prostředí, jestli chce sám od sebe odpad třídit a jestli se dokážeme shodnout na základních tezích spolupráce.

Poměrně důsledně se věnujete také propagaci recyklace, je to stále třeba?

Ano, je, možná více mezi pořadateli než mezi návštěvníky festivalů. Pro pořadatele je často zisk

z akce jediným kritériem úspěchu a slova jako trvalá udržitelnost, třídění odpadů, recyklace nebo osvěta se ve festivalovém byznysu moc nenosí. Přitom rozhodnutí organizátora, že se bude odpad třídit, je klíčové pro praktické provedení na místě. Jakmile mají návštěvníci k dispozici koše na tříděný odpad, informace o třídění a celá akce je postavena tak, aby se třídění podporovalo nejen mezi návštěvníky, ale i mezi crew, umělci a stánkaři, najednou jde všechno až překvapivě dobře. Důležitá je samozřejmě i cílová skupina každého festivalu – třeba na Rock for Churchill se třídí naprosto vzorně, naši třídící linku tam ani nemusíme stavět.

Na velkých akcích už spoustu let potkáváme vymyvatelné kelímky, staly se součástí image festivalů, megahvězdy typu Rolling Stones s sebou na turné vozí vlastní motivy. Zdá se to být dokonalým případem ekologické aktivity, která se stala součástí showbyznysu. Ovšem stále se najdou velké akce (třeba Primavera), které je odmítají používat...

Otázka výhodnosti omyvatelných, recyklovatelných nebo třeba kompostovatelných nádob na nápoje a jídlo na festivalech by vydala na speciální číslo Full Moonu. Na ekologických konferencích jsou tomuto tématu věnovány celé panely a existuje na to mnoho studií. Zkráceně řečeno – pro posouzení výhodnosti je třeba sledovat uhlíkovou stopu každého výrobku, kompletně od výroby po likvidaci. U festivalů různé studie udávají, že až 80 % jejich „carbon footprint“ tvoří přeprava a doprava lidí a materiálů. Aplikováno na kelímky: pokud dokážete zajistit klasické kelímky z ne příliš vzdáleného zdroje, zajistit jejich sběr na akci tak, aby se skutečně recyklovaly, a postarat se o jejich recyklaci v nepříliš vzdáleném místě, tak jsou z hlediska ekologie výhodnější než omyvatelné kelímky. U omyvatelných kelímků vstupují do hry faktory jako náklady na jejich výrobu, spotřeba vody na jejich omytí a náklady na její ohřev a především náklady na přepravu špinavých kelímků na mycí linku. Z festivalů totiž jezdí kamiony kelímků na omytí často stovky kilometrů. Omyvatelné kelímky jsou bezesporu skvělý byznys pro jejich výrobce

a za určitých okolností také pro festivaly samotné, ale z ekologického hlediska to nebývá žádná hitparáda. A můžeme pokračovat třeba ke kompostovatelnému nádobí z bambusu nebo různých derivátů kukuřice. Je to ekologické, když si dovoz musím objednat až z druhého konce světa? Nechci paušálně zavrhnout žádnou možnost, ale při volbě managementu odpadového hospodářství na festivalu je dobré neomezovat myšlení jen na festival samotný. „Think globally, act locally“ platí i tady.

Co domácím festivalům a dalším akcím pořád ještě chybí?

Až na čestné výjimky tu chybí rozhled za hranice, přesah za vyúčtování aktuálního ročníku a vědomí toho, že zatímco festivaly ani my tu nejsme navždy, některé důsledky našich kroků tu napořád zůstanou.

Jaké jsou nejnovější trendy v práci s tříděným odpadem na velkých zahraničních akcích?

Je toho hodně, například způsoby distribuce vody návštěvníkům bez použití balené vody, používání kompostovatelných toalet, využití organického a sezonního občerstvení z místních zdrojů, využívání energie z obnovitelných zdrojů, využití nespotřebovaných potravin a zbytků jídla, důsledné sledování uhlíkové stopy festivalů a redukce emisí uhlíku, třídění odpadů a podpora používání recyklovatelných materiálů, aktivní zapojení návštěvníků do třídění odpadů nebo podpora ekologicky odpovědných forem dopravy návštěvníků a přepravy materiálů na festivaly. V tomto ohledu vede britský festival Shambala, francouzský We Love Green nebo norský festival Øya.

Tradí se, že práce s odpadem tvoří podstatnou část příjmu (nejen) italských mafiánů, dlouhá léta se to vyhodnocuje jako skvělý byznys. Je to tak?

Začali jsme s mladickým elánem a podnikatelskou naivitou, takže asi nejsme úplně dobrý příklad, ale postupně se rozkoukáváme a je nám jasné, že v tomto oboru je nepochybně prostor i pro dobré obchody.

Nicméně zatím více investujeme.

full moon forum

F...M

FULL MOON FORUM

je otevřená platforma, která zastřešuje pořadatelské a vydavatelské aktivity magazínu Full Moon, zaměřené na aktuální dění na domácí hudební scéně. V rámci projektu proběhnou koncertní večery v klubech po celé České republice a vyjde několik CD, které budou pro předplatitele magazínu zdarma. Další aktivitou projektu bude také zprostředkování vystoupení pro domácí hudební skupiny na zahraničních festivalech (případně jiných kulturních událostech).

FULL MOON FORUM V ROCE 2018

(bude průběžně doplňováno):

2018

04. 01. 2018 – VYCHÁZÍ ALBUM **PRIS – NAŠE VEČERY**

12. 01. 2018 – **PRIS** – KŘEST ALBA NAŠE VEČERY – KABINET MÚZ, BRNO + **ŽEN (HR) + PALMA**

13. 01. 2018 – **PRIS** – KŘEST ALBA NAŠE VEČERY – KLUB FAMU, PRAHA + **ŽEN (HR) + SÍTĚ**

02. 02. 2018 – VYCHÁZÍ **FULL MOON #82**, VYTVOŘENÝ PODLE NÁVRHU VÍTĚZE SOUTĚŽE **COVER MOON 2017**

02. 02. 2018 – VYCHÁZÍ ALBUM **BARO CHANDEL – BARO BOKHALO**

10. 02. 2018 – **BARO CHANDEL** – KŘEST ALBA BARO BOKHALO – KLUB FAMU, PRAHA + SUPPORT

15. 02. 2018 – **BARO CHANDEL** – KŘEST ALBA BARO BOKHALO – KABINET MÚZ, BRNO + SUPPORT

01. 03. 2018 – ZAHÁJENÍ TALENTOVÉ SOUTĚŽE **1BAND2PLAY 2018**

22. – 24. 03. 2018 – **ŽIŽKOVSKÁ NOC 2018** – STAGE FULL MOON FORUM

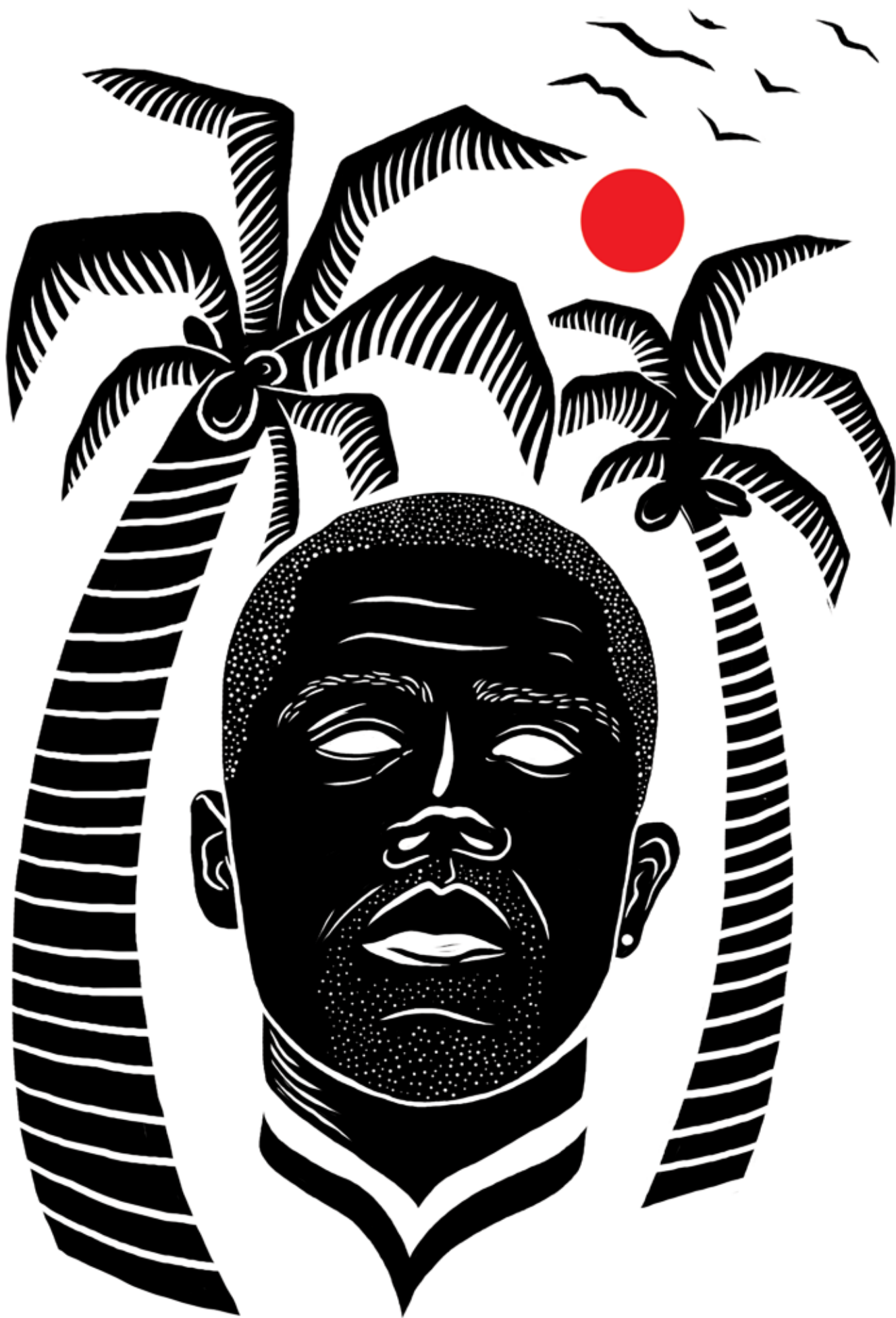
02. 05. 2018 – VYCHÁZÍ ALBUM **DROM – TADY BŮH NENÍ!**

10. 05. 2018 – **DROM** – KŘEST ALBA TADY BŮH NENÍ! – KLUB FAMU, PRAHA + WREKMEISTER HARMONIES (US)

12. 05. 2018 – **DROM** – KŘEST ALBA TADY BŮH NENÍ! – KABINET MÚZ, BRNO + SEANNÉ

19. – 21. 07. 2018 – **COLOURS OF OSTRAVA** – FULL MOON STAGE

28. 08. – 01. 09. 2018 – **MARIENBAD FILM FESTIVAL** – STAGE FULL MOON FORUM

neuchopitelný

Muzikanti dnes dělají všechno pro to, aby byli co nejvíc vidět. Sociální sítě, média, fotky, klipy... Jejich kariéra se rovná nadprodukcí informačního šumu, který chrlí do světa, a čekají, co se kde chytne. Výsledkem je popkultura přehlcení, která zdánlivě neprodukuje nic jiného než křik samotný. Křik, v němž se vlastně všichni ztrácí. A tak budiž pochválení umělci jako Frank Ocean, kteří mají tohle všechno tak nějak na háku. Americký R&B zpěvák a producent nedává rozhovory, hudbu vydává bez předchozího upozornění, vlastně ani moc nekonzertuje a se světem komunikuje řídkými zprávami na sociální síti Tumblr. Desky si vydává sám a dokonce se ani neobtěžuje přihlašovat je do cen Grammy.

TÉMA FRANK OCEAN (US)

TEXT KAREL VESELÝ

Možná, že za jeho tajnůstkářství může fakt, že mu kariéru v roce 2012 odstartoval velmi osobní dopis zveřejněný na internetu, jehož dopad tak úplně neodhadl. Fanouškům v něm vysvětloval kontext homoerotických textů některých písní ze svého oficiálního debutu Channel Orange. Byla v tom dobrá vůle předstoupit před ně s čistým stolem, místo toho se ale strhla mediální bouře: afroameričtí hudebníci napojení na hip-hopovou scénu nepřiznávají biseexualitu každý den. Před Frankem Oceanem ji vlastně zatím nepřiznal nikdo takhle slavný, proto ten poprask. Debaty o zpěvákově sexuální identitě nejprve zcela zastínily vydání desky a možná by nakonec zadusily i jeho kariéru. Channel Orange ale bylo natolik dobré album (přesněji jedno z nejlepších v této dekádě), že nakonec rozruch přežilo a Frank Ocean se dokázal zbavit nálepky prvního bisexuálního afroamerického zpěváka. Nejspíš právě tehdy se Ocean rozhodl, že propřítě už nechá promlouvat jen hudbu, a naplno se ponořil do samotářského světa, z něhož vykukuje jen občas, nepravidelně a bez varování. Jeho enigmatičnost dosáhla takového stupně, že když ho někdo vyfotí na procházce Londýnem, kde nyní údajně žije, můžou si fanoušci sborově oddechnout, že je ještě naživu.

Třeba právě teď, když píšu tenhle článek, vydal Ocean novou desku anebo to udělal přesně v okamžiku, kdy jste otevřeli toto číslo. Anebo to třeba neudělá už nikdy a bude vypouštět jen samostatné skladby, jako tomu bylo v roce 2017. Frank Ocean je neuchopitelný a užívá si to. O své sexualitě se vyjadřuje jako o „dynamické“, jeho hudba – obzvláště na poslední desce Blonde – je trochu černošské R&B a trochu bělošský indie rock. Nezkoušejte ho zaškatulkovat. Čeho se tedy v Oceanově portrétu chytit? Snad možná časové osy, klíčových dnů, které formovaly jeho příběh. Pár záchytných bójek v oceánu ticha nám dá šanci nahlédnout pod masku nejtajuplnější popové hvězdy posledních let.

ÚTĚK Z NEW ORLEANS (29. SRPNA 2005)

Hurikán Katrina dorazil do New Orleans s nečekanou silou. Osmnáctiletý Christopher Breau (jak zní

Oceanovo rodné jméno) se právě nastěhoval na univerzitní koleje, má začít studovat anglickou literaturu, když tu mu na konci srpna volá máma, že se celé město musí okamžitě evakuovat. Breau se rychle sbalil a odjede s dalšími studenty do nedalekého univerzitního města Lafayette. O pět dnů později obviní Kanye West v přímém televizním přenosu prezidenta Bushe, že „se nestará o černé lidi“, a Breau tehdy těžko může tušit, že o šest let později mu stejný rapper nabídne výtah ke slávě. Jeho románek s hudbou je v roce 2005 teprve na začátku.

V New Orleans měl Breau/Ocean pronajaté malé studio, když se ale po evakuaci vrátil, zjistil, že bylo nejprve zaplaveno a pak vyrabováno. Když mu kamarád v Los Angeles nabídl, že se k němu může na chvíli uchýlit, nasedl Ocean na první letadlo na západ. Původně se měl v Kalifornii zdržet jen pár týdnů, nakonec z toho bylo několik let, škola šla k nemalé radosti matky stranou. Zpráva o talentovaném mladíkovi z New Orleans se brzy rozšířila a Breau začal získávat klíčové kontakty v branži – už o dva roky později se živil jako autor písní pro jiné zpěváky, jím podepsané skladby se dají najít na deskách Johna Legendy a Brandy. V roce 2009 se dokonce podílel na jedné písni pro Justina Biebera. (Kdo hledá, najde na internetu bootleg The Lonny Breau Collection s materiálem, který Frank Ocean v této době nahrál.)

„Klidně bych se tím mohl živit dalších několik let a užívat si peněz a anonymity. Ale tohle nebyl důvod, proč jsem opustil školu a svoji rodinu,“ prohlásil později. Částečným vysvobozením z „pekla“ nájemného autora plnicího přání labelu pro něj bylo setkání s partičkou Odd Future. Kreativní kolektiv kolem Tylera, The Creatora ho přijal mezi sebe a on si začal říkat Frank Ocean. Byl sice o pár let starší než oni a mezi rappery s image pouličních výtržníků nikdy tak úplně nezapadal, Odd Future mu ale pomohli získat sebevědomí dělat si věci po svém a kašlat na pravidla hudebního průmyslu.

Právě v duchu jejich volnomyšlenkářského přístupu se nese Oceanova debutová nahrávka – Nostalgia, Ultra natočená v roce 2010. Kolekce písniček inova-

tivně propojuje R&B a bělošský rock – Ocean sampleuje Radiohead, Coldplay nebo The Eagles a v textech se vrací k mládí v New Orleans. Singly jako drogová odysea Novocane či kouzelná sebevraždná balada Swim Good si získaly pozornost blogů a rádií. Jenže vydavatelství Def Jam, u něž měl Ocean autorskou smlouvu, odmítlo desku vydat. Hudebník se našel a v únoru 2011 zveřejnil na svém Tumblr odkaz na bezplatné stažení. Nic lepšího v tu chvíli rozhodně udělat nemohl.

DOPIS FANOUŠKŮM (4. ČERVENCE 2012)

Mixtape Nostalgia, Ultra získala Oceanovi spoustu fanoušků, mezi nimi třeba Beyoncé, která si ho pozvala na natáčení desky, anebo zmíněného Kanye Westa, s nímž natočil jednu píseň hvězdného projektu Watch the Throne. To všechno přesvědčilo Def Jam, aby dali Oceanovi prostředky na přípravu regulérního debutu. Channel Orange – organicky znějící mix R&B, funku a nu-soulu – vznikl poměrně rychle, před jeho vydáním vypustil Ocean do světa, jak jinak než přes svůj Tumblr, singl Thinkin Bout You. Původně ho napsal pro zpěvačku Bridget Kelly, jenže pro Oceana byla píseň o první lásce, která skončila hořkým koncem, něčím velmi intimním. Čím, to se svět dozvěděl 4. července 2012, šest dní před vydáním Channel Orange. Ten den Ocean zveřejnil otevřený dopis, v němž popsal romantický vztah se stejným starým mužem, který prožil v devatenácti letech a o němž pojednává zmíněná píseň.

„Když jsem si uvědomil, že jsem zamilovaný, bylo to zhoubné. Bylo to beznadějné. Nebylo kam utéct, s tím pocitem se nedalo nijak vyjednávat. Neměl jsem na výběr. Byla to moje první láska a změnila můj život,“ píše se v textu, který měl za úkol předejít pomluvám. Ani Ocean nejspíš netušil, jaký bude mít ohlas. Jako kdyby otevřel Pandořinu skříňku – a v médiích se začalo debatovat o homofobii v hip-hopovém žánru.

Introvertní, psychedelický sound Channel Orange čerpající shodně z dějin černého popu i bělošského rocku pomohl definovat nový proud alternativního R&B, zpěváci jako The Weeknd či Drake ho vzápětí

protlačili na nejvyšší příčky hitparád. Kouzlo Oceanových emocemi nabitých balad Thinking Bout You nebo Bad Religion (s veršem „Nikdy bych ho nemohl přinutit mě milovat“) fungovalo i bez berličky mediálně propíraného coming outu. Navíc na desce byly přítomné i písně, v nichž se zpívá o vztazích s ženami (Pilot Jones, Pyramids). Frank Ocean se albem sice vyoutoval, nikdo ale přesně nevěděl k čemu.

MUŽ, KTERÝ NECHTĚL BÝT (16. ČERVNA 2013) – OSOBNÍ VLOŽKA

Je rok po Channel Orange a jméno Frank Ocean skloňuje leckdo. Zakladatel škatulky alternativní R&B, věrozhvěst nového introspektivního soulu, Stevie Wonder pro 21. století... V roce 2013 se objevil na deskách Jay-Zho, Beyoncé a Kanyeho Westa, což by se dalo interpretovat jako definitivní průlom do první ligy. Když kamarád zjistí, že v červnu Ocean hraje v Mnichově v BMW Welt, neváháme ani chvíli. Dobře děláme, protože lístky zmizí během pár dní, koncertní sál v showroomu německé automobilky nedaleko olympijského areálu je překvapivě maličký, dovnitř se vejde sotva pár stovek

lidí. Skoro se až tají dech z toho, že nás čeká takhle intimní setkání.

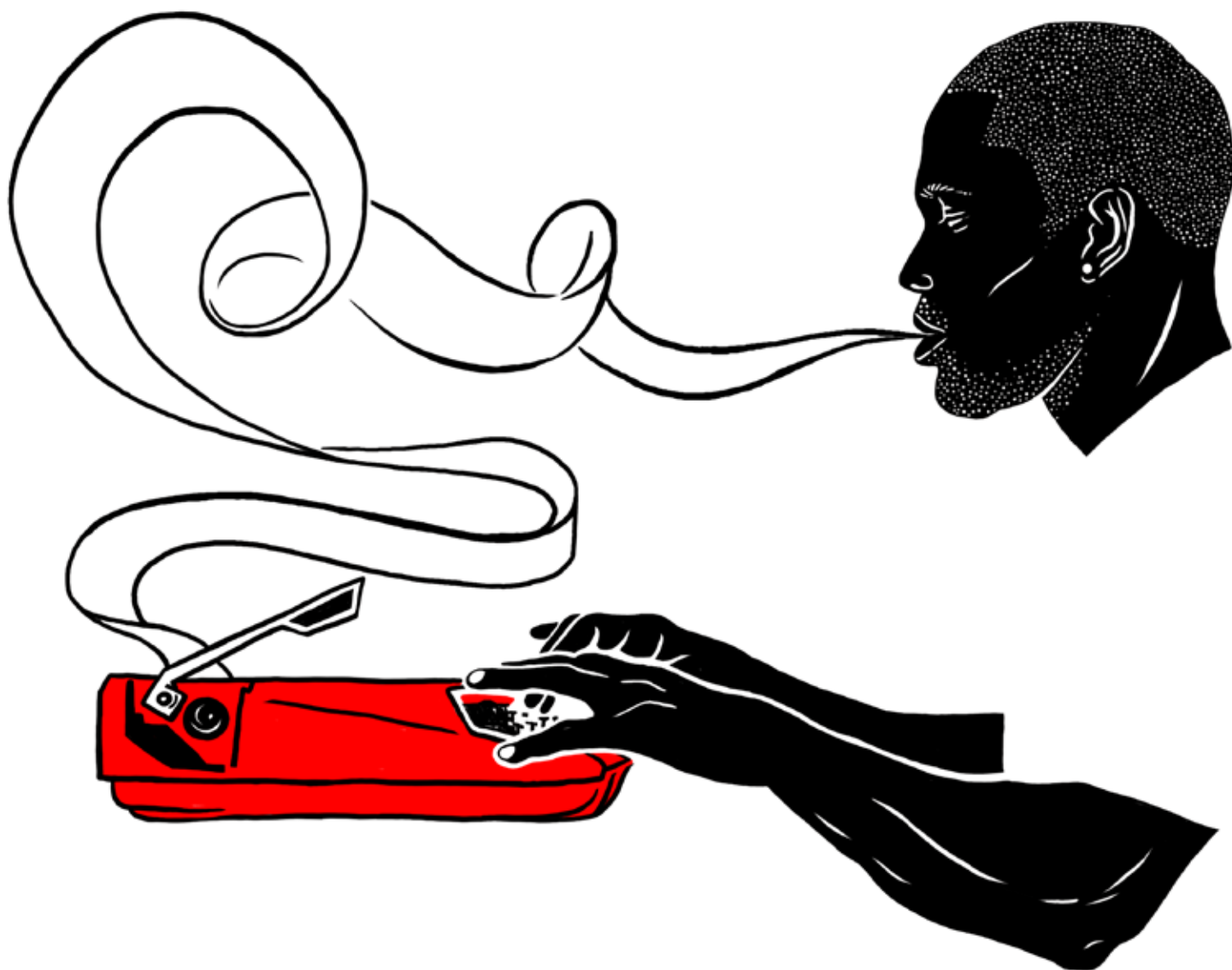
Když se ale Ocean konečně zjeví na pódiu, jsme trochu zklamaní. Nulový kontakt s publikem, zpívá s očima zabořenýma do země, kapela za jeho zády je skrytá v umělém kouři. Chvillemi máme pocit, že ani nezpívá pro nás, ale spíše sám pro sebe. Písně jsou většinou aranžérsky na kost odřené, mají minimální drive. Hity z Channel Orange samozřejmě pořád fungují, ale je těžké se přenést přes celkový chlad. Jako kdyby mezi pódiem a publikem stála zeď. Možná jsem jen unavený z cesty a procházky po městě, čekal jsem zážitek, který mi změní život, a on nepřišel. Třeba jsem chtěl po Oceanovi přiliš.

Možná to celé jen špatně začalo. Ocean přijde před nažhavené publikum a začne zpívat písničku, kterou nikdo nezná. To je pak těžké se dostat do varu. Teprve o pár let později zjišťuju, že nás pár stovek namačkaných v BMW Weltu tehdy vůbec poprvé slyšelo Ivy, dost možná nejlepší píseň, kterou Ocean zatím napsal. Tehdy nám to na jeden poslech ještě nedocházelo. „My-

sllel jsem si, že sním, když jsi mi řekl/a, že mě miluješ. Byl to začátek ničeho, neměl jsem šanci se na to připravit.“ Další text o lásce, která skončila nešťastně, další hořkosladká balada s minimalistickou aranží, která až vyjde v roce 2016 na desce Blonde, mě bude pronásledovat jako duch. Bude se zjevovat v těch nejintenzivnějších momentech nové zamilovanosti, bude doprovázet euforii vztahu a pak s ní ztroskotám i se všemi nadějemi. A budu se cítit asi jako ten mikrofon, který na konci studiové verze spadne na zem. Nic z toho ale samozřejmě tehdy v červnu 2013 ještě netuším. Ani to, že Frank Ocean ještě další tři roky nic nevydá.

NEKONEČNÝ BLONDÝN (19. – 20. SRPNA 2016)

Nevěřte Frankovi Oceanovi, když říká, že deska je hotová. O názvu Boys Don't Cry se zmiňoval v rozhovorech už dlouho a také o tom, že to možná nakonec bude spíš román než deska. Mladšího sourozence Channel Orange ohlašoval v enigmatických zprávách na červenec 2015 a pak znovu o rok později. Obrazkem kartičky z knihovny se škrtnutými, prošlými daty si dělal srandu ze sebe i z nás. Dočkali jsme se ale

až za půlkou srpna, kdy Ocean vydal hned dvě desky v rozmezí dvou dnů. A s nimi i film a fanzin.

Na začátku byl experimentální snímek, v němž Ocean staví schodiště a jehož soundtrackem je deska *Endless*, kolekce ambientních, často vyložené avantgardních skladeb. Někdy jsou to jen několikaminutové skeče nerozvinuté do finální podoby, jindy Ocean úplně předá oteče skladeb svým spolupracovníkům (Arca, James Blake, fotograf Wolfgang Tillmans). Dohromady ale nahrávka funguje jako pozoruhodná koláž, avantgardní experiment v diskografii jednoho z největších hitmakerů posledních let. Jak se ukázalo později, Ocean potřeboval splnit své závazky vůči společnosti Apple, která ho na čas vzala pod svá křídla, a k tomu posloužilo právě „vizuální album“ *Endless*. Tou skutečnou deskou, na které pracoval čtyři roky, byla nakonec *Blonde*, již vydal následující den společně s fotografickým fanzinem *Boys Don't Cry*.

Abstraktní ladění *Endless* nicméně zvuk *Blonde* předznamenal – písně sice mají tradičnější struk-

туру, ale díky minimalistickým aranžím (španělka, syntezátory) rozhodně nepřipomínají klasické rádiové hity. O ty ale Oceanovi tentokrát vůbec nešlo, *Blonde* je intimní, meditativní deska, která s každým poslechem postupně prosakuje do posluchačovy pozornosti, až si ho úplně získá. Hity na pátý až sto padesátý poslech. Úplně jiné album než všichni čekali a zároveň přesně takové, jaké chtěl Ocean natočit.

KULATINY (28. ŘÍJNA 2017)

V srpnu 2012 slíbil Ocean fanouškům na Twitteru, že natočí pět desek, než mu bude třicet let. Tweety muzikantů nelze samozřejmě brát nikdy stoprocentně vážně, Ocean ale na svůj slib nezapomněl, a když vloni v říjnu slavil třicátiny, vzkázal světu přes Tumblr: „No, to album jsem před třicítkou udělal. Jen jsem tu d*vkou ještě nepustil ven.“ To naznačuje, že by skutečně mohlo v nejbližší době vyjít. Jenže tohle je Frank Ocean, takže jisté je jen to, že jisté není nic. Vzkaz ze začátku ledna: „Jestli se vám líbil rok 2017, bude se vám líbit i 2018,“ ale zní poměrně jednoznačně. Anebo ne?

V roce 2017 bylo nicméně o Oceanovi slyšet až nečekaně hodně. Pro internetovou rozhlasovou stanici Beats 1 „vysílanou“ přes streamovací službu Apple Music připravil mezi únorem a srpnem sedm playlistů, které obsahovaly jeho oblíbené staré a nové skladby. A jako bonus pokaždé vydal i jednu novinku. Hned v únoru pozdější letní hit *Slide* – kolaboraci s Calvinem Harrisem a Migos, další bolestnou baladu o hledání sexuální identity Chamel nebo vzpomínku na dětství *Biking* s Jay-Zem a Tylerem, The Creatorem. Jsou to odpadky ze session na poslední desku, nebo nové singly, které upozorňují na další projekty? Kdo ví? Každopádně to jsou skvělé singly, které ždímají očekávání.

Prorůstání černé a bílé hudby, infuze melancholie do hip hopu, silný osobní příběh – Frank Ocean v mnohém definoval témata popu pro druhou dekádu nového tisíciletí. A to aniž by se (zdánlivě) nějak horečnatě snažil zalíbit se. Někoho jako on je ale těžké nemilovat.

Tak snad neskončíme se zlomeným srdcem jako hrdinové jeho písní.

OFWGKTA

z kluků v muže

Spratci, zkažená mládež, parta prostořekých průserářů, rapoví pankáči, pouliční kaskadéři a ideoví dědicové Jackass. Přesně takhle se vryl do paměti většiny posluchačů kolektiv Odd Future Wolf Gang Kill Them All. Ten si nikdy nebral servítky a svojí nesmlouvavostí, hrubozrnným slovníkem a provokativními názory si rychle přidělával nepřátele a kritiky, ale ještě rychleji přibývali fanoušci z řad nevybouřené mládeže. Proti nim stáli mravokárci, kteří se je ze všech sil snažili umlčet. Ostatně například Tyleru, the Creatorovi, asi nejvýraznějšímu členu kalifornské sebranky, zakázala Theresa Mayová, jež tehdy zastávala post ministryně vnitra, vstup do Spojeného království. Zákaz zdůvodnila odkazem na obsah alb Bastard a Goblin, který považovala za závadný pro britskou mládež.

PROFIL ODD FUTURE WOLF GANG KILL THEM ALL (US)
TEXT JAKUB ŠÍMA

Ale pouze schopností šokovat a pohoršit by si Odd Future jen těžko zajistili miliony fanoušků po celém světě. Kromě kontroverzí o sobě dali vědět hudebním talentem, nezaměnitelným smyslem pro humor a lavinou energie, která kromě desek prýští také z koncertů pověstných zběsilým pódiovým pro-

jevem a extrémním stage divingem. Ostatně říká se, že jejich kariéra začala na zádech Jimmyho Fallona. To když se v jeho show v roce 2011 zjevili s kuklami na hlavě a po explozivním odehrání tracku Sandwiches skočil Tyler s rošťáckým úsměvem jedné z nejvýraznějších postav televizní zábavy na záda.

Kromě hudby definovaly obraz Odd Future také komediální skeče natočené pro stanici Adult Swim pod hlavičkou Loiter Squad, kde v často improvi-

zovaných scénách zastavovali kolemjdoucí na ulici, aby je vtačili do co nejbizarnější situace, v duchu televizní show a filmů Jackass neváhali riskovat vlastní zdraví anebo jen prudili golfisty a škodolibě ničili pečlivě upravované greeny. K tomu si připočte módní značku Golf Wang plnou typických koblih, kočičích hlav, obrácených křížů a pastelových barev. Špičkou ledovce je pak Odd Future Carnival, každoroční festival konaný v Los Angeles přinášející vše, co je chlapcům z Odd Future drahé. Návštěvníci

zde najdou množství kolotočů polepených typickou symbolikou, řadu skateparků a překážek pro vyzna-vače skateboradů a kol bmx a samozřejmě koncerty, na něž zvou své vzory i těžké váhy scény.

Odd Future nikdy nebyli kapelou, spíše kolektivem, sdružením osobností. Již na raných počínech byli jen málokdy přítomni všichni členové a pod jednotlivými písněmi byl často podepsán jen jeden z nich. A už po mixtapu *The OF Tape Vol. 2*, jímž se vlčí smečka definitivně etablovala na hiphopové scéně, tak místo společné práce následovaly sólové projekty, v nichž se nadále profilovala specifická a originalita jednotlivých členů (Channel Orange Franka Oceana, Doris od Earla Sweatshirta nebo Tylerova deska *Wolf*).

Každý z členů postupně vyžrál a kolektiv se dostal do fáze, kdy už nebylo možné efektivně kloubit různorodé hudební ambice, až vše ztvrdil v roce 2015 jeden z twitterových příspěvků, v němž bylo pod společnou fotkou napsáno: „Ačkoliv už to neexistuje, těchhle sedm písmen [OFFWGKTA] je věčný.“ Vše nezáměrně, ale trefně vystihl o pár měsíců dříve i Hodgy, který v rozhovoru komentoval rozpad kapely MellowHype patřící taktéž pod OF: „Je to o přeměrování. Z kluků k mužům, o to jde.“ Tvzení vystihuje způsob současného fungování Odd Future. Jednotliví členové ctí společný původ a značku, ale každý se vydal svou cestou za realizací vlastního talentu a potenciálu. Poslední vývoj ukázal, že ty jednotlivým členům neschází.

JEDNA RODINA, RŮZNÉ PŘÍSTUPY

Od samého počátku jsou pod značkou Odd Future zapsáni Hodgy a Left Brain. Zatímco první platil za rapové technicky nejvyspělejšího člena, druhý je asi nejvýraznějším producerským mozkiem a stojí za řadou hitů, díky nimž se Odd Future etablovali. Oba dva zároveň tvoří duo MellowHype. Jejich debutová mixtape *YeloWhite* odráží neurvalou energii, s jakou tato dvojice a celá parta Odd Future vtrhli na scénu. Deska si rychle získala respekt a umožnila dvojici vystoupit z Tylerova stínu, který hlavně zpočátku halil většinu členů. Jakkoliv následující deska *Numbers* sklídila pozitivní ohlas u kritiků, fanoušci nepřestávali volat po nekompromisní energii debutu. To platí i o dalším albovém zářezu *INSA*, jenž pokračoval v příklonu k melodičtějším momentům a objevování sofistikovanějších hudebních teritorií. Byla to však cesta, která na rozdíl od případu Tylera nebo Franka Oceana nebyla zcela úspěšná, a Hodgy i Left Brain uznali, že kreativní potenciál MellowHype se vyčerpal, a přestože se společně spolupráce nezřikají, tak již ne pod touto značkou. Na chvíli se zdálo, že oživení přinese Domo Genesis, s nímž vytvořili rozšířenou verzi kapely pod názvem *MellowHigh*, ale přes kvalitu společného materiálu se jednalo spíše o falešný výstřel, který kořist ve skutečnosti nezasáhl. V roce 2016 vydal Hodgy sólový debut *Fireplace: TheNotTheOtherSide*, ale ani ten nedokázal vybočit ze stínu předchozího materiálu.

Opačný trend lze sledovat u zmíněného Doma Genesis. Ten se uvedl v roce 2010 mixtapem *Rolling Papers*, jemuž byl po právu vytýkán amatérský zvuk a myšlenkově vyprázdněné ódy na zelený všelék. Nicméně už další materiál *No Idols*, na němž spojil síly s producerským veteránem Alchemistem, ukázal, že ani Domo nemusí být jen tím vzadu a těžit z kolektivní popularity. Toto konstatování poté podtrhl až nečekaně kvalitní albový debut *Genesis* z roku 2016. Na něm ukazuje, že nejen jeho rapové schopnosti, ale také celkovou hudební vizi je třeba brát vážně. Oduševnělá a klidná produkce, množství zpěvných vokálních partů a texty zabývající se problematikou hudebního byznysu a duševních introspekci; Domo Genesis zde přesvědčivě dokazuje, že není jen zhulencem a komediantem ze skečů *Loiter Squad*, ale talentovaným hudebníkem, který dokázal najít svou vlastní cestu a osobitý zvuk.

Toto tvrzení lze podtrhnout v případě skupiny *The Internet*, která vyrostla ze stejného podhoubí, ale velice rychle definovala svůj vlastní zvuk. Jejimi nejvýraznějšími postavami jsou Syd, drobná zpěvačka a producentka s chlapeckou tváří, a Matt Martians, producent, který nikdy nebyl příliš vidět, ale jehož vliv sahá mnohem dále, než se může na první pohled zdát. *The Internet* jsou zároveň jedinou skutečnou kapelou pod křídly Odd Future a Syd jedinou ženou. Jejich klidné a neosoulem prorostlé jamování se poprvé objevilo na desce *Purple Naked Ladies* z roku 2011, vůbec první desce vydané pod křídly labelu Odd Future. Přes desku s všeřikajícím názvem *Feel Good* se vypracovali až ve výrazné postavy současného městského soulu a R&B. Největší úspěch však zaznamenal zatím poslední zářez *Ego Death*, který si kromě pozitivních ohlasů vysloužil také nominaci na *Grammy*. Nejvýraznější vývoj je patrný právě u vokalistky Syd, která dokáže zaujmout v medových plochách i ostrých výškách, zatímco Matt Martians stojí za ladným grooveem, jehož zvuk dokáže udávat směr aktuální soulové a R&B produkce. Od textů nasáklých drogovými motivy se Syd vyvinula v textařku pracující s tématy vztahů, vášně a sexuality. Úspěch podtrhla loňským sólovým debutem *Fin*, na němž citlivý přednes dokázala okořenit odvážnějším frázováním a nezpochybnitelným hitovým potenciálem.

TERAPIE A DOSPÍVÁNÍ

Tam, kde si jiní museli teprve vydobýt pozici, měl Earl Sweatshirt od počátku titul zázračného dítěte. V šestnácti letech upoutal pozornost mixtape *Earl* až po okraj naplněnou hororovými příběhy, násilím a znásilněními ukotvenými ve fiktivních příbězích a vyprávěnými hypnotickou flow. Když ale nahrávku slyšela jeho matka, zděsila se natolik, že se okamžitě pokusila syna od údajně zhoubného kolektivu izolovat. V roce 2010 jej odeslala do soukromé školy na ostrově Samoa. Earla to zastavit nedokázalo a po osmnáctých narozeninách se vrátil do USA. Na deskách Doris a následně s všeřikajícím názvem

I Don't Like Shit, I Don't Go Outside sice plně představil svůj talent do jedinečného zvuku temných beatů a přesné intonace hlubokého hlasu ve stylu MF Dooma, ale na přetřes nevyhnutelně přišel autorův psychický stav. Mladickou bezstarostnost nahradila přemýšlivost, která jej vedla čím dál hlouběji do bahna vlastní duše, a jediným inspiračním zdrojem se stala deprese. Od roku 2015 o něm takřka není slyšet a čím dál hlasitěji se ozývají teorie o chronických depresích, které jej ochromují v další tvorbě.

Zcela opačně je na tom Tyler, the Creator. Přírodní vůdce a hyperaktivní výrostek dozrál přes milion a jednu kontroverzi do všestranného umělce. Právě na něm lze nejlépe ilustrovat vývoj celého kolektivu. Jeho diskografie od organické zběsilosti desek *Bastard* a *Goblin* přes vnitřní rozpocenost alba *Wolf* a experimentální *Cherry Bomb* až k vyžrálé *Flower Boy* ukazuje, jaký kus cesty urazil nejen jako hudebník, ale i jako osobnost, již nyní skládá pocty i jeho vzor Pharrell Williams. Právě pharrellovské inspiraci lze přitom připsat největší vliv na hudební vývoj člověka, který kdysi neváhal indiepopovému duu Tegan and Sara, jež ho obvinilo z homofobie, napsat, že pokud potřebují velké péro, ať se mu neváhají ozvat. Místo pobuřujících reakcí dnes na deskách čím dál častěji využívá služeb vokalistek, pracuje s melodii a rapuje o lásce i zklamání.

Nejprve se však musel vyrovnat sám se sebou. Roli autoterapeutické desky sehrálo album *Wolf*, na němž se opakovaně vypořádával se vztahem k otci, který jej opustil ještě jako dítě, a ukázal svou zranitelnost i ve vztahu k druhému pohlaví. Když se vypořádal se svou minulostí, přišlo na řadu hledání hudebního směřování. Toto období ztělesňuje nahrávka *Cherry Bomb*, jejíž špinavý zvuk a neortodoxní přístup, kdy se hluková klubka střídají s ladným ženským vokálem a lehkým grooveem, dokázala zmást nejednoho fanouška. Toto hledání pak dokázal přetavit na desce *Flower Boy* v dospělý hudební kus, kde má vedle sebe místo typická zběsilost i hravá melodie ve spojení, které však tentokrát působí přirozeně. Pomalu ustupuje dokonce dříve všudypřítomná rozpocenost a dvojznačnost, nebo jak říká sám Tyler: „Fucking walking paradox.“ Jistá rozporuplnost mu je i nadále vlastní, ale přes vývrtku dospívání se Tyler posledním albem plně uvedl jako zralý umělec, který dokáže zaujmout hudbou, aniž by k tomu potřeboval cokoli dalšího.

Původně kolektiv pomlácených skejťáků z L. A. tak v posledních letech dozrál ve skupinu individualit, které nepřestávají překypovat kreativitou a posouvají hudební vnímání, aniž by potřebovaly šokovat. Místo Odd Future přišel čas pro Odd Future 2.0, kdy na cestě k předním místům prodejních statistik i výročních žebříčků kope každý z party sám za sebe, ale nikdo nezapomíná, odkud vzešel.

Děti odrostly, ale rodina zůstává.

pomíjivá intimita

„Když stojím na pódiu, do jednoho ucha mi jede odposlech mikrofonu a do druhého podcast Tima Ferrisse,“ píše Frank Ocean, který už dávno není jenom zpěvákem a skladatelem, ve vizuální eseji pro britský časopis i-D. Najdeme tu fotografie jeho přátel a spolupracovníků, kteří ho doprovázeli nebo je potkal na loňském turné. Spoustu z koncertů nakonec zrušil, když se ale přece jen objevil, měl na uších sluchátka a vyhýbal se očnímu kontaktu s publikem.

TÉMA FRANK OCEAN & WOLFGANG TILLMANS

TEXT MILOŠ HROCH | RADIO WAVE

Na stránkách zmíněné eseje *It Came to Me in a Dream* se Ocean znovu ukazuje jako esejista, kurátor, fotograf. Není to poprvé, co přesahuje hudbu do jiných uměleckých disciplín – vedle novinky *Blonde* vydal v srpnu 2016 také vizuální album *Endless* a časopis *Boys Don't Cry*, dokumentující natáčení alba a obsahující básničku o hranolkách z *McDonald's* od Kanyeho Westa. Ocean tak předvedl úplně nové pojetí popového „gesamtkunstwerku“, výrazný podíl měl na celém díle i německý fotograf Wolfgang Tillmans – autor obalu desky *Blonde*, držitel prestižní Turnerovy ceny a laureát Hasselblad Award, pro kterého je vztah mezi hudbou a vizuálním uměním klíčový. Vytáhl nespoutanou energii britských raveů do světových galerií a každou svou výstavou se musí protančit se sluchátky na uších, aby zjistil, jestli všechny fotografie „ladí“ s místem. Tillmans je múzou i mentorem Franka Oceana, sdílí spolu cit pro pomíjivou intimitu.

Na loňské velkolepé výstavě devětačtyřicetiletého Tillmanse v britské galerii Tate Modern byla neustále přítomná hudba a politika, na fotografiích se projevovaly jako dva neoddelitelné celky – jako by se dalo ke svobodě protančit skrze parket a demonstrace by se neobešla bez těžkotonážních beatů a revolučního rapu. Heslo „osobní je politické“ stojí v centru Tillmansovy tvorby. Jeho první fotografická série zaznamenávala křiklavý život v nočních klubech Hamburku. Na přelomu osmdesátých a devadesátých let navštěvoval jako zapálený účastník i tichý pozorovatel raveové mejdany ve Velké Británii, kam se přestěhoval a rozjel tu kariéru. Fotografie dokumentující nastupující acid house plnily hudební časopisy jako německý *Spex* nebo britský módní

magazín *i-D*, kde v roce 1992 vyšla slavná série Lutz and Alex. Snímky provokovaly otevřenou sexualitou, podobně jako konzervativní společnost rozčilovaly večírky ve vybydlených budovách táhnoucí se i několik dnů.

TANČIT O FOCENÍ

Součástí jeho tvůrčího procesu je poslech hudby při instalacích výstav – musí tu být intro, první sloka, refrén, druhá sloka, refrén a závěr. V londýnské Tate Modern byly na zdech vidět i playlisty vytažené z e-mailových konverzací, kde vedle sebe bylo americké klubové duo Nguzunguzu, John Maus nebo Beyoncé. Právě při konfrontaci galerijních prostor s hudbou se seznámil s debutem Franka Oceana *Channel Orange*; vybíral tehdy playlist pro svou skromnou berlínskou galerii *Between Bridges*. Naživo se setkal se zpěvákem až při focení portrétů k výročí magazínu *Fantastic*.

Mezi focením společně vyzkoušeli noční život Berlína, kde Tillmans pobývá nejčastěji, a můžete ho potkat tančit v Berghainu. Fotky sice v časopisu *Fantastic* nakonec nevyšly, ale začala tak plodná spolupráce živená na dálku dlouhými telefonáty, která neměla skončit u pár snímků. Nemluvili jenom o autech, která milují – jeden jako vášnivý řidič, druhý spíše jako obdivovatel, což se ukázalo v Tillmansově publikaci *Cars*. Nepoužité snímky nakonec našly své místo, ten focený ve sprše šel na obálku připravované desky *Blonde* a zbytek do třisetšedesátistránkového časopisu *Boys Don't Cry*. A Tillmans se na díle rozprostřeném na třech platformách – video, tisk a audio – nepodílel jenom jako fotograf.

Vizuální album *Endless* totiž otevírá hudba z jeho singlu *Device Control*, který fotograf nahrál v roce 2016 – navazuje tu na analogové techno Cabaret

Voltaire a ozývá se v něm i Berghain. Zároveň jsou všechny tři části Oceanova gesamtkunstwerku propojené, například píseň *Godspeed* odkazuje ke scéně k filmu o zpěvákově dospívání, který najdeme zase v časopise *Boys Don't Cry*.

„Nikdy nedávám fanouškům přezdívky, protože všechny, na které přijdu, jsou posměšné,“ dočteme se ve zmiňované fotoeseji z loňského podzimu. Pro některé fanoušky musí být celkem obtížné mít někoho tak enigmatického jako Frank Ocean za svého hrdinu, ale bez jeho upřímného odporu ke všemu, co obnáší být světově známou popovou hvězdou, by se tím hrdinou nestal. Jedno je jisté, Ocean je „srdcem a nervovým centrem moderního popu, žánru, se kterým má nejasný vztah od chvíle, kdy se o něm svět dozvěděl“, jak psal nedávno server *Pitchfork* v článku s titulkem *Jak Frank Ocean triumfuje, aniž by se snažil*.

„Surprise release“ je „so 2013“. Muzikanti tak hledají ještě další vylepšení této strategie. Tištěnými ziny dnes alba doprovází spousta hudebníků od Kanyeho Westa po Samphu, britská zpěvačka FKA Twigs vydává fotoziny na Instagramu (ve formě prosté slideshow) a Beyoncé i Nick Cave točí desky, které mají premiéry v kině, jindy poprvé nové album slyšíme na módní přehlídce, jako to udělal Kanye West. Někdo umí skloubit všechno dohromady. Je proto pravděpodobné, že se Ocean nebude znovu chtít omezovat formátem desky a bude své příběhy vyprávět skrze několik médií. Hranice a definice se rozpouští v nekonečném informačním toku, některé okamžiky chceme ze streamu vytáhnout a uchovat je.

A Frank Ocean našel – nejenom hudební – jazyk, jak zachytit a uzavřít polo-pocity z messengeru, emoce z reálných vztahů i poslechu skrze streamovací služby.

pryč se stereotypy

TÉMA LGBTQ RAP
TEXT JAKUB BÉREŠ

Když se deník The Guardian zeptal Missy Elliott, proč se během vystoupení na MTV VMA Awards v roce 2003 nepřidala během společného vystoupení ke svým kolegyním Madonně a Britney Spears v jejich svůdném tanci zakončeném polibkem, odpovíděla rapperka, že tohle by hip-hopový svět nikdy nerozdýchal. Ve společné show se mezi ostatními zpěvačkami oblečenými ve svůdných šatech pohybovala Elliott v pánském oblečku a čepici s kšiltlem dozadu. A zatímco popové zpěvačky mohly pobuřovat diváky a svoji sexualitu vyjadřovat svobodně, Missy Elliott hrála roli, kterou jí určovala maskulinní afroamerická hip-hopová komunita.

Tohle nastavení se ale v současnosti drolí. Vše začalo s deskou Channel Orange od Franka Oceana, která dala v roce 2012 do pohybu evoluci žánru, jenž přestává být tak homofobní, jak kdysi býval. LGBTQ rapeři

a raperky pronikají do hlavního proudu, kde mají větší svobodu být tím, čím chtějí být – a hlavně dostali možnost o tom vyprávět ve svých textech. Tahle cesta ale zdaleka není u konce, protože velká část společnosti se na ně stále dívá skrz prsty a nálepkuje je specifickými kategoriemi, které je vytěsňují k okraji společnosti a do subkultur, kde je jejich údajné místo. Prý bezpečné pro ně, ale zejména pro konzervativní část společnosti, která se s podobným uměním nechce konfrontovat.

Přístup staré rapové školy shrnul po Oceanově coming outu před šesti lety Snoop Dogg, který prohlásil, že sice má kamarády gaye, ale Ocean by se měl držet od hip hopu dál, protože tenhle žánr pro svou misogynní povahu a agresivní prostředí pro gaye není. „Je to jako ve fotbalovém týmu. Nemůžeš být zavřenej v šatně spolu s dalšíma tvrdýma klukama a jen tak někomu říct, hele, chlape, líbíš se mi,“ řekl Snoop Dogg a dodal, že za jeho mládí by něco takového bylo nepřipustné, a ať si Ocean zůstane ve svém popovém světě, kde se tohle toleruje.

DEKONSTRUKCE SVŮDNÍKŮ

Je pravda, že Frank Ocean více zpívá, než rapuje, důležitější ale je, že se stal prvním afroamerickým interpretem, který otevřeně mluví o vztazích s muži a byl zároveň součástí rapového kolektivu (Odd Future). Deska Channel Orange neotevřela dveře jenom všem interpretům, pro které bylo nemyslitelné přijít se svým coming outem, ale hrála taky zásadní roli v nabourávání stereotypů spojených s hip-hopovými a R&B texty. Navázala tak na album Kanyeho Westa 808 & Heartbreak z roku 2008, na které se superhvězda poprvé otevřela niternějším tématům, vlastním pochybnostem a bolestem. Tedy tématům, o nichž se do té doby nerapovalo.

Pomyslný souboj mezi starou generací a tou novou reprezentoval závod mezi Westem a 50 Centem v prodejnosti jejich desek rok předtím. West se svým Graduation porazil svalovcovu novinku Curtis, a ohlásil tak konec éry, v níž byli rapeři symbolem alfa mužství a opěvovali sami sebe. West se uvedl naopak jako žánrový eklektik a budoucí popová hvězda, která se

nebojí otevírat palčivá témata, bojovat za rovnoprávnost a rozrušovat stereotypy. Nelze se proto divit, že právě West byl jedním z prvních velkých umělců, kteří Oceana podpořili a opěvovali superlativy.

Ocean ale nebyl jediný afroamerický umělec nové generace, který se podílel na změně vnímání rapperů jako jednorozměrných sexuálních predátorů. Spolu s ním začínali mít čím dál větší vliv na dění ve společnosti i další umělci. Kanadský rapper Drake jako privilegované dítě od začátku svými texty o vlastních bolístkách mířil na první příčky hitparád, popkulturu i memy. Z pozice outsidera se rychle proměnil v respektovanou popovou superstar, která dokázala, že americký singlový žebříček lze dobýt i s introvertními tématy a citlivostí dříve spojovanou spíše s afroamerickými zpěvačkami. Jeho následovníci jako Lil Uzi Vert pak Drakeovu upřímnost, otevřenost a zálibu v emo náladách posouvají dál a nebojí se rapovat o sebevraždách a křiklavé odlišnosti, a formovat tak celý nový směr vymezující se proti starému rapu.

Další z umělců definujících tuto změnu byl Miguel. Zatímco Oceana přirovnávali k Steviemu Wonderovi, Miguel čelil paralelám s Princem už jenom proto, že oba dva spojovala láska nejenom k blues a soulu, ale i rockové hudbě. Psychedelický rock, neustálé oslavování svobodného sexu i ženské krásy bez slizkých úmyslů se staly jeho rukopisem, který ho se skladbou Adorn dostal v roce 2012 do americké top dvacítky. Promiskuita v jeho podání nebyla brána odpudivě, protože žádného partnera nezvýhodňovala, ale dělala z obou rovnocenné spoluhráče. Na téma sexu a sexuality se i díky němu začalo pohlížet novou optikou a mnozí další interpreti se mohli na vlně upřímného a intimního alternativního R&B otevřít světu a zpívat o svých zkušenostech s coming outy. A také o tom, jak je společnost odmítá přijmout.

QUEER NENÍ ŽÁNŘ

A zatímco se jedni snažili skrze alternativní R&B kultivovat obrazy prvoplánového sexu, jak ho podával žebříčkový pop, začala se z toho nejliberálnějšího prostředí newyorských klubů na přelomu dekády šířit směrem k mainstreamu vlna takzvaných queer rapperů (Leif, Mykki Blanco, Zebra Katz, Angel Haze). Tedy černošských interpretů, kteří se otevřeně hlásili ke své sexualitě a od začátku se ji nebáli křiklavě demonstrovat. Nikdo se už nemusel ptát na jejich orientaci, protože nepracovali s náznaky, ale vše vpálili posluchačům přímo do tváře svými texty deklarujícími, že i gay Afroameričané umí rapovat. Jejich společným znakem byl bližší vztah k tanečním beatům než těm hiphopovým. Ostatně sama LGBTQ komunita je s žánry jako house nebo disco velmi silně spjatá už od osmdesátých let, kdy skrze ně manifestovala svou radost ze života a snahu být sama sebou.

V roce 2013 to už vypadalo, že se výstřední rapeři dostanou do mainstreamu. Jejich odlišnost a ne-

konvenčnost i neochota podvolit se mechanismům hudebního průmyslu, snažících se senzace velmi rychle unifikovat, byla natolik velká, že k žádnému velkému průniku nakonec nedošlo. Beat ze skladby Wut od rapera Leifa obletěl celý svět a dobyl nejen žebříček, ovšem ne v jeho podání. Ukradli mu ho totiž Macklemore & Ryan Lewis a použili ho do svého singlu Thrift Shop. Leifa více než zcizený beat pohoršil Macklemoreův další singl Same Love, kdy z pozice nezaujatého bílého muže natočil píseň o právech osob stejného pohlaví na sňatek a do videa obsadil afroamerické herce. Písní sice nejde upřít, že se jako první rapová skladba o gay manželství dostala do vyšších pater žebříčku, nicméně si s sebou nese i kontroverze spojené s kulturní apropriací.

Leif svému kolegovi vyčítal, že parazituje na menšinách a že tím ve skutečnosti pomáhá jenom sobě, protože barevní gayové nemají zájem na tom, aby je reprezentoval bílý heterosexuál. Stejně tak poukázal na to, kolik peněz za úspěšný singl a video, ve kterém se Macklemore ukázal jenom mimochodem, doopravdy doputovalo na konta organizací zabývajících se touto problematikou dlouhodobě. Leif se také hlasitě ohradil proti všem médiím, která jeho i ostatní otevřené gay rappery označují za představitele takzvané queer vlny a znehodnocují je tím v očích většinové společnosti, jež si je tak může škatulkovat mimo hlavní proud.

O tom, že queer není žánr, často mluví i další velké hvězdy hnutí ze začátku současné dekády, které znepokojovalo a kladlo otázky po svobodě a lidské identitě. Transgenderová popkulturní ikona Mykki Blanco svou cestu životem za útekem za lepší budoucností popsala na eponymní desce z minulého roku. Oproti svým starým trackům se už nesnažila o dialog s futuristickými beauty vázanými na kluby velkoměst a progresivními labely, ale o vykreslení vlastního příběhu přijatelnější popovou a písňovější formou. Zbourat žebříčky se jí sice minulý rok nepodařilo, každopádně se etablovala na alternativní scéně jako jedna z největších osobností. Cesty, jak upozorňovat na svoji agendu, si ale umí najít i jinak. Raperka a performerka Blanco například často mluví o prevenci i životě s virem HIV, kterým je sama nakažena, a v nedávném dokumentu po i-D zase mapuje queer aktivisty a umělce z Johannesburgu.

HUMANZ

Zebra Katz k pojetí queer rapu jako žánru v rozhovoru pro Radio Wave prohlásil: „Proč se v souvislosti s mou hudbou musí zmiňovat má sexuální orientace? Proč se nepřipomíná u bílých popových zpěváků? Je to asi chytlavé, když vedle sebe dáte pojmy, které tvoří téměř oxymóron.“ Katz na svou debutovou desku teprve čeká, ale podle jeho vystoupení na loňském festivalu Melt, kde zahrál i nový banger v produkci Hudsona Mohawka, půjde opět o hodně výbušný materiál. Katz

má za sebou navíc i úspěšnou spolupráci s Gorillaz – objevil se na jejich albu Humanz a také virtuální skupinu doprovázel na následném turné.

Na posledním albu animované kapely, která je známá pro svůj vytříbený vkus na kolaborace, se objevila i další gay afroamerická zpěvačka Kelela. Ta je již několik let brána za jednu z největších nových hvězd futuristického R&B a její debutové album tuhle pozici potvrdilo. Zpěvačka se tak postavila do čela těch, kteří otevřeně mluví o své orientaci a nabourávají představy o tom, jaké je to být queer umělcem i člověkem. Její deska je pak o cestě za poznáním sebe sama a vyrovnání se s diskriminací, která se děje nejenom (černým gay) ženám. Z alba pak vyčuhuje píseň Blue Lights, která je věnovaná zpěvaččinu hédonistickému období, jímž se dožadovala svých svobod. Videoklip k ní je pak ódou na její dlouhé vlasy, které symbolizují nepoddajné Afroameričany dožadující se svých práv v současné Americe.

Žádný gay rapper nicméně ještě nedosáhl na vrchol amerického žebříčku – nejbližší tomu byl iLoveMakonnen, který skončil těsně pod první desítkou v roce 2014 s písní Tuesday ft. Drake, nicméně svůj coming out oznámil až loni v lednu. Se svobodomyšlnou, barevnou estetikou queer vlny se ale ztotožnilo hodně mladších výstředních umělců, kteří minulý rok bodovali velmi vysoko. Například teenagerská ikona Lil Yachty sedí na přebalu svého debutu v hloučku teenagerů, mezi nimiž je i libající se gay pár. Young Thug se zase na obalu své mixtape Jeffery oblékl do dámských šatů a tak dlouhou dobu mlžil o své sexualitě, až mu label dal jasně najevo, jak se musí profilovat, aby prodával. A i když mu teď v klipech tančí modelky a popírá, že by byl gay, stále si zachovává originalitu, otevřený postoj a fluidní gender, kterým negoval stereotyp maskulinity coby jediné možnosti pro hvězdy první kategorie.

Frank Ocean vloni vydal milostnou baladu Chanel, kterou otevírá verš „my guy pretty like a girl“, a naznačil, že tendence odstartované jeho debutem i řadou dalších umělců volajících po toleranci, svobodě a možnosti prožít si svoji queer zkušenost se budou stupňovat. Zmíněný Young Thug právě útočí na první příčku americké hitparády v popové kolaboraci Havana s Camilou Cabello a na rapové scéně sklízí příznivé ohlasy deska Ephorize rapperky CupcakKe, která se také inspirovala ve výstřední estetice queer scény a svůj postoj demonstrovala ve skladbě LGBT. 2018 se tak pravděpodobně stane rokem, ve kterém budou maskulinní a homofobní stereotypy na rapové scéně dále slábnout.

A víc prostoru dostanou ti, kteří dříve neměli možnost otevřeně zpívat a rapovat třeba o tom, jaké to je dostat první polibek od partnera stejného pohlaví.

divné formáty

TEXT KAREL VESELÝ

FOTO ARCHIV

Když Frank Ocean vydával v srpnu 2016 album *Blonde*, prodávalo se jako součást jednorázového časopisu *Boys Don't Cry*. Výpravny „fanzin“ plný básní, fotek aut a nahých mužů měl sloužit jako doplněk k jeho nové hudbě, takový objemnější booklet. Ocean si ale časopiseckým projektem také podal přihlášku do klubu muzikantů vydávajících svoji hudbu s pomocí neobvyklých artefaktů a bojujících tak proti zveřejnění hudby, která už není v digitální éře napojená na fyzické nosiče. Chtějí stvořit nové fetiše a přiznejme si to – taky jim jde o to upoutat na sebe pozornost.

SPORTO – ONE MINUTE CARDINAL (2007)

V roce 2007 už se na pevných discích hromadily gigabajty empéetrojek, ale pražské dvojici Sporto se zastesklo po nosiči, na kterém by její písničky přežily stisknutí tlačítka F8. Za hubičku nakoupili zastaralé mp3 přehrávače, na které se vešla právě tak asi hodina hudby, a vydali na nich svůj dlouhohrající debut. Husarský kousek, kterým Bourek a Šampón vstoupili do analů domácí hudby.

BUDDHA MACHINE (2005)

Z Číny proudí na západ spousta plastových blbinek, jedna ale v roce 2005 zaujala i hudební fanoušky. Přehrávač meditativních smyček *Buddha Machine* vypadá jako krabička od cigaret s reproduktorem, má jediné tlačítko, a když ho zmáčknete, začnou se z ní linout krátké, náhodně generované digitální smyčky. Za neobvyklým hudebním artefaktem stojí pekingské duo FM3, které v průběhu let vydalo ještě dva další *Buddhy* v krabičce. V naší redakci je ovšem neméně populární blackmetalová verze.

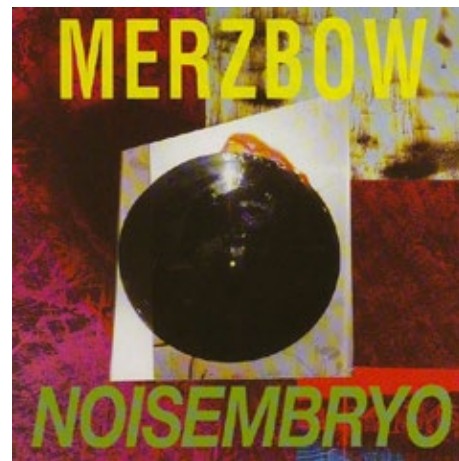
BENE & DELIK – ZÁBLESKY GENIALITY / ÚLOMKY ŠIALENSTVA (2010)

Deska, která se dá nosit? Bene (*Modré hory*, *Peto Tá-zok*) a Delik (*Moja reč*) natočili v roce 2010 společné album a řešili, jak ho dostat k fanouškům, aby jen neskončilo v digitální divočině. A co mají hiphopeři rádi stejně jako muziku? Oblečení! A tak *Záblesky geniality / úlomky šialenstva* skončily jako download kód v zavařovačce společně s tričkem. Kdo si koupil, dal najevo, že fanouškovství je něco víc než si desku stáhnout z pirátského serveru.

MAX TUNDRA – PARALLAX ERROR BEHEADS YOU (2008)

Když elektronický hudebník Max Tundra vydával v roce 2008 nové album *Parallax Error Beheads You*, mohli si ho fanoušci koupit i v podobě plechovky košer kuřecí polévky – kód na stažení desky byl součástí obalu. Tundra sám prý polévku nevařil, osobně ale lepil popisky na všechny plechovky. Hudba, která se dá sníst. Anebo uchovat, polévka měla trvanlivost pět let.

MERZCAR (1994)

Diskografie krále japonské hlukové hudby jménem Merzbow je obsáhlá a spletitá. Jednoduše zapomeňte na to, že kdy uslyšíte všechny jeho nahrávky. Třeba zrovna tuhle určitě ne. V roce 1994 chtěl šéf labelu Releasing Eskimo elegantně vyřešit problém se starým Mercedesem, který mu stál na dvoře. Do jeho CD přehrávače vložil kompaktní s jediným existujícím kusem alba *Noisembryo* od Merzbowa a pohlál si s drátky. Kdo otočil zapalováním, dostal dávku brutálního noise. Příběh má ale smutný konec – žádný fetišista se nenašel a Merzcar nakonec skončil na vrakovišti.

IRON & WINE

with Half Waif

8. 2. 18 • Divadlo Hybernia, Praha

THE UNDERACHIEVERS

with Woodie Smalls

11. 2. 18 • Mono Fono, Praha

THE HUNNA COASTS

17. 2. 18 • Rock Café, Praha

SON LUX

with Hanna Benn

28. 2. 18 • MeetFactory, Praha

JESSIE WARE

3. 3. 18 • Divadlo Archa, Praha

ALVVAYS

4. 3. 18 • Café V lese, Praha

TOO MANY ZOOZ

7. 3. 18 • Roxy, Praha

CARPENTER BRUT

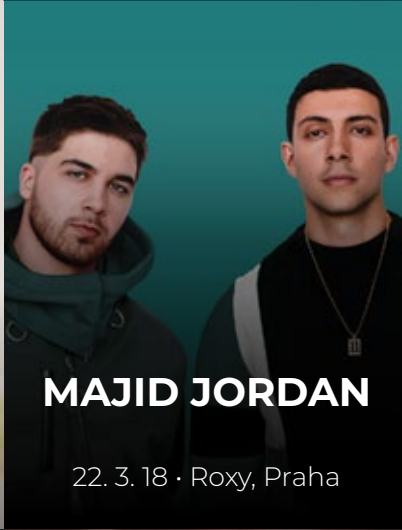
with Youth Code

9. 3. 18 • Palác Akropolis, Praha

IAMX

17. 3. 18 • MeetFactory, Praha

MAJID JORDAN

22. 3. 18 • Roxy, Praha

GENGAHR

11. 4. 18 • Café V lese, Praha

IMAGINE DRAGONS

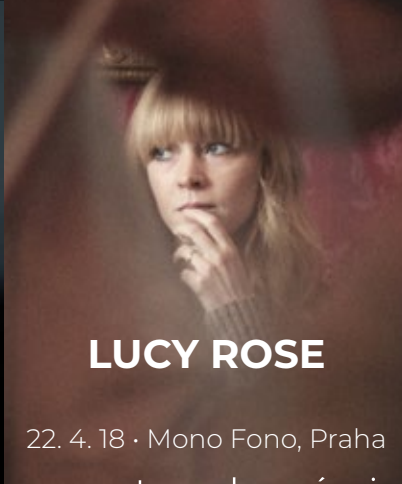
with K.Flav

16. 4. 18 • O₂ arena, Praha

NF

20. 4. 18 • MeetFactory, Praha

LUCY ROSE

22. 4. 18 • Mono Fono, Praha

SOHN

12. 5. 18 • Palác Akropolis, Praha

FLEET FOXES

2. 7. 18 • Velký sál Lucerna, Praha

zničte nukleární rodinu, zničte nudu!

„*This country makes it hard to fuck*,“ zpívá dvačtyřicetiletá Karin Elisabeth Dreijer známá i jako polovina v současnosti nefungujícího avantgardního elektropopového dua The Knife v singlu *This Country* z aktuální desky *Plunge*. Ta je plná futuristických beatů, popových popěvků i dystopických výjevů, jež pojí její nechuť k současnému světu, který zdaleka není tak chápavý k ženské emancipaci, jak si Fever Ray představuje. *Plunge* je proto o nekonvenčním sexu i fetiších, které stojí proti skličující nesvobodě normality.

PROFIL FEVER RAY (SE)

ŽIVĚ 26. 2. 2018 FORUM KARLÍN, PRAHA

TEXT JAKUB BÉREŠ

Stejně jako na debutu z roku 2009 se Fever Ray opět otevřeně věnuje feministickým tématům, tentokrát je ale mnohem explicitnější a ve svých textech i politicky a eroticky vyhraněnější. Například citovaným výrokem ukazuje na společnosti tabuizující antikoncepci i plánované těhotenství tím, že sexuální témata pojí s emocemi studu, anebo tím, že tvoří sexuální prostředí s mantinely výhodnými pouze pro silné muže. Podle Fever Ray je západní společnost neerotické místo, v němž se řeší pouze mužská sexualita a lidé v ní méně souloží. V klíčové skladbě *This Country* dále zpívá, že mít svobodný sex podle vlastních preferencí je vítězstvím nad sebou samým i systémem, který se snaží unifikovat i ty nejintimnější oblasti lidského života.

V téže skladbě do industriálních beatů opentlených radostně hopsající melodickou linkou deklamuje Fever Ray demonstrativní hesla: „Svobodné potraty a čistá voda... Zničte nukleární rodinu, zničte nudu.“ I přes burčující vyznění skladby jde především o osobní výpověď. V jednom z mála rozhovorů, které k desce dala, se deníku *The Guardian* svěřila, jak strašně se cítila, když porodila své dítě a společnost ji stavěla do pozice ženy, která by si měla užít nohy i ruce a zůstat doma. Stejně pocity pak zažívala, když se před pěti lety rozvedla a ostatní ji automaticky viděli jako slabou ženu, která nemůže sama vychovávat dítě.

Snaha vzdorovat konvencím se nezrodila s aktuální deskou, ale prostupuje celou kariérou švédské umělkyně, jen postupně gradovala z latentních leitmotivů až do současné křiklavé podoby. Dreijer začínala v půlce devadesátek v kytarové formaci *Honey Is Cold* a sama tuhle dobu popisuje jako čas, v němž když jste v kapele hráli na jiný nástroj než kytaru, tak jste byli automaticky považováni za homosexuály. Ideální jí nepřišla ani situace na scéně z pohledu frontwoman rockové kapely. A genderovou diskriminaci poznala například během bookování koncertů, kdy nemohla vystoupit na jednom v té době velkém švédském festivalu, protože už „měli všechny ženské sloty obsazené“.

PŘEROZDĚLOVÁNÍ KAPITÁLU

Z frustrace z nastavení hudebního showbyznysu se na přelomu tisíciletí zrodila sebevědomá kapela *The Knife* tvořená sourozeneckou dvojicí Dreijerových opírající svůj zvuk hlavně o hlasité syntezátory a taneční rytmy obohacené o tajuplnou a stále se měnící výraznou vizuální stránku. V domácím prostředí začínali být *The Knife* čím dál slavnější a svou pozici potvrdili průlomovou deskou *Deep Cuts* v čele s chytlavým singlem s tropickým samplem *Pass This On*. Jejich hudba tak dala vzniknout nové značce severského sofistikovaného (electro)popu, kombinujícímu klubové ozvěny s rádiovým popem. Do zbytku kontinentu se jim ale prorazit nepodařilo. V britské top desítce se jejich jméno poprvé a naposled objevilo, když jejich krajan José González akusticky přezpíval singl *Heartbeats*.

Místo toho, aby se skupina svezla na vlně popularity posílené i hostovačkou Fever Ray na tracku *What Else Is There?* producentů Röyskopp, započali *The Knife* své tažení proti apatickému popu a vydali politicky vyhraněnější a experimentálnější desku *Silent Shout* inspirovanou evropskou techno kulturou. Na ní otevřeně hovořili o ekologii, levicové politice a přerozdělování kapitálu mezi všechny vrstvy. Novinka představila dokonalou rovnováhu mezi angažovanými hesly a tajuplnou mystikou skrývajících se podél tanečních melodii. Ač deska doputovala na první příčku švédského albového žebříčku a *Pitchfork* o ní mluvil jako o albu roku, rozhodla se dvojice přestat koncertovat a na čas se oba sourozenci věnovali svým sólovým projektům. V roce 2009 tak spatřila světlo světa eponymní deska Fever Ray, která pokračovala tam, kde *The Knife* skončili, jen daná témata nahlížela z niternějšího a také temnějšího pohledu.

Karin Elisabeth Dreijer se zde poprvé proměnila v odosobněnou mýtickou postavu měnící svou podobu podle situace. Viktoriánské masky s dlouhými špičatými nosy vyměnila za obleky odkazující k pohanským božstvům i etnickým a orientálním vlivům. V uhrančivém klipu *If I Had a Heart* se tak jako přízrak smrti procházela po zasněženém lese a hned v dalších videích se stylizovala do dávné čarodějnice, odkazující na staré kmenové rituály, jen místo plápolajících plamenů byla v obložení kmitajících laserů někde na hraně světů živých a mrtvých.

Zádušní estetika, magie a strašidelné mýty se staly jejím novým světem, do kterého nechávala proudit své pocity z každodenního života, a odlišné postavy pak měly dané nálady vystihnout.

MAGIE I FEMINISMUS

Jestli něco Fever Ray i její bratr umí, tak je to překvapovat a nechovat se podle očekávání. Což ostatně dokázali i v roce 2013, kdy vydali zatím poslední desku *Shaking the Habitual*, která je velmi rychle vrátila na vrchol. Vedle již známých kabaretních masek a nepředvídatelných vystoupení doprovodili nahrávku i manifest a komiks umístěný na stránky kapely. Všechno propojila radikálnost, s níž se chtěli vypořádat s problémy světa. Největší problém pak viděli v extrémním bohatství, které je naprogramováno ke svému neustálému zvětšování se, a to i za cenu ničení životního prostředí.

Jak už název nahrávky napovídá, *Shaking the Habitual* je o setřásání starých návyků a snaze doopravdy řešit současné neduhy světa. Nekonvenční přístup se odrážel i v různorodosti jednotlivých tracků, vedle sebe proto bez podivu stojí takřka dvacetiminutová experimentální skladba *Old Dreams Waiting to Be Realized* a hopsavý singl oslavující myšlenku dávné přímočaré spravedlnosti „oko za oko, zub za zub“. Skladba *A Tooth for an Eye* také poukazuje na vnímání historie z eurocentrického pohledu, stejně jako si přeje vymazat falešné hranice národních států, které přepisuje silící vliv nadnárodních korporací. Upozorňováním na nerovnoměrně uspořádaný světový systém navíc předvíдалa právě se blížící uprchlickou krizi, kterou *The Knife* viděli jako nevyhnutelný následek nečinnosti Evropy, a reagovali na ni vlastními solidárními aktivitami a voláním po strhnutí hranic starého kontinentu.

Fever Ray se v době vydání desky zabývala teoretickým feminismem a v utlačování žen evropskými muži viděla mnoho paralel i v rámci uprchlické krize. Chování nadřazených bílých mužů bylo totiž stejně lhostejné k ženám jako k uprchlíkům. Tahle linka však sloužila pouze jako inspirační zdroj k uchopení obecnějšího tématu společenských nerovností. Feminismus se totiž stal hlavním tématem až aktuální desky Fever Ray, tentokrát ale nečerpá z teorii, ale z praxe. V témže rozhovoru pro *The*

Guardian o sobě totiž mluví jako o gender-fluidní a queer osobě, která na Tinderu hledá osoby identifikující se jako ženy. Svoji vlastní sexualitu pak popisuje jako dlouhý a neustále se vyvíjející proces, který ji přes manželství s mužem dostal do současného bodu, kdy se umělkyně pohybuje v několika subkulturách a chce si hlavně užívat.

O své zkušenosti žití různých životů s rozdílnými sexuálními preferencemi zpívá Fever Ray v písni A Part of Us. V té mluví o tom, že je šťastná, protože si sama mohla vybrat, jaký život povede, a vybízí ostatní, aby se nestyděli sami rozhodnout, jaký styl života jim vyhovuje. Jí samotné je v poslední době nejlépe v bezpečném kokonu nočních klubů, kde se obklopuje svobodnými lidmi, kteří se přes den jako ona snaží nabourávat normalitu mimo bezpečná

místa. K písni pak dodává: „Maskulinní útlak žen se projevuje i tím, že mi lidé neustále říkají, že už jsme dosáhli svého, když jsme si teď všichni rovni a můžeme se navzájem vdávat. O to já ale nestojím, já chci šukat. O tomhle ta deska je hlavně! Tohle téma je důležité, protože neheterosexuální sex je stále super stigmatizovaný a svým dětem ho musím vysvětlit sama, protože je o tom ve škole neučí...“

Fever Ray se na aktuální desce Plunge opět proměnila v novou postavu a předěl mezi minulostí a současností značí i symbolické ostříhání dlouhých vlasů a latexové obleky pokrývající téměř veškerou plochu kůže. Je to znak začátku nové kapitoly nořící se do těch nejhlubších sexuálních fantazií. Její současná podoba je tak oslavou svobodného projevu vlastní přirozenosti i odchylek všech lidí, a to neje-

nom těch identifikujících se jako LGBTQI+, ale všech, kteří se ještě nevzdali své vlastní sexuální revoluce. Tu deklaruje i v klipu k písni To the Moon and Back, kde se dobrovolně nechává zavřít do středu čajového stolku obklopena čtyřmi ženami, které nechává dělat s jejím tělem, co ony chtějí. Scénérie pak doplňují postapokalyptické obrazy rozpadlých budov s problikávajícími neony. A i když to vypadá, že se vše kolem hroutí, na postavách není skepse znát, protože našli svou volnost ve svobodném sexu. Fever Ray tak ukazuje, že vyjádření vlastních sexuálních preferencí je pro naši svobodnou kulturu stejně důležitá jako jiná dosažená privilegia.

Narušení představ o tom, jak může vypadat svobodný ženský sex (bez mužů), je jenom jedním krokem v dosažení pochopení mezi oběma pohlavími.

my tři a nekonečno

V minulosti natáčel Ryan Lott reklamní i filmovou hudbu (Paper Towns), spolupracoval s Lorde či Sufjanem Stevensem. Vždy ale toužil po svém autorském projektu, a tak vytvořil jednočlennou formaci Son Lux. Postupem času mu ovšem začal být projekt malý, proto na minulé desce Bones (2015) spolu s Rafiqem Bhatiou a Ianem Changem proměnili Son Lux v energičtější tříčlennou kapelu. Z aktuálního alba Brighter Wounds jsou jejich spojení a sehraň slyšet ještě více. Rozhovor s principálem nejen o nových výzvách.

ROZHOVOR RYAN LOTT (SON LUX, US)

ŽIVĚ 28. 2. 2018 MEETFACTORY, PRAHA

TEXT JAKUB BÉREŠ

Prý jsi zrovna v Paříži. Pracovně?

Jenom tu nahrávám jednu bokovku. Hned jak ji do-
dělám, tak se zase vrátím do L.A., kde bydlím. Jsem
teď dost daleko od domova a stýská se mi, i když Ev-
ropu miluju stejně jako Státy a Paříž se mně velmi
rychle stala druhým domovem. Dříve jsem měl ces-
tování za různými projekty fakt rád, ale teď na mě
doma čeká dítě, takže je to psychicky náročnější.

Při poslechu vaší nové desky jsem měl pocit, že se Son Lux už definitivně stali kapelou. Jaký je to pocit být opravdový frontman a nejenom mít kolem sebe najaté muzikanty?

Vlastně to zas takový rozdíl není, protože spoustu
kreativního procesu trávíme stejně všude možné po
světě, kde pracujeme i na jiných projektech. Řekl
bych, že to vyjde na 95 % skládání o samotě, takže
tvorění nového materiálu je pořád v tom dobrém
slova smyslu hodně samotářská činnost. Mít kape-
lu mi ale dává velké výhody. Takhle máme více uší
i více mozků, které dokáží řešit hudební výzvy.

Spolupráce s Rafiqem a Ianem umožňuje testovat
mé vlastní pochyby a krotit nadšení. V minulosti se
mi totiž celkem běžně stávalo, že jsem sám sebe opil
nějakým nápadem a nenechal si ho vymluvit, i když
se později ukázal jako nepatřičný. Často jsem se ne-
chal unášet novými trendy a v omámení kreativním
procesem mířil výš, než jsem skutečně měl. Pracovat
se sobě rovnými partnery mi tak dává jistotu, že zů-
stanu vždycky nohama pevně na zemi.

Máš představu, jak by Son Lux zněli bez této dvoj- členné hudební policie?

O samotě tvořím hudbu už strašně dlouho. Proto
pro mě není těžké představit si, že by Son Lux byl
sólový projekt. Ale bavíme se tady o mých dvou blíz-
kých přátelích, kteří se pro kapelu i mě samotného
stali naprosto nepostradatelní. Na spoustu věcí se
díváme stejně, ale zároveň se dokážeme proti dru-
hým slušně ohradit – a dostat tak ze sebe to nejlepší.
Oni dávají něco mně, já zase jim a dohromady se
z nás stala neoddělitelná rodina.

Na tvých minulých deskách byly texty až na posled-
ním místě. Je to tak i tentokrát, nebo přišla změna?

Tentokrát je to přesně naopak. Nápady na písně přišly
jako první, a až potom jsem ladil produkci. Řekl bych,
že jsem pracoval tradičněji a ze světa zvuků přicházely
nápady na to, jak danou píseň doprovodit, a ne naopak
jako dříve. V minulosti jsem totiž většinou dělal tak,
že mě napadl nějaký zvuk, kolem kterého jsem posta-
vil danou skladbu. To je něco, co mám na téhle desce
opravdu rád. Každá píseň totiž vznikla za jiných okol-
ností. Možná jsem se zase trochu opil tím, jak to tehdy
všechno klapalo, ale myslím, že se sám stávám lepším
a lepším skladatelem. Věci, které zvenčí vypadají jedno-
duše, totiž ve skutečnosti tak jednoduché a samozřejmé
nejdou.

Proto sis dotváření textů písní vždycky nechával až na konec?

Psaní textů je pro mě dost obtížná disciplína. Není to
něco, co by přišlo samo, musel jsem se na to nadřít,
obzvláště během skládání kousků na novou desku.
Jsou umělci, ze kterých témata a nápady na texty
padají přirozeně, ale já to takhle mám jenom s pro-
dukci a hudbou. Tentokrát jsem se proto tolik ne-
spoléhal na tyto schopnosti, ale zaměřil se na tu část
procesu, která mi v minulosti šla nejhůře.

RŮZNÉ PESTRÉ SVĚTY

Jak moc jiná tedy nová deska je?

Pro mě jsou všechny moje písně velmi osobní, tahle
deska proto není zas tak jiná. Nový způsob tvorby jí
sice dodává nový narativ, ale pořád jsme to my. Tím, že
jsem se zaměřil na texty už dříve, se mi podařilo více
se otevřít a říkat věci napřímo a s větším citem. Naším
nejoblíbenějším trackem se stala píseň All Directions,
ale neřeknu ti proč, nikdy jsem nic takového nesložil
ani neslyšel, ale zároveň je mi ta píseň velmi povědo-
má. Je rozdělená do dvou částí – proti té první nejosob-
nější a nejcitlivější stojí ta nejdvočejší a nejtanečnější
pasáž, kterou kdy Son Lux vytvořili. Všechny ty struny,
syntetizátory a miliony bicích v jedné skladbě...

O Son Lux se často mluví jako o hudebních maximalistech...

Ano, a jsem velmi hrdý, když se mi podaří mixovat
co nejvíce zvuků do kompaktních skladeb. Oproti
tomu ale stojí ty extrémně minimalistické. Maxima-
listické jsou logicky hlasitější, bez těch druhých by
ale šlo o jeden velký chaos. Jde o rovnováhu.

Myšlím, že tyhle extrémy zvuk Son Lux definují.

To máš pravdu. Nevýhodou je, že to není pro všech-
ny a někomu to může přijít už moc bláznivé. To je
i důvod, proč Son Lux nikdy nebudou masovou
záležitostí. Někdo extrémní kontrasty neocení a je
logické, že mu budou připadat zbytečné a manýri-
stické. Já osobně jsem ale extrémy posedlý, a proto
mě ve všech projektech budou neustále pronásledo-
vat. Myslím, že tohle je jediná cesta, jak tvořit písně,
které budou při poslechu vytvářet unikátní pocity.

Extrémy vás doprovází i jinde. Často hráváte v no- blesních sálech, které střídáte za menší kluby.

Jde nám o to prozkoumat potenciál našich písní, a pro-
to rádi hrajeme v různých prostředích. Můžeme tak za-
hrát extrémně minimální verzi naší písně, stejně jako
k ní můžeme přidat celý orchestr a pořád nám to dává
smysl a nejde o žádnou imitaci. Základní premisa je
jasná – my tři jako Son Lux a k tomu nekonečno hu-
debních možností a způsobů, jak vyjádřit naše emoce.

Proto vždy po desce vydáte i EP s upravenými původními skladbami?

Přesně tak. Pohrajeme si s písněmi z jiných perspek-
tiv, které nás nadchnou, až když je album vydané.
Často se tak vřelá píseň promění v chladnou a na-
opak. Jsme fascinováni představou, že se skladby
můžou vyvíjet i v čase a že nikdy nejsou ukončené.

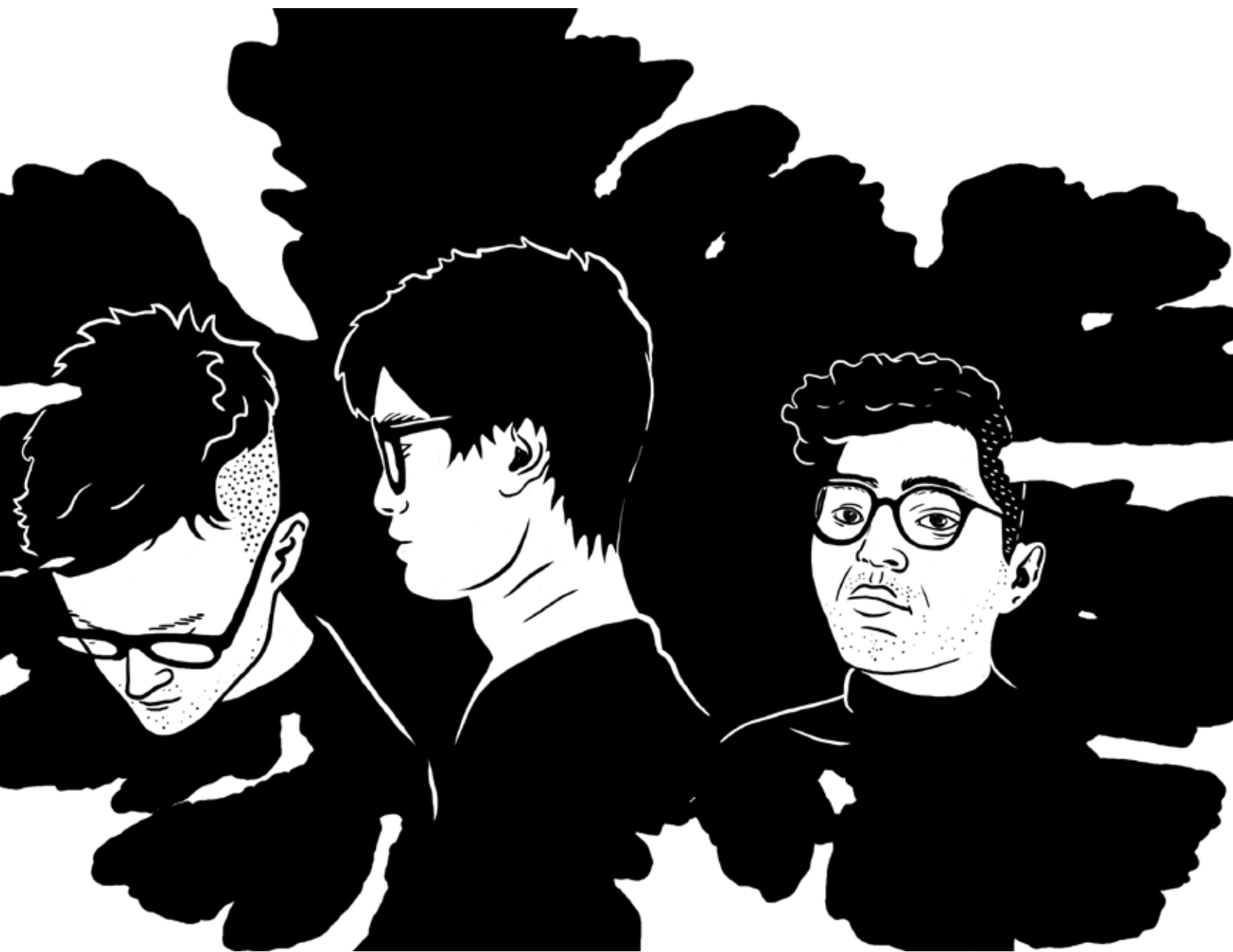
Kde a jak si myslíš, že to vašim skladbám sluší nejvíce?

Když stojíš před velkým orchestrem, tak je jasné, že
píseň bude jiná, než když ji zpíváš v upoceném klu-
bu. Víc lidí se ale automaticky nerovná více energie.
Jde o její jiný druh. Někdy se mi zdá, že zpívat pro pár
lidí v malém klubu je ta nejlepší věc na světě. Ten
moment, kdy sdílejí své emoce a vytvářejí skvělou
atmosféru, to je naprosto pohlcující fyzický zážitek,
který občas ještě vygraduju a pozvu si lidi na stage.
Koncerty v noblesních halách jsou jiné. A nejde ani
tak o přímé fyzické spojení, jako spíš o duševní.

Kde je tedy budoucnost Son Lux?

Mým snem je pronikat do co nejvíce prostředí na-
jednou. Svět je velké a nádherné místo s nespočtem
možností, a proto by byla škoda se před nimi zavřít.
Vypadá to, že se extrémů jen tak nezbavím. Tahle des-
ka pro mě byla obzvláště zásadní, protože jsem zaží-
val velmi těžké, ale zároveň i ty nejlepší možné časy.

**Pozoroval jsem, jak můj blízký kamarád
umírá, a ve stejný čas vítal nový život.**

ve snaze přepsat historii

Ruku na srdce, poslední dobou o nich moc slyšet nebylo. Při průletu jejich diskografií je nicméně náhledni, že pomyslnou definici velké kapely s vlastním zvukem naplňují Franz Ferdinand bezesbýtku.

PROFIL FRANZ FERDINAND (UK)

ŽIVĚ 9. 3. 2018 FORUM KARLÍN, PRAHA

TEXT SHAQUALYCK

Hlad po kytarovkách, který přišel s koncem britpopové mánie, ukojila zkraje nového milénia vlna neokoukaných kapel, jejichž různé refrény hřměly z obou stran Atlantiku. The Bravery, Kaiser Chiefs, The Killers, Arctic Monkeys a ano, skotská čtveřice z Glasgow, kterou novináři bleskurychle soupli spolu s ostatními do líbivé, byť poněkud povšechné škatulky indie rock. To však elegantním kumpánům Alexe Kapranose pranic nevalilo. Díky úspěchu eponymního debutu vykročili k nesmrtelnosti a v rámci ostrovní scény se stali prvotřídním vývozním artiklem. To bylo v roce 2004. Našlápnuto měli skvěle, dál už je to s příběhem Franz Ferdinand o něco složitější...

Vzpomínám si na to dobře. Vyčerpán útrapami zkouškového období jsem v jarních měsících prahnul po čemkoliv, co bych mohl označit za hudební životabudič. Éra kytarovek byla na vzestupu. A Rush of Blood to the Head od Coldplay jsem znal už nazpaměť, The Strokes a jejich Room on Fire jakbysmet. Takže jsem jako obvykle vyrazil na koleje načerpat inspiraci. Tenkrát v době kamenné disponovali na rozdíl od běžných smrtelníků studenti technických oborů bezprecedentním přístupem k „síti sítí“, protože platili za studnice digitální moudrosti a hudební věrozvěsty.

„Počkej, tohle by se ti mohlo líbit. Je to svěží a má to docela odpich,“ ozvalo se do tmy zpoza problíkávajícího monitoru. Za pár sekund už se prostorem nesly Kapranosovy sladkobolné verše: „*Jacqueline was seventeen, working on a desk, when Ivor peered above a spectacle, forgot that he had wrecked a girl...*“ Desítky vteřin k nepřežití. Jako otvírák teda nic moc, melu si pod fousy, pak ovšem nastoupí podmanivá basa, do hry se vloží příznačně rozvzaná kytara a už to jede. Než Jacqueline dohraje, jsem v pasti. Na zpáteční cestě nočním Brnem mě doprovází nová nejvíc nejlepší kapela na světě a vypalovačky jako Michael, Take Me Out nebo The Dark of the Matinée. Neskutčná energie, drsnosrstá romantika, miluju.

DEVATERO ŘEMESEL

„Chci dělat hudbu, která lidem rozproudí krev, zvedne je ze židle a roztančí.“ Alex Kapranos rozhodně nemluvil do větru, prvotina Franz Ferdinand byla trefou do černého. Zrovna v jeho případě šlo nic-

méně o prémii čekající na konci cesty, která se klikatila kolem studia teologie a řady kapel z podhoubí glasgowského undergroundu, v nichž působil (mj. The Karella, The Amphetameanies nebo Urusei Yatsura). Ještě pod jménem Alexander Paul Kapranos Huntley si coby věčný student přivydělával jako kuchař, svářeč, řidič i barman. Po nocích okupoval vyhlášenou špeluňku 13th Note, kde pořádal koncerty, srůstal s tamní scénou a potkával se s lidmi rozličných povah i nadání.

Jedním z nich byl i Nick McCarthy, klasicky vzdělaný multiinstrumentalista s diplomem z mnichovské konzervatoře a praxí z jazz-rockového ansámblu Embryo. S Kapranosem rychle našli společnou řeč, a přestože měl McCarthy tou dobou povinnosti ve skupině Scatter, brzy společně položili základy budoucího fenoménu. Za bicí usedl Paul Thomson, kterého znal Kapranos ze společného působení v Yummy Fur. Na baskytaru ukecali Alexova kámoše Boba Hardyho, toho času studenta umění, z jehož plánované dráhy malíře rychle sešlo. Stačilo podstrčit mu basu, kterou Kapranosovi věnoval Mick Cooke z Belle & Sebastian s tím, že s ní má „udělat něco užitečného“. A tak se i stalo. Záhy nadějnou kapelu ulovil label Domino, čímž oblíbená indie značka potvrdila nos na mladé talenty a vydala hochům úspěšné EP Darts of Pleasure, které chtěli Franz Ferdinand původně vyslat do světa svépomocí.

K nahrávání první regulérní řadovky se kapela přesunula do švédského Malmö, kde na ni dohlížel producent Tore Johansson známý plodnou spoluprací s hitmakery The Cardigans. Společné úsilí korunovali deskou, která se stala menší senzací. Ostrovní tisk vynášel nahrávku do nebes, v NME jí dali devět z deseti a Franz Ferdinand zařadili po bok velíkanů Blur, The Who či samotných The Rolling Stones. V Británii i Austrálii se album prodávalo velmi slušně, v americké hitparádě Billboard to zprvu bylo o něco slabší, což kapela briskně zhojila sérií koncertů a nasazením výstředního videoklipu k megahitu Take Me Out, který frčel na MTV. Tentýž song se záhy objevil na soundtracku několika populárních videoher, mezi nimiž nejnapádněji vyčnívalo první vydání kultovního titulu Guitar Hero. Následovala prestižní Mercury Prize pro britskou desku roku, dvě Brit Awards i nominace na Grammy. Celosvětově přesáhl prodej alba cifru tří a půl miliónu nosičů. Na dobu poznamenanou rozmachem „zlo- dějského“ formátu mp3 velmi slušný výkon. I díky tomu začalo být jméno Franz Ferdinand skloňová-

no i v jiných souvislostech než v hodinách dějepisu v rámci výkladu o první světové válce.

SARAJEVSKÝ POTENTÁT

„Hlavně se nám líbilo, jak to zní,“ podotkl Bob Hardy s odstupem let k netradičnímu názvu kapely. Původní inspirací byl závodní kůň jménem Archduke Ferdinand, po jehož vítězství v oblíbeném dostihu začali pánové uvažovat o variantě Archduke Franz Ferdinand. Ta se nakonec vyvinula do dnešní podoby odkazující k osobě arcivévodě Františka Ferdinanda D'Este, jehož život roku 1914 v Sarajevu předčasně ukončil atentátník, a zavalil tak příčinu k vypuknutí olbřímího vojenského konfliktu. Alex Kapranos na jeho adresu doplnil: „Byl neuvěřitelnou figurou. Jeho život, teda přinejmenším jeho konec byl katalyzátorem celkové proměny tehdejšího světa a my chceme, aby naše hudba byla taky taková. Ale nechci, aby to vyznělo nějak přechytrale. V zásadě nám šlo o to, aby ten název zněl dobře, stejně jako hudba.“ Paul Thomson dodal: „Líbí se mi představa stát se natolik známými, že by v budoucnu při vyslovení jména Franz Ferdinand lidi mysleli na nás, a ne na historickou postavu.“

Pro umocnění symboliky vydala kapela singl Take Me Out spolu s B-stranou opatřenou skladbou All for You, Sophia, jež odkazoval k arcivévodově ženě Žofii. Text zmiňuje i atentátníka Principa a organizaci Černá ruka. Navíc se pánové rozhodli přizít legendu několika utajenými koncerty, které odehráli pod pseudonymem The Black Hands. Podobné kejkle podpořené prvotřídním debutem a divokými živáky katapultovali jejich popularitu do nebeských výšin. Ale že by se kapela v ústraní opájela úspěchem a zvažovala, jak naložit s vydělanými penězi? Kdepak, slavilo se prací. S vydáním druhé studiovky You Could Have It So Much Better totiž Franz Ferdinand neotáleli, světlo světa spatřila v září 2005.

Načerpanou euforii chtěli zatepla přetavit v nové, ještě lepší songy a uspokojit tak nekritická očekávání početných obdivovatelů. Už to nebylo jen o zábavě a skládání pro radost, ale o závazku čerstvých rockových hvězd, které chtějí stůj co stůj obstát i napodruhé. Jako by jim ale přehnaná odpovědnost svázala ruce a Franz Ferdinand své druhé album v dobré víře vtěsňali do ne úplně lichotivé škatulky s názvem hra na jistotu.

Velkolepý zvuk, cizelovaná produkce a na přebalu pohledný portrét spisovatelky a múzy Lilji Brikové

od fotografa Alexandra Rodčenka. K tomu navrch sošné hymny jako *Do You Want To* nebo *Walk Away* nahrané podle šablony „hit za každou cenu“. Album se neprodávalo špatně, do britské hitparády vletlo jako číslo jedna, rychle však padalo dolů a sama kapela cítila, že tudy cesta nepovede. S další deskou si proto Franz Ferdinand dali na čas. Hlavně už žádné přirovnávání k The Kinks nebo opakující se průpovídky na téma nejlepší postpunkový revival nového tisíciletí. Výsledek reprezentovaný singlem *Ulysses* zněl pořád nadmíru povědomě, přesto dával na srozuměnou, že se kapela rozhodla zariskovat a pustila se do koketérie s elektronikou a tanečními rytmy. Deska *Tonight: Franz Ferdinand* vyšla v lednu 2009, a i když sklídila řadu pochvalných reakcí, skalní fanoušci se na nový zvuk dvakrát netvářili. O komerční propadák nešlo, ale o prodejnosti srovnatelné s předešlými alby si koncepční nahrávka zasvěcená následkům proflámané noci mohla nechat zdát.

NOVÝ ZAČÁTEK

Z kocoviny se zaskočená formace vzpamatovávala v ústraní a nepočítáme-li příspěvek na soundtrack

k Burtonově adaptaci *Alenky v říši divů* z roku 2010, pořádně vědět o sobě dala až za další čtyři roky skrze čtvrtou, v tichosti vydanou studiovku s neformálním názvem *Right Thoughts, Right Words, Right Action*. Dle Kapranose mělo jít o nejoptimističtější desku, jakou Franz Ferdinand dosud natočili, pravdou ovšem je, že skutečně zajímavých momentů je v tracklistu poskrovnu. Ústřední vokál zní pořád stejně sladce, disco-rockové aranžmá zve k tanci, leč spíš než druhý dech začal skotský kvartet chytat křeče. Na koncertech dál makali na sto procent, bez zaváhání dokázali rozhybat dav pod hlavními pódií velkých festivalů jako Primavera nebo Lollapalooza, nepohrdli ani menšími kluby pro pár stovek nadšenců. Co do autorské invence už to ale nějak nebylo ono, když zdaleka největší aplaus sklízely namísto čerstvých songů především prověřené vypalovačky a odvážné coververze hitů od Air (*Sexy Boy*), Gwen Stefani (*What You Waiting For?*) nebo, a teď se podržte, Britney Spears (*Womanizer*).

Odhlédneme-li od podobných kuriozit i obtojně sbírky avantgardních videoklipů, nelze nevidět, že v kontextu dosavadní tvorby stihl skupinu Franz

Ferdinand takřka totožný osud jako jejich žánrové soupeřníky, kterým patřily první roky po přelomu tisíciletí. Stejně jako Kaiser Chiefs či Arctic Monkeys vydali výbornou (ale opravdu výbornou!) první desku, na kterou se v pozdějších letech pokoušeli víceméně neúspěšně navázat. Jasně, pořád dokážou vyprodat obří halu a předvést prvotřídní show. Jenže z nových desek hrají spíš pro formu, aby se neřeklo, že zpohodlněli, a žijí z bohapusté nostalgie. Snahu jim upřít nelze, z neochoty zkoušet nové věci by je osočil málokdo. Sympaťáci každým coulem. Jenže ani superskupina FFS, ve které Kapranosovi partáči spojili síly s americkou poprockovou dvojicí Sparks, díru do světa neudělala. A to jejich eponymní desku z roku 2015 produkoval věhlasný John Congleton. V současné době mají Franz Ferdinand jedinečnou příležitost začít znovu. Loni kapelu opustil Nick McCarthy s tím, že se chce dál věnovat rodině a vlastním hudebním bokovkám, na jeho místo nastoupili Dino Bardot a Julian Corrie. Kliše stran nové krve a svěžího větru se nabízí samo. Pátá řadovka *Always Ascending*, na které se oba podíleli, klepe na dveře. **A nám nezbývá než doufat.**

spánek do oběda, radost do rána

Parta kluků z Žižkova, kteří spolu kamarádí a vymýšlejí skopičiny od svých dětských let... Takhle by to bylo, kdyby u hospodského stolu upustil slinu Jaroslav Hašek, ovšem podobně idylické doby jsou dávno za námi. Baro Chandel (*vyslovuje se foneticky, pozn. ed.*) je čtveřice muzikantů, která se potkala až v Praze a každý pochází z jiného koutu naší republiky. Tedy vyjma bratrů Podzimkových, kterým sekundují Michal Hanáček a Petr Voruda. Jak je možné, že Baro Chandel, kteří hrají teprve od loňského léta, už vydávají první desku, byli ve finále soutěže Malá Alternativa a lidi na jejich koncertech se svlékají do půl těla?

ROZHOVOR BARO CHANDEL
TEXT LUCIE MIHÁLOVÁ, MXM

Pokud „baro chandel“ znamená „velký smrad“, představuji si to takhle – když jste byli malí a matka vám náhodou spadla do pokoje, konstatovala: baro chandel. Nebo to bylo později, když jste začali holdovat hulení? Jak vypadaly vaše iniciační rituály?

PETR: Představuješ si to naprosto přesně. Smrděli jsme extrémně. Celý dětství jsme dělali jen fotbal, náš pokoj byl přeplněný polohňujícím sportovním vybavením Adidas a Puma. Dres SK Jilemnice – srdcovku – jsi v neděli po zápase hodil do prádelního koše a za tejdén v sobotu jsi ho zatuchlel z toho koše zase vyndal. To mělo značnou výhodu, protože když byl mač, soupeř se od tebe držel tak daleko, že jsi v jednom kuse skóroval do prázdné brány. Takže odtud Baro Chandel. Díky, mami.

Hulení jsme začali holdovat až na králověhradeckým intru. Navíc jsme vychovaní tak, že bychom si doma nikdy zahulit nedovolili. Naši pěstounský mámě už jeden zfetovaný syn pěkně zkurvil život, my jí život zlepšujeme. Skejt a muzika nás začaly vychovávat daleko od domova, bylo to perfektně načasované, mohli jsme si dělat, co jsme chtěli, a přicházet na to, co nás baví. Rodiče nám potom podepsali omluvenky, dali pětikilo, v pondělí nás tatka hodil na autobus, dostali jsme pusinku a jeli dospívat do Šimkovech sadů.

Přechod z fotbalu na skejt byl kvůli hudbě, nebo naopak?

PAVEL: Bylo to okolnostma. V patnácti vypadněš z tréninku a najednou tam seš za kašpárka, jak vždycky říkal trenér. Navíc v tom starším věku začínali lidi fotbálek brát víc a víc vážně, kdežto my to měli přesně naopak. Poznali jsme, že do toho hypnoticky euforického stavu, kterej jsme doposud znali jen z hřiště, se můžeš dostat, aniž bys uběhl jedinej metr a poslouchal při tom dědky za plotem, jak tě posílají zpátky do pralesa, protože jsi už potřetí přejel Frantu z prasečáku přes kotník.

Jestli byla dřív hudba nebo skejt, nejde určit, to je jako se snažit zjistit, jestli byl dřív automat nebo Jágr. Šlo to ruku v ruce – čím víc seš do skejtu zažraněj, tím víc sleduješ kulturu kolem – a ta je muziky plná. No, a přirozeně to dospěje k tomu, že stejně tak jako chceš dát bs flip z wallenbergu, si chceš zahrát Kadavar, protože jsi je slyšel v Theatrix Jamieho Tancownyho (*videosérie uznávaného skateboardisty, pozn. ed.*).

PETR: Fotbal je o polovinu taky hudby plnej, třeba na jilemnickým staďáku hrálo ve smyčce Když se u nás chlapi poperou... Skejt a nástroj přišel ve stejnej čas a bylo to přesně to, co jsme v tom věku chtěli dělat. Jezdit městem skrz naskrz, večer přijít zničený na intr a sít skejtové videa, který nás, si myslím, přivedly ke stoneru. Skejťová kultura je stonerovýma kapelama prošípaná.

ROMSKÁ ROVNOVÁHA

Název kapely máte romský – nebo je správně cikánský?

PETR: Za mě je jakýkoliv označení OK. Vždycky jsem to tak ale nebral, v dětství to byl handicap. Vždycky se našel nějaký blbeček, kterej tvoji hnědost bral jako svojí výhodu a začal ti vštěpovat, že stojíš za hovno a nemáš tady co dělat. Ty jsi tomu jako malý vystrašený dítě věřil a trvalo ti docela dlouho, než ses toho zbavil. Teď vím, že to, že v sobě mám cikána, je jedna z nejlepších věcí, která se mi mohla stát.

Jak se projevuje mít v sobě cikána? A kdy ti to přestalo vadit?

PETR: Seš rád nahlas, miluješ hromadu mastnýho jídla a miluješ svoji mámu. Vadit mi to přestalo, když jsem pochopil, že to jsem já a že jinak to už nebude. V ten moment mi jakákoliv urážka na to téma přišla jako ta nejsladší věc. Z nadávky „cikáne“ se rázem stala pocta „pane cikáne“. Najednou se to obrátí a lidi kolem to na tobě začínou mít rádi, protože jsi s tím ztotožněnej. Navíc se na to dá nabalit holka – na to, že jsi nahlas.

Nejlepší kamarád v dětství?

PETR: Bílej, protáhlá lebka, modrý oči. Fakt.

Název kapely máte romský, název alba taky, songy ale anglicky, to je trochu zklamání... Romština nekoresponduje se stoner rockem?

PETR: My romsky neumíme. Musíme vždycky vyštourat pár slov od mámy, aby nám vymyslela název kapely a teď i název desky. Pořád jsme baro bokhalo (*velmi hladoví, pozn. ed.*), protože máma skvěle vaří. Navíc s jídlem roste chuť a my jsme čím dál víc hladový. Název kapely a desky je odkaz na to, co v nás je, nejsme ale schopný se v tom jazyce vyjadřovat jako v angličtině. Romština je pro nás symbolika, pojítko s dětstvím, je to sranda, hrajem si s tím, vytváříme si vlastní slovník, skrze kterej se bavíme a odlehčujeme si život v týdle době. Máme k tomu divnej přístup, na jednu stranu je pro nás romství intimní a osobní věc, na druhou ho vůbec nebereme vážně.

PAVEL: Na nás je toho romského poměrně dost, třeba nekontrolovatelná hlasitost v ranních hodinách, všeobecná nenávisť sousedů k našemu nekonečnému zpěvu, kterej se nese po žižkovskéjch náhorních plošinách, nekonečná chuť na bůček, strach z hlavního pracovního poměru a vstávání před dvanáctou polední a další signifikantní romákoviny. Romština k tomu bohužel nikdy nepatřila, pamatuju si, že mi ten jazyk vždycky připadal komickéj, obzvlášť když je ti deset a lidi kolem tebe křičej „Dža andre mindž, ty dilino kar!“ (*„Běž do píči, ty čuráku!“; pozn. ed.*)

PETR V.: Pamatuju si, jak jsme vymýšleli různé anglický názvy, ale skoro všechny jsme hned zavrhlí, byla to celkem frustrace. Už jsme měli termín prvního koncertu, ale žádný jméno. Nápad s romským názvem kapely přišel snad po půl roce. Je skvělý, že

skoro nikdo neví, co to znamená, a musí si to domýšlet. Míň skvělý je, že to nikdo neumí vyslovit.

MICHAL: Už tak mají lidi problém vyslovit název, ještě tak texty. Já myslím, že takhle je to ideální, protože tím taky ukazujem, že i cikáni umí anglicky.

Kde se mezi váma vzal bílej, ten bez afra, knírů, zjevně severský typ?

PAVEL: Potkali jsme se na Hudebním bazaru (*webový portál pro hudebníky, pozn. ed.*), skládání kapely přes internet je běh na dlouhou trať. S bráchou jsme myšlenku mít kapelu v sobě dlouhou dobu dusili. Čím víc miluješ hudbu a čím víc se v ní rejpeš, tím víc si taky uvědomuješ, že jako muzikant stojíš za hovno. Tenhle pocit v nás přetrvával hrozně dlouho a my nemohli najít nikoho, kdo by nás trochu nakopal do testikálií (*genitálie naplněné testosteronem, pozn. ed.*) a řekl nám, že slyšel i horší věci.

Až s příchodem do Prahy jsme konečně mohli poměřet na to, že bychom si našli zkušebnu a začali něco dělat. To se stalo někdy na začátku roku 2015. Trávili jsme tam hromadu času jen spolu a zkoušeli vyměřet věci a chtěli hrát jako naše oblíbený kapely, což v té době byli především Hentai Corporation. Po milionech inzerátů, který byly napůl debilní a napůl nechutný, jsme vyfiltrovali lidi a ty pak pozvali do zkušebny. Po desítkách frajirků, o kterejch během deseti vteřin víš, že by ti nekoupili ani deset deka gothaje, kdybys měl hlad, jsme objevili dva kluky a hned věděli, že to jsou oni. I když s Michalem to byl docela šok. Pamatuju si, jak jsem mu otevřel dveře, viděl pleš a v hlavě se mi honilo, jak mě zbije, až za sebou zavřem. Jediný, co mě uklidňovalo, byly jeho vanský.

MICHAL: Jo, inzerát. Jednoznačně nejdůležitější, co jsem kdy četl. Když jsme se pak potkali, sedlo si to téměř ihned. To se pozná podle smyslu pro humor – a ten fungoval. Hráť jsem se učil až potom.

PETR: S Péťou to bylo to samý, ten měl ruku jak já stehno.

PETR V.: S příchodem Míši nastala rovnováha. Hlavně jsem se teda přestal tolik bát o kytaru, přece jenom na ní nějaký ty kovový součástky najdeš a výkup železa číhá na každém rohu. Kdo ví, za kolik by to kluci v záchvatu vidiny bůčku střelili. Nejhorší je, že bych jim to neuměl mít za zlé.

Jinak inzerát, na který jsem odpovídal já, byl asi nejúchylnější, co na Hudebním bazaru byl. Něco ve smyslu „opusť dráhu kompulzivního masturbátora a pojď založit kapelu“. Měl jsem štěstí, inzeráty typu „pokud chceš v hudbě něco dokázat, hledáme právě tebe“ jsem automaticky přehlížel.

JAK NEUZVEDNOUT VIDLIČKU

Vnímáte se jako součást nějaké scény, nebo máte pocit, že kolem sebe nějakou vytváříte?

PAVEL: Vždycky, když někde čtu slovo scéna, vzpomenu si na Henryho Rollinse v rozhovoru z roku 1984. Po koncertě s ním dělá interview asi čtrnáctiletý kluk, nejspíš v rámci nějakýho školního pro-

jektu. Rollins během vteřiny vycejtí, že je kluk nejstej v kramflecích, a začne si ho strašně podávat. Jedna z otázek, kterou tomu vyděšenému hochovi položí, zní: „Myslíš na svou scénu, když jdeš v noci do postele?“ Od chvíle, kdy jsem to video viděl poprvý, se budím zpocenený a děsím se otázky ohledně scény.

PETR: Určitě jsme součástí něčeho, čemu se dá říkat scéna, a to, že jsme její součástí, znamená, že ji i vytváříme. Podle mě je scéna to, když začínáš na stejných místech potkávat stejný ksichty furt dokola a pak zjistíš, že ty ksichty taky na něco hrajou anebo o tom píšou anebo to fotějí anebo dělají něco úplně jiného. Třeba jen fetují. Z těch ksichtů si uděláš hromadu super kamarádů a s některými z nich pak sedíš v dodávce někde do D-landu a zapomeneš, jak běží čas. To je ta naše scéna.

PETR V.: Úplně nevím, jestli se to dá definovat jako scéna. Spíš hodně povědomých lidí a kamarádů, kteří se často střetávají na stejných akcích. Pojem scéna mi asociuje něco jako rivalitu nebo zlou konkurenci, a to tu není. Nebo alespoň já to tak vnímám, jakože nelezeme nikomu do zelí, ani nikdo nám.

Jaký je život muzikantů?

MICHAL: Furt ladiš...

PETR: Taky se jich budu muset zeptat, zajímá mě to. Naše životy jsou totiž od těch muzikantských ještě dost vzdálený. Jak žije takovej Robby Staebler (*bubeník skupiny All Them Witches, pozn. ed.*), to by mě zajímalo.

PAVEL: Permanentní boj s vlastní produktivitou, kterej občas přinese vlnu, na který se pěkně svezeš a cejtíš se neskutečně dobře. Při tý projížďce z tebe padají nápady, který pak sdílíš s dalšíma třema lidma ve zkušebně, a neustále s nima hejbeš sem a tam. Někdy máš pocit, že jsou o hovně, jindy, hlavně under influence of Mary Jane (*slangový název pro marihuanu, pozn. ed.*), si seš jistej tím, že v nich něco je. Tenhle proces vyústí v to, že seš někde večer ve smradlavým klubu, ideálně je před tebou banda upocenených lidí a ty najednou můžeš bejt úplně svobodnej, mlátit sebou tak, že se druhý den nemůžeš ani najíst, protože nezvedneš vidličku.

PETR V.: Asi trochu analogie k životu sportovců. Nemůžeš furt sólovat, jinak tě nebudou mít spoluhráči rádi a gól stejně nedáš.

KULTURA SVLÉKÁNÍ

Holkám se na vašem koncertě zrychluje tep, hlavně když svléknete trika. Jak dlouho myslíte, že je pro diváky únosné koukat na polonahou kapelu? To, že hrajete do půl pasu, se tu a tam nosí, ale že se svléká i publikum, to zas tak tradiční není. Je v tom něco bestiálního?

MICHAL: Svlíkáci publikum = svlíknutí kluci, a to je dostatečně bestiální. Až se jednou svlíkne holka, celou bestialitu to rázem ztratí. Myslím, že dívat se na polonahou kapelu je bude bavit do té doby, dokud budem dostatečně kontrastní. A já se svlíkám, jenom když je mi horko. Na rozdíl od ostatních.

PAVEL: Pokud jsou v publiku holky, který dělají výzkum anorektických mužů ve věku dvacet až třicet let, pak v nich musej pulzovat všechny tělesné tektutiny, protože tolik výzkumného materiálu na pěti metrech čtverečních ještě neviděly. Já se rád svlíknu, ale permanentně bojuju s jednou věcí. Máma už mi tři roky kupuje trenky, který mám až pod krk, takže je to vždycky hrozná loterie, když si sundáš triko. Buďto holky oslní svým pekáčem buchet, kterej je způsobenej především absencí tělesného tuku, nebo jim předhodíš velké hlavolam. Má ten kluk na sobě spodní prádlo nebo ubrus?

PETR: Já teď po Vánocích úplně nevím, jestli se budu svlíkat. Možná až tak v březnu zase. Bojuju s tím, že jak se za bicíma předkláním, abych dosáhl na činel, všechno tuk se mi naválí do podbřišku a holkám se ten tep začne pozvolna dostávat do normálu. Ale jinak si myslím, že se budeme svlíkat do té doby, co do toho budeme takhle mlátit – potíš se a nemáš náhradní tričko, takže se svlíkneš. Svléčený publikum mně osobně dělá neskutečně dobře.

PETR V.: Já se občas svlíknu, abych dodal kapele mužnost. Víc chlupů, než mají kluci dohromady na hrudi, má i Homer Simpson na hlavě. Nebo teda nevím, jestli mužnost, možná to alespoň evokuje vzpomínku na sedmdesátky, kdy se hrál poctivej bigbít. Pak to plní účel, ryze marketingovej tah.

Co obsahuje vaše marketingová strategie na zítřek?

PETR: Chceme začít psát nový věci, budeme se stěhovat do nový zkušebny. A budeme tak moct zapojit Pétův synták, což změni náš přístup k songu, budeme si moct mnohem víc hrát. Na základě toho chceme připravit nový věci, demáč, kterej si necháme uležet, producentsky zkonzultovat a celou tu věc udělat víc sofistikovaně. Na konci roku to vezmeme do studia. Baro Bokhalo je dost na rychlovku, měli jsme ve studiu čtyři dny, což se může zdát hodně, ale tím, že to pro nás byla první zkušenost, nešlo to úplně podle našich představ.

Chceme si s tím pohrát, miluju muziku, která je promyšlená, ale přitom neztrácí na přímocharosti a energii, není přepřácaná. Tohle všechno bude vyžadovat intenzivnější přístup každého z nás. Já chci začít chodit na lekce bicích, dochází mi inspirace, jak cvičit, jak se posouvat. Potřebuju impuls, kterej ve mně trochu změni chápání hry na bicí, po většinu času jsem zacyklenej, chybí mi slovník a mám malej repertoár.

PAVEL: Chceme cejtít posun. Ten nemusí bejt nutně slyšet na tom, co budeme hrát, ale na tom, jak k tomu budeme přistupovat. Pro mě osobně by bylo fajn, kdyby se kapela změnila v tom, jakým způsobem přistupuje ke svému životnímu režimu. Něco nahrát, jet se s tím někde podívat a poznávat lidi. Na kapele je skvělý, že se ti okruh přátel, který máš upřímně rád, zvyšuje geometrickou řadou.

PETR V.: A dodávka by všechno usnadnila. Nebo někdo, kdo ji má a byl by ochotnej nás vozit nebo ideálně nám dělat i manažera.

Bráchové jsou z Jilemnice, druhý Petr ze Šumavy, Michal z Rožnovska, všechno kopce a hory. Čím si ty vertikály vynahrazujete v Praze?

PETR: Určitě to není náhoda, myslím, že je v našich vztazích dost podstatný, že nikdo z nás není Pražák. Všichni milujeme přírodu a svoje dědiny, máme to podobně nastavený, potřebujeme se někde vracet. Praha nám nabízí půdu pro to bejt kreativní, bavit se a žít si ten svůj rakerol lajř, ve všech z nás ale dřímá chuť vypadnout do svých rodnejch kopců. V Praze si to vynahrazujem jinak. Na to vzít drtičku a lahváče, vyližt na Vítkov nebo do Riegráčů, není nikdy špatný počasi.

PAVEL: Každý z nás se do rodnejch kopců poměrně často vrací, navíc moc rádi navštěvujem domovský místa všech z kapely. Jednou jedem na slivovíčku za zlatejma lidma z Rožnova, podruhé na kompletne domácí koprovku s houskovejma obláčkama za paní Vorudovou na Šumavu. Stala se z nás jedna Baro rodina. V Praze ti tenhle pocit absolutního štěstí a splynutí s přírodou vynahradí jen ovocnej dvůr na bedně v Admirálu.

MICHAL: Já si vertikály vynahrazuju na sedmipásmovém ekvalizéru, kterému nerozumím, tak ho nastavuju jako siluety beskydských pohoří.

FRANZ FERDINAND

PLUS SPECIAL GUESTS
- EUROPEAN TOUR 2018 -

9.3.2018
PRAHA
FORUM KARLÍN

TICKETS AVAILABLE FROM
TICKETPRO.CZ - GOOUT.CZ

 CharmMusic PRESENTATION

hry bez konce

„Chtěli jsme svoje životy spojit do budoucna a prožít krásný život. Když jsme byli už polosvlečení u krbu, jen pár minut od vytouženého a tolik očekávaného aktu, najednou si odskočila a já si všiml na zemi vypadlé žákovské knížky. Když jsem ji otevřel a zjistil, že jí je třináct let a šest dnů, myslím, že zešílím,“ řekl jednou Honza Nedvěd. A podobných srdcervoucích příběhů je plná i Forced Witness, deska australského písničkáře Alexe Camerona. Kdyby to byl film, jmenuje se Poslední hochštapler. Máloco mě loni tak dojalo. K breku jsem měl ovšem blízko i během osobního setkání s Cameronem a jeho saxofonistou Royem Molloyem. Kluci si pečlivě vybudovanou image dementů drží zuby nehty.

POKUS O ROZHOVOR ALEX CAMERON (AU)
TEXT JAKUB PEŘINA

Počkat jsem na ně měl před lipským klubem UT Connewitz. Jako prvního jsem si všiml Roye, podezřele se ochomýtal kolem zaparkovaných aut a něco si pro sebe mumlal. Pozdravil mě a hned mě seznámil se svým úlovkem, postarší Hondou. Vůbec jsem netušil, co se děje, a přišlo mi nejrozumnější tvářit se jakoby nic. O pár týdnů později vyšel na webu Brooklyn Vegan článek, ve kterém Roy uvádí svůj Top 10 nejhezčích aut, které poslední rok viděl. Toyota Sienna, Subaru Outback, Mazda Miata, všechno typy, které mají to nejlepší už dávno za sebou. Zajímavý koníček. Po chvíli se našťástí venku objevil i Alex, který sotva pozdravil a nezáživně sledoval Royovo počínání. Opatrně jsem se zeptal, kde že budeme dělat rozhovor, co třeba zkusit bar naproti. Alex si místo odpovědi začal upravovat vlasy, Roy dál poskakoval kolem vozu. Zapálil jsem si cigaretu a čekal. Po chvíli Roy řekl: „Ne, do baru ne, uděláme to tady v prádelně.“ Nervózně jsem se zasmál, asi vtip. Bohužel ne. Pánové se usadili vedle hřmící pračky. Roy ji po očku zkontroloval a prohlásil: „Nevěřím tady těm sviním, že by mi to neukradli, viděl jsem tu potulovat se podivný individua.“ Alex se mě zeptal, kde mám blok a tužku, a podivil se, když jsem vytáhl diktafon. „V takovém hluku? No jak myslíš.“ Nejhorší začátek rozhovoru byl na světě.

Na YouTube je pár let staré video s titulem Angry singer incredible performance at SXSW. Vidíme tři muže, jeden si hraje s ohněm, druhý zrudně postává s trumpetou, třetí má na sobě přiléhavou kombinézu, ale chová se tak sebevědomě, jako kdyby právě vystupoval před několikatisícovým davem. Což se ti, Alexi, nakonec celkem rychle podařilo, nedávno jste předskakovali The Killers. Neseběhlo se to nějak moc rychle?

ALEX: Trvalo to dlouhý čtyři roky, ale nakonec jsme to zvládli a Brandon Flowers nám napsal. Od té doby je k nám oběma velmi přátelský, vid'?

ROY: Ano, máme velice přátelský vztah.

Přijde mi ale, že se vaší druhé desce nedostalo v médiích takové pozornosti jako debutu. Čím to je, nemyslíte, že ten záměrně velmi cheesy zvuk mohl být na někoho až moc?

ALEX: Asi jsme zněli jinak, než se čekalo. Hudební novináři jsou vždycky trochu pomalejší. Patříčně tuhle desku docení až později.

ROY: Každá naše deska zní podle toho, kolik na ni máme peněz.

Je pro tebe přirozenější skládat texty z pohledu jiné osoby? Forced Witness je takových příběhů plná. Dozvíme se toho hodně o různých zkrachovalcích, chlípnicích a budižkničemech, ty jako kdybys ty příběhy jen zpovzdálí sledoval. Opravdu jsi pracoval jako soukromé očko, a čerpal tak inspiraci pro psaní?

ALEX: Myslím, že ta deska je celkem přesnou reflexí toho, jak se koukáme na současnou společnost. Rád píšu o osobních tragédiích ostatních. Zprávy, které vysíláme do světa, se mi zdají úplně jasné.

ROY: Souhlasím naprosto s tím, co říká Alex.

Ehm, oukej. Rozklíčování vašich textů teda necháme na posluchačích. Jen bych dodal, že málokdo dneska píše tak pokoutně vtipně jako vy. Například v Beautiful Lies o nástrahách online seznámk – „I don't care if they're just beautiful lies/ even if she's some Nigerian guy“. Připomíná mi to ranou tvorbu Adama Greena, když pěl o tom, že není žádný špatný způsob, jak ošukat holku bez nohou, a podobné nepřístupnosti. Přitom v obou případech jde o velmi popové písně, které by s uměřenějším textem asi zacytily na mnohem víc posluchačů.

ALEX: Myslel jsem si, že jsme udělali velmi seriózní nahrávku. Věř mi, že kdybych se snažil být vtipný, bude to vypadat úplně jinak.

ROY: Na obou našich deskách se hodně zamýšlíme nad lidským údělem.

Říkáte o sobě, že jste obchodní partneři. Znáte se přitom už odmala, proč jste se nakonec rozhodli, že spolu začnete i hrát? Přišlo to až poměrně pozdě.

ALEX: Tam, odkud pocházíme, se člověk nemůže jen tak rozhodnout, že si založí kapelu. Na jihu Austrálie mají mladí kluci odnepaměti jiné zájmy. Zocelovali jsme se sporty, plaváním a čekali, až se z nás stanou skuteční silní muži.

ROY: Souhlasím s Alexem, takhle si to pamatuju.

Alexi, tvoje taneční kreace jsou už pověstné. Jak jsi na tyhle pohyby přišel?

ALEX: Když jsem byl ještě dítě, tancoval jsem vždycky před zrcadlem. Nahý. Pak mě jednou viděla máma a naučila mě, jak to dělat správně. Kdybys viděl moji mámu, určitě by sis nemyslel, že je to skvělá tanečnice. Ale je tomu tak.

ROY: Souhlasím s...

Souhlasíš s ním, já vím! To je celé nebo chceš ještě něco dodat?

ROY: Cítím se na tour velmi osamělý.

Nejsem si pořád úplně jistý, jestli zrovna tohle povídání přesvědčí ty, co o vás nic neví, aby si vás poslechli. Byla by to škoda. Nechcete to ještě nějak zkusit?

ALEX: Jsme velmi aktivní online. Dáváme na Facebook spoustu našich příběhů z cest. To je, myslím, dobrý začátek, začít nás sledovat na sociálních sítích.

ROY: Na světě je spousta skvělé hudby, o které nevíte.

Není spravedlivé doporučovat vašim čtenářům zrovna nás.

*And then you want to talk
dirty in the middle of the night
while I'm here waiting for you.*

velké studio zabíjí

Málokterý umělec na naší nezávislé scéně vystřelil tak raketově jako před necelými dvěma lety Zagami Jericho. Kombinace synthwaveu a art popu na debutu *City Is My Church* vynesla tehdy sedmnáctileté středoškolačce označení česká Grimes, které bylo ironické jen trochu. Nominaci na cenu Vinyla sice Zagami (pravým jménem Lenka Šimůnková) neproměnila, hned tu následující ale ano – vyhrála exportní soutěž Czeching, díky které počátkem letošního roku vydala album *Toxikomania*. O něm, o natáčení ve studiu Českého rozhlasu a o lidech s matěčky jsme si povídali nad silvestrovským kafem.

ROZHOVOR ZAGAMI JERICHO

TEXT MARTIN ZOUL

Když jsi vydala první desku, strhnul se pořádný rozruch. Psalo se o tobě coby o objevu a div ne rovnou spásu zdejší hudební scény. Jak to na tebe celé působilo?

Velmi pozitivně! Každá holka, která chce být pop star, si samozřejmě přeje, aby se o ní psaly takovýhle pěkný věci.

Nevnímalas jsi to jako tlak?

Ale jo, byly tam takový momenty. Ono se to celý rozjel hrozně rychle, teď do toho nastoupily termíny a taky nějaká vyšší moc, která nám s Anežkou (*Zagamina manažerka Anežka Nováková, pozn. aut.*) bránila, abychom si dělaly, co chceme. Pravidla, restrikce, deadlajny... Nebylo to nějak brutálně složité a těžký, spíš to bylo úplně nový a musela jsem si nějaký čas zvykat. Teď už se s tím vypořádávám líp.

Promítal se nějaký tlak i do práce na nové desce? Něco ve smyslu „teď musím potvrdit, že to napoprvé nebyla náhoda“?

Teď tam byl hlavně tlak ze strany deadlajnu na dokončení desky. Koncept jsem měla vymyšlený už dlouho, ale jako správné umělec jsem na tom začala dělat asi tejdén před tím, než se šlo do studia. Na desce jsou tak i věci, který jsem udělala za minutu. Hlavně jsem ale chtěla bejt agresivní. Předtím jsem lidi navnadila synthwaveovým popíčkem, kde bylo všechno hezký a zasněný, tak jsem je teď chtěla trochu nachytat. S tím očekáváním jsem si trochu hrála.

Desku jsi nahrávala v profesionálním studiu. Přitom tvrdíš, že do svého tvůrčího procesu nerada necháváš někoho zasahovat.

My jsme ve studiu hlavně nahrávali vokály do skladeb, který už jinak byly hotový. Ty lidi tam byli spíš od toho, aby mi říkali, kde mi to ujelo. To jsem ocenila, protože to sama nepoznám. Přece jenom nejsem ještě úplně profesionální zpěvačka. Půlku těch věcí, co vznikly ve studiu, jsme pak ale stejně nahráli ještě jednou u kamaráda.

Mně to studio přišlo hrozně sterilní. Je to spíš pro nějakou kapelu, která by z toho vytěžila maximum.

Lidi jako já ale potřebujou pracovat ve svém útulném prostředí, kde jsou jenom jeho kamarádi a kde můžou přijít na něco jinýho. To ve studiu, kde máš přesně rozepsáno, co se kdy natáčí, nejde. To zabíjí úplně všechno.

Některé hudební nápady na desce jsou poměrně divoké. Jak na ně lidi ve studiu reagovali?

Oni neslyšeli všechny písničky, protože se vokály nahrávaly jenom do některých. Ty, co slyšeli, zase neslyšeli celý. Vždycky jsme poslouchali jenom konkrétní část. Myslím, že jsme na sebe reagovali dost profesionálně. Chviloma to bylo až chladný, ale v takovým tom dobrým smyslu. Jejich práce spočívala v tom, nahrát to dobře a to, o jakou hudbu jde, pro ně nehrálo roli.

Celkem mělo být těch frekvencí pět, využily se ale jenom tři, vždycky po několika hodinách. Ostatní nahrávací dny se musely zrušit, protože už bychom neměli co dělat. Já jsem si původně chtěla nechat do jedny skladby nahrát saxofon, když už jsme v tom studiu byli, pak jsem tu skladbu ale nestihla dodělat. Zůstali jsme u zpěvu, plus se do pár skladeb nahrávalo piano.

Proč se deska jmenuje *Toxikomania*? Nebojíš se, že se tě teď všichni budou ptát, jestli nebereš drogy?

Ani ne. Mně ten název přijde zajímavý už tím, jaký budí reakce. Taky vypadá hezky vizuálně. Navíc ta tematika svým způsobem v každém songu na desce nějak figuruje – ať už se jedná o skutečný drogy nebo je řeč o něčem, co se jako droga může chovat. To může bejt úplně cokoliv.

Co třeba?

Láska, peníze, místo, pocit... To všechno má ve finále podobnej efekt.

Jak moc je pro tebe důležitá textová stránka skladeb? Takový Pandoo třeba tvrdí, že ho zpěv zajímá spíš jako další zvuková vrstva a význam slov skoro neřeší.

Já se snažím dělat pop, kde hraje text velkou roli. Na novým albu jsou songy, který kompozičně až tak popový nejsou, takže jsem přistupovala trochu jinak

i k textům. Míň jsem řešila rýmy a podobný věci. Na významu textů mi ale záleželo, určitě to nejsou jenom random naházený slovíčka.

OŽIJE U NÁS SYNTHWAVE?

Před půl rokem jsi v jednom rozhovoru říkala, že máš zrovna období, kdy se hledáš. Co se za tu dobu změnilo?

Změnila se toho spousta! Všechno je to takový nestálý. Mně se to mění hrozně rychle, nápady a směr, kterým bych se chtěla ubírat. Teď už mám třeba konkrétní představu, jak by mohlo znít další album, který bude zase trochu jiný. Nevím, jestli si někdy pro sebe nějakou škatulku najdu, spíš se budu vždycky hledat, kroužit. Pořád je spousta věcí k objevování. Stačí maličkost a už to dá jinej drajv – třeba vidět dobrej film, přečíst si dobrou knížku, poslechnout si album... Člověk furt poznává nové věci, takže je nemožný úplně se najít.

On se ten rozhovor týkal hlavně toho, kam se svojí hudbou míříš a co se od tebe dá očekávat. Mně třeba připadá, že se tu bavím s hotovou hudebnicí, která možná hledá ten správný výraz, zároveň ale o své tvorbě přemýšlí v dlouhodobějším horizontu.

Nějaký technický plán toho, co bych chtěla dělat, určitě mám. To musí mít asi každej. Já netočím jenom alba, teď třeba skládám hudbu k jednomu filmu. Jmenuje se *Reflection Of*. Původně mě kontaktovali, že by chtěli použít pár věcí z mé první desky, a já jim nabídla, že bych jim rovnou udělala celej soundtrack. Předtím jsem dělala hudbu k jedny český hře – vizuální novele *Dreams*. To jsou věci, ve kterých nejsem jako interpret tak viditelná, je to ale důležitá součást toho, co dělám.

Dovedeš si představit, že by ses jednou živila jenom hudbou?

Nejenom, že si to dovedu představit, já aktivně pracuju na tom, aby to tak jednou bylo. Věci jako normální práce, směnnej provoz... tyhle věci všechno zabíjí. Doufám, že ze mě bude fulltime hudebník.

Kdybys měla takovou pozici, že by ti na spolupráci kývl prakticky kdokoli z jakékoli umělecké oblasti, koho by sis vybrala?

I'm sad.

Nějakou představu mám, neřeknu ti ale konkrétní lidi nebo studia. Nedávno jsem přemýšlela, že bych chtěla mít na koncertech tanečnice. Měly by takový dlouhý černý kápě a nebylo by jim vidět do obličejů. Za sebou bych chtěla mít velký neonový logo. Co se týče interpretů, tak bych asi chtěla spolupracovat s Grimes, což asi není úplně nečekaný. Třeba bychom si ale vůbec nesedli, když jsme obě takový funky...

A ty sama nějaké nabídky dostáváš?

Nedávno mi napsal kluk, se kterým jsem údajně chodila v Teplicích na základku. Nabízel mi, že by mi mohl udělat fotky, i když říkal, že to moc neumí. Taky se mi ozval někdo, kdo viděl můj koncert, a chtěl mi navrhnout nějaký vizuály. Takový lidi se hledají těžko – každý má svůj zajetý styl a není snadný najít někoho, kdo by se protnul s mojí představou. Mě pak vždycky bolí srdce, když ty lidi musím odmítnat a říkat: „Je to krásný, ale prostě ne.“

Dovedeš být na lidi přísná, když nejsou věci podle tvých představ?

Hodně jsme hrotili třeba cover na nový album, tam jsem si to musela trochu vydobýt. Vzhledem k tomu, že desku vydává Český rozhlas, proběhly nějaký debaty o krvi... Jestli nebude problém, že mi na tý fotce teče krev. Nakonec to bylo v pohodě, myslím ale, že se to lidem z Rozhlasu, potažmo z Radiu Wave, moc nelíbí. Máme o tom holt trochu jiný představy, zas je to ale moje album.

Jak to bude s koncerty k nové desce?

Koncerty budou hlavně v létě a na podzim, předtím spíš jenom ojedinělý akce. 14. února dělám ve Futuru synthwaveovou akci Absynth. V line upu budou samí zajímaví lidi, který zastupují různý větve synthwaveu od osmdesátkový klasiky po různý postinternetový fúze. Vystoupí tam třeba Space Love, Marvel83' nebo ROBORG. Ráda bych kolem toho vybudovala nějakou scénu a pokračovala dalšíma akcema, na který snad časem začneme zvát i zahraniční interprety. Zároveň by to mohlo přilákat i nějaký zahraniční návštěvníky, protože ve světě synthwave docela frčí a všude je kolem toho scéna, jenom u nás nic.

Součástí tvé výhry v Czechingu je i koncert na holandském showcaseovém festivalu Eurosonic.

Co od toho očekáváš?

Těším se, že to bude první setkání se zahraničním publikem. Myslím, že to vyjde dobře, protože nový album je takový drsnější a žánrově do Holandska docela zapadá. Možná víc než sem, i když tady už jsem ty nové věci hrála a ujal se.

Jak se to pozná?

Nejlepší je, když lidi tancují a užívají si tu hudbu po svém, a ne že se jenom dívají a čekají, co budeš dělat ty. To se často děje na takovejch těch indie hipsterskejšech elektronickéjšech akcích, kde někdo hraje a lidi stojí s matěčkem, koukají na tebe a nehejbou se. Nebo tam tancují dva lidi, ty jsou ale až moc rozjetý, a to je taky divný, protože jsou jen oni dva.

Chtěla bych si zahrát na tanečních akcích typu Beats 4 Love nebo Let It Roll.

Moje koncerty ale nejsou jenom rozjetý, takže nevím, jak by se k tomu lidi stavěli.

o kom se raději nemluví

Z titulní strany říjnového čísla slavného magazínu Les Inrockuptibles (něco jako francouzský Rolling Stone) se posmutněle usmíval Bertrand Cantat, frontman Noir Désir, někdejších velkých hvězd francouzského rocku. Zdálo by se, že jeho čerstvé album *Amor Fati* poskytuje rozhovoru jasné alibi, ale s Cantatem to není tak jednoduché. V roce 2003 byl odsouzen za zabití své přítelkyně, herečky a zpěvačky Marie Trintignant, o sedm let později byl zase přítomen v domě, kde jeho bývalá žena Krisztina Rády zrovna páchala sebevraždou. Vyhýbala se mu nejen světová, ale i francouzská média. Skandál byl na světě, ozvala se spousta kritických hlasů, včetně první dámy Brigitte Macron, francouzská mutace populárního *Elle* odpověděla po svém – obálkou s fotografií Marie Trintignant a podtitulem „Ve jménu Marie“. V prvním singlu alba, písni *L'Angleterre*, si Cantat navíc bere do pusy nejen brexit, ale celé osazenstvo britských ostrovů, což se pochopitelně také neobešlo bez reakce. Grázl a ještě vypočítavý gauner, chtělo by říct, a dost možná oprávněně, jenže... Deska *Amor Fati* je zatraceně povedená. A co teď s tím.

DUEL BERTRAND CANTAT – AMOR FATI
UNIVERSAL FRANCE, 2017
TEXT MICHAL PAŘÍZEK, JAKUB PEŘINA

JAKUB: „Moje výčitky, moje bolest, citlivost, to v tom příběhu nefungovalo,“ řekl Bertrand Cantat v roce 2014, v jednom z mála rozhovorů, které za poslední roky poskytl. Obraz psychopatického manipulátora se mu pořád daří vzbuzovat o dost lépe než představa kajícího se chlápka, co ví, že něco nenávratně posral. Ale co my víme? Každý dává svoje emoce na jevo jinak. A je nám do toho vůbec něco? Matt Mon-danile z *Ducktails* byl loni v rámci kampaně #metoo obviněn z nevhodného chování k ženám, a jenom to stačilo k tomu, aby ho vyhodil label a všechny jeho desky byly staženy ze Spotify. A teď se tu máme bavit o chlápovi, co ožralej ubil svou ženu devatenácti ranami do hlavy, a ta druhá, přinejmenším podle bulvárních médií, prý z velké části kvůli jeho psychickému teroru spáchala sebevraždu. Nejsem si úplně jistý, jestli tohle je ten případ, kdy bychom si měli rozhodit role na hodného a zlého policajta, ale kdyby to muselo být, nebude mi dělat až takový problém být za ďáblovu advokáta.

Možná jsem prostě zlý člověk, ale rozhodně mně nevadí *Amor Fati* poslouchat a ani nevidím důvod, proč bych neměl. Jsou to samozřejmě jiné případy, ale hysterie například kolem Klause Kinského nebo filmů od Romana Polanského mě vždycky štvala. To se teď jako nemám se stejnou láskou dívat na *Fitzcarralda* kvůli tomu, že Kinski prznil svoji dceru? Neříkám, že si umělci můžou ve svém životě dělat, co chtějí, a že by za to neměli být potrestaní, ale je naivní mít nějaký kodex, podle kterého se díváme jen na filmy hodných otců a posloucháme leda milující manžely. Nemůžeme přece oceňovat přitažlivé magory, kteří mají ve svém pohledu něco nebezpečného, jen tehdy, když to dokáží ukočírovat. Když se dívám na starý klip *Noir Désir* k *L'Homme Presse*, vidím charismatického chlápka, se kterým bych se

trochu bál vyrazit večer do baru, ale zvědavost by nakonec převážila. A podobně to mohly mít i ženy – Bertrand Cantat vždycky platil za ukázkového sígra, vznětlivého a náladového, nedělalo velký problém si představit, že nepůjde pro ránu daleko. Rozhodně ale nemyslím, že si za to ty ženy snad mohly samy. Je lehčí se do někoho takového zamilovat, než od něj pak včas odejít.

MICHAL: Chápu, co máš na mysli, ale zrovna Kinského případ je trochu složitější. Konkrétně v Německu byla zprvu ta hysterie namířená hlavně proti jeho dceři Pole, která zveřejnění svých zážitků musela vysvětlovat (a obhajovat!) před soudem. Veřejné mínění jednoduše nemohlo pobrat, že by jejich svatý Klaus mohl být něčeho takového schopen. Což zase do problematiky #metoo zapadá bohužel až příliš přesně. Rozhodně bych to nerad stavěl tak, že ten, kdo poslouchá *Amor Fati*, souhlasí s tím, co jeho autor udělal. To je nesmysl, desku poslouchám od vydání prakticky denně, stejně tak jako před pár lety album *Horizons* od projektu *Détroit*, který dal Cantat dohromady spolu s Pascalem Humbertem ze *16 Horsepower*, a provinile si nepřipadám. Jen mi přijde zajímavé, nakolik má zrovna tyhle hranice každý nastavené jinde a jinak. Každopádně je třeba mít tyhle věci pořád na paměti – stejně jako nemůžeme poslouchat jen ty hodné a milující, tak je třeba si říct, že přece nejde jen o kvalitu hudby, filmu nebo umělecké tvorby.

JAKUB: Cantat byl odsouzen, čtyři roky si odseděl (to, že to bylo zřejmě málo, je problém zákonů, ne jeho) a nevidím důvod, proč by nemohl dál dělat hudbu. Nic jiného nikdy nedělal. Co po něm máme chtít, aby se zastřelil? *Amor Fati* je skvělá deska, jedná z mých nejoblíbenějších, které jsem za poslední rok slyšel. Můžeme se rozhodnout, že ji z principu odmítneme poslouchat, ale to je tak všechno, co se proti ní dá dělat. *Noir Désir* pro mě vždycky byli kapelou, kterou si pustím, když jsem nasranej, a ono

to zafunguje, protože nasranej jako oni nejsem asi nikdy. Na *Amor Fati* je to spíš mírnější naštanost a melancholie, ovšem nikterak kýčovitá, Cantat se nad sebou nedojímá. V jeho hlase je TO pořád, okouzlí a vyleká zároveň. *Excuse My French* nebo *Chuis Con* by klidně mohly být na legendární desce Tostaky. A pak jsou tu opravdu nádherně citlivé balady jako *Anthraciteor*, *Maybe I* nebo *Les pluies de Paris*. Je zvláštní slyšet někoho, jako je Bertrand Cantat, jak zpívá rozechvělé šansony o těžkostech lásky – „abyste milovali, musíte být šílení, je to jako seskočit na *Dien Bien Phu*“ (*bitva ve Vietnamu z padesátých let minulého století, s katastrofálním výsledkem pro koloniální francouzskou armádu, pozn. ed.*). Láska jako sebevraždná mise? Dvojí významy budeme už asi nacházet všude.

MICHAL: Ostatně je to na nich celé postavené, když v *L'Angleterre* říká, že Anglie je jeho mladší bratr, tak to asi taky nemyslí doslova. I když si dokážu představit, že mu bylo úplně jasné, nakolik tohle prostě MUSÍ vzbudit zájem, respektive pohoršení. S tou nasraností úplně nesouhlasím, *Noir Désir* bývali nejsilnější v momentech na pomezí, lásku a nenávist u nich dělil jediný tón, jediné slovo. To výjimečné přicházelo právě ve chvílích na hraně. V tomhle kontextu je hodně zajímavá skutečnost, že po Cantatově návratu z vězení se *Noir Désir* dali na chvíli dohromady, dokonce vydali dva nové tracky a pracovali na albu, ale po několika odkladech se nakonec v roce 2010 rozpadli definitivně. Kytarista Serge Teyssot-Gay tehdy svůj odchod zdůvodnil „emocionálními, lidskými a hudebními neshodami“, které ho rozdělily právě s Cantatem. *Amor Fati* je nicméně výjimečné a jasně ukazuje Cantatův syrový, nelehce kočírovatelný talent. Album vykazuje mohutné vnitřní napětí, živěné kolizemi mezi hektickou energií titulní skladby nebo právě *Excuse My French* v protikladu s křehkými a intimními baladami. Jedno z nejlepších v minulém roce, souhlasím, ale zároveň se nemůžeme divit tomu, že

ho label nevydává nikde jinde než ve Francii. Byť, jak je už z názvu patrné, Cantat přece jen dospěl k jakési pokoře. Amor Fati je latinská fráze, která se používá k popisu postoje, kdy si člověk uvědomuje, že všechno, co se v jeho životě stalo, včetně ztrát a utrpení, je nezbytné, protože to k životu patří. Ať se nám to líbí, nebo ne.

JAKUB: Jeho smutek je celkem konejšivý, připomíná mi stavy, které na jednoho občas padnou po propití noci. Necítím tam depresivní bezvýchodnost, jakou mívaly třeba písně jiného rockového šansoniéra Alaina Bashunga. Ke smíření se sebou samým Cantat kumpány z Noir Désir vlastně ani nepotřebuje. Kdyby vydal novou desku s nimi, asi by o ní vědělo víc lidí, ale co už. Mám rád takhle utajená alba, u kterých se cítíte, jako by byla tak trochu „vaše“. Mimo

Francii se o Cantatovi moc neví, možná to bude i jazykovou bariérou.

Jak bys tuhle desku prodal někomu, kdo o něm v životě neslyšel? Jde to vůbec? Celý příběh kolem Bertranda Cantata je stěží uvěřitelný, jak se z prominentního kluka, ve kterém Francouzi začátkem 90. let viděli „svého“ Jima Morrisona, stal vyvrhel, někdo, o kom se raději moc nemluví. Na kdyby se v tomhle příběhu ale nehraje. Cantat si život pokazil sám a zničil ho i spoustě lidí kolem sebe, ale přeju mu, aby našel klid a dál nahrával takhle skvělé desky.

MICHAL: Právě. Prodat? Těžko, proto říkám, že se o téhle desce bez kontextu nedá vůbec mluvit, a taky s ním nakonec téměř vždy dojde k nějaké nešikovné zkratce. Nikdo ho nechce obhajovat, ale zároveň těžko soudit. Znovu. Každopádně je třeba skončit

tím, že vyvrhelové vždycky táhnou, tenhle příběh je mnohem složitější. Vzpomněl jsem si na Charlese Mansona, který zemřel sotva dva týdny předtím, než vyšlo Amor Fati. Z něj se přes všechny zločiny (nebo snad díky nim) stala popkulturní celebrita, kterou si leckdo bral do pusy nebo rovnou za vzor, často právě proto, aby mohl lacině šokovat a upozornit na sebe samého. Titulní rozhovor s Cantatem v Les Inroductibles se ve Francii řeší dodnes a nějakou dobu ještě asi bude, dovedu si představit, že toho redaktorů možná i litují. Ale překročili skutečně nějaký kodex? O tom, zda udělali správně, nebo ne, zda na to vůbec měli právo, se mluví daleko víc než o albu. Tak už to bývá. Ve zmíněném rozhovoru to celé Bertrand Cantat pojmenoval asi nejlépe.

„Vždycky to dopadne tak, že čelíme sami sobě.“

povznesení nad i mezi prostory

Zaregistrovat jste ho mohli na Fluff Festu i před avantgardními metalisty Sink, blízko má k temnému ambientu, ale i křehčí hudbě, jakou si lze spojit s domácím labelem Genot Centre i londýnským vydavatelstvím ACR. Loni zaujal nahrávkou Fāl-gūsh a zejména pak bohatým darkambientním albem Spectral Cascades, letošní rok zahajuje deskou Karmanlinjen, jíž zaštilil rumunský label Sea of Clouds. Umělecké alter ego Izanasz si slepil ze jmen experimentálního hudebníka Fennesze a japonského bůžka Izanagiho, čímž možná pokynul směrem ke svým zájmům a inspiracím, ale při pohledu na šíři (a vývoj) jeho aktivit se nutně vnucuje myšlenka, že tady všechno jenom začalo. S Janem Palatým o odstupu k vlastnímu dílu a proměnách, které takový náhled přináší.

ROZHOVOR IZANASZ
TEXT VIKTOR PALÁK

Proč Kármánova hranice? A proč švédsky?

Jen proto, že se mi jméno Karmanlinjen líbilo. Mám seznam zajímavých termínů, frází a slov a sem tam vyberu nějaké, které se mi nejvíc hodí, a k něčemu ho použiju. Myslím si, že význam nejen v umění je něco, do čeho člověk dorůstá, než že by našel to celé během nějakého krátkého okamžiku. Není to nic, co by bylo nějak inherentní jakémukoliv kousku umění. A myslím si, že je to tak v pohodě, protože si k tomu stejně časem vypěstuju nějaký význam, který zahrne i tohle náhodně vybrané slovo nebo termín. A taky si nemyslím, že je to náhoda, teda ne v nějakém osudovém smyslu, že „tak to mělo být“. Člověk si prostě vždycky najde způsob, jak cokoliv vztáhnout na svoje zkušenosti anebo rozpoložení.

Jaký význam sis vypěstoval tady?

S časem, který uběhl od vytvoření Karmanlinjen, jsem dorostl do významu, který se liší od toho prvotního, a sice že mi přijde, že kolem sebe nemám žádnou komunitu, na kterou bych se mohl obrátit. Vždycky jsem byl spíš soliterní bod, ze kterého vedou vazby k lidem, ale ti lidé se navzájem moc neznají. A momentálně mi tohle schází. Ačkoliv bych vzhledem k absenci rodinných tradic, návštěv a sešlosti jistě zprvu byl úplně mimo v jakémkoliv komunitě.

„Kármánova hranice je hranice mezi zemskou atmosférou a kosmickým prostorem,“ říká Wikipedie, a když vezmu v potaz vizuály, které se mi honí hlavou při poslechu, a jak se cítím ohledně komunity, tak mi to přijde poměrně adekvátní. Tedy že jaksi pluju mezi jedním prostorem a druhým, ale nejsem vlastně součástí ani jednoho.

Co tvá záliba v cizích jazycích?

Zhruba před rokem jsem se začal učit švédsky. A hned, co jsem dokončil kurz na Duolingu, jsem začal číst ve švédštině knížku. Samozřejmě že to je komplikované a těžké, ale tušil jsem, že to je nejlepší způsob, jak se ten jazyk opravdu naučit a umět ho používat. Ale chtěl jsem si přečíst něco, co už jsem znal, abych si to trochu ulehčil. Nejdřív jsem přes

umělce Knivtida sehnal švédský překlad Bran vnímání od Aldouse Huxleyho a poté jsem si koupil Temný obraz od Philipa K. Dicka. Zároveň sleduju deník Svenska Dagbladet na Facebooku pro formálněji psané články a často procházím r/Sweden na Redditu, odkud zase čerpám hovorovější výrazy.

Skandinávská kultura mě zajímá už nějakých osm let a sám nevím, co mě na ní tak láká. Švédština mě hodně baví a přijde mi místy hodně podobná češtině, stran konstrukce frází a popisování skutečnosti mnohem víc než angličtině. Stala se z toho poměrně velká a důležitá část mého dennodenního života a nemyslím, že s tím jen tak přestanu.

Rád bych ale ještě podotknul, že se švédština a moje pocity ohledně komunity hezky protínají ve švédském slově pro komunitu: gemenskap. Což je jednoduše gemen (společný/obyčejný) a att skapa (vytvářet). Společné vytváření. Což je něco, k čemu bych se rád dostal, nejen v hudbě.

Studoval jsi i japonštinu, ale říkals mi, že už jsi ji zapomněl. To se dá? Jak to máš s Japonskem dnes?

Nebylo to nijak dlouho a v podstatě jsem se jen naučil, jak japonsky číst, plus pár základních frází a konceptů, které by mi vystačily na to, abych v Japonsku přežil. Dnes to mám tak, že mě jejich kultura a jazyk zajímají, ale ne do takové míry, jako tomu bývalo.

Japonsko je velice zvláštní mikrokosmos, myslím si, že žít tam a sociálně interagovat je od naší kultury a našich tradic velice odlišná zkušenost. Rád bych se naučil japonsky, protože jejich popis reality a konceptů má místy velice zvláštní odlišnosti, u kterých vím, že bych z nich byl v dobrém smyslu slova mimo. Nicméně finština a islandština mají v jakési pomyslné frontě zatím přednost.

Rumunský label Sea of Clouds, kde tvoje nejnovější deska vychází, charakterizuje svůj „žánrový“ záběr jako „music for clouds“. Jak jste na sebe narazili?

Čistě náhodou. Mám pocit, že jsem viděl jedno jejich album někde na Redditu, poslechl jsem si pár dalších a zalíbila se mi jejich estetika, tohle skoro *niche* ambientní odvětví vaporwavu. Přišlo mi, že by se to k nim hodilo, žádný racionální myšlenkový

proces za tím nebyl. Tak jsem jim tu desku prostě poslal. A zhruba za týden mi poslali zpátky velice milý e-mail, že tohle je momentálně přesně to, co hledají, a že to rádi vydají.

SKLÁDAT, MEDITOVAT, TVOŘIT

V poslední době jsi na svém webu ukázal několik grafických prací, některá plátna jsou i k prodeji.

Odkud se vzal tenhle zájem?

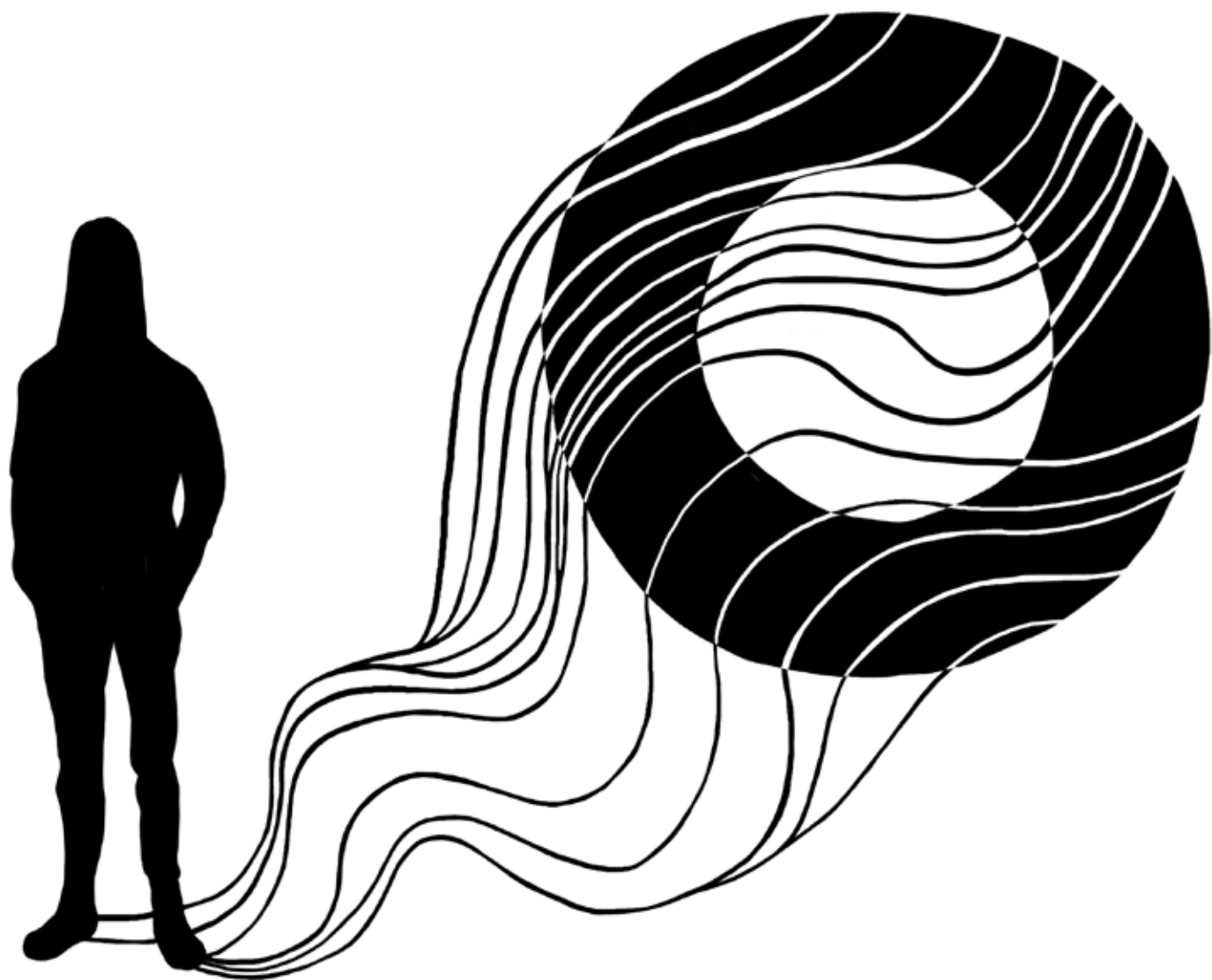
Vždycky tam byl. Ve skutečnosti jsem s rádoby-kreativní tvorbou začal přes grafický design, když mi bylo asi devět. Asi jsem chtěl vždycky tvořit a prostě se stalo, že to vážněji začalo s hudbou. Až čerstvě si ale uvědomuju, že ostatní věci, které dělám, pro mě mají stejný význam jako moje alba. Ale až teď jsem natolik sebejistý, abych to sdílel s ostatními lidmi a bavil se o tom.

Posouvají tyhle tvé nové zájmy hudbu na druhou kolej?

Momentálně ano. I když přesnější by bylo říct, že můj zájem vytvářet hudbu teď klesá a tyhle ostatní zájmy tohle prázdno vyplňují. Zhruba poslední dva roky jsem byl primárně zaměřený na drone a noise, ale přesytil jsem se a momentálně jsou to žánry, které nechci prakticky poslouchat. Místo toho teď poslouchám spíš skandinávský folk, jazz, stoner/psy/indie rock, experimentální rap, instrumentální hip hop a tak podobně.

Izanasz nicméně vydá minimálně dvě další alba. Vůbec nemám tušení, které z nich přijde první, ale to, na které se těším víc, je split s mým velice blízkým přítelem Adamem Donovalem neboli Mt Accordem, který stojí za labelem ACR. Na tomhle splitu jsme si trochu prohodili role intenzity. Adamova skladba je hodně, hodně abrazivní a přirovnal bych ji k tomu, když vám lavina láme kosti na psychedelickém tripu. Naopak moje skladba je potichu a hraje si se subtilními změnami, což bych zase přirovnal k interní implozi. Taky na psychedelických. Pro nás oba je tohle opravdu unikátní album a oba se na něj těšíme.

Druhé album je ve skutečnosti taky split. Můj split sám se sebou. Izanasz je můj individuální projekt, ale vymyslel jsem další projekt, Herbal Detonators,

kteř bych rád pojal jako komunitní záležitost. Ale abych mohl začít sdílet věci s ostatními, musím se nejdřív naučit sdílet věci sám se sebou, ať už to zní jako sebevětší pseudointelektuální klišé. Svým způsobem je to prostě jakási rituální iniciace, jen si hraju s osobními významy a dělám s nimi blbosti. Poté bych si nicméně rád dal na chvíli přestávku. Aspoň co se týče vytváření hudby pod Izanaszem – Herbal Detonators a artworky jsou jiná věc.

Jak přesně to myslíš s tou „komunitní záležitostí“?
Že nemám v úmyslu tvořit sám, ale s lidmi. Místo toho, abych si sám diktoval, jak co chci, tak chci dělat kompromisy a nemít hlavní slovo, žádné právo veta. Začít pomalu, s jedním nebo dvěma lidmi a postupně třeba nabalovat další a další.

Odkud se znáte s Adamem Donovalem? Přijde mi, že něco podobného jako jemu s ACR, se tady – respektive za hranicemi – nikomu nepodařilo.
Známe se přes první kompilaci na ACR. Zkontaktoval mě v prosinci 2016, když jsem dal na Bandcamp svoji skladbu Hum. Později sháněl nějakého grafika na pomoc s designem kazet, tak jsem se hned nabídl, protože s takovými věcmi vždycky rád pomůžu. A skrz tohle jsme se začali bavit víc a víc, až se nakonec stal jedním z mně velmi blízkých lidí. Co stojí za úspěchem ACR, nemůžu přesně určit, ale řekl bych, že to má zčásti co dělat s Adamovým vkusem a pracovitostí. A tím, že je to obecně nesmírně fajn člověk. Řekl bych, že ho to velice baví a je moc rád, že se ACR vyvíjí tímhle způsobem. A já jsem taktéž rád, že mu můžu pomáhat, když je potřeba. Nepodílím se nijak na chodu labelu nebo tak, ale navrhl jsem jednotný design kazet, který se teď používá, což se možná zdá jako poměrně malá věc, ale je milé, že se to Adamovi líbilo natolik, až to adoptoval jako oficiální design pro ACR.

Neografie, hudba, grafické práce, do toho hodně čteš, děláš školu... To by mohlo zavánět všežravostí, ty se ale do všeho pouštíš s nasazením a nespokojíš se s klouzáním po povrchu. Kde bereš čas?
Nevím nutně, jestli s nasazením, naopak mám pocit, že po povrchu kloužu ve všem a snažím se vždycky na chvíli někde zachytit. Do nějaké míry to možná všežravost bude. Dříve jsem se dlouho trápil tím, že jsem, jak se anglicky říká, „jack of all trades, master of none“ – že vše tak nějak zvládám, ale v ničem nijak extra nevynikám. Před nějakou dobou jsem nicméně zjistil, že mi to naprosto vyhovuje, že se nerad u něčeho ukotvuj na úkor jiného. Baví mě koukat po nových věcech a propojovat to, co znám. Třeba ta neografie – můj neoskript je rozhodně in-

spirovaný futharkem (runami) a přepsal jsem do něj jednu švédskou baladu, protože proč ne. Zároveň do něj ale chci implementovat určité koncepty, které se dotýkají úplně jiných věcí, o které se zajímám. Ve skutečnosti jsem ale naprosto příšerný, když přijde na využívání času. Přehlčení informacemi je něco, s čím se trápím už dlouho, a snažím se proti němu bojovat různými způsoby, ale jde to pomalu. Chci dělat tolik věcí, až mě to nakonec zahltní a nedělám nic. Ale sem tam se najdou chvíle, kdy tohle překonám, a něco vznikne. Jako třeba jeden z mých nejoblíbenějších artworků Off to Find My Deer's Howl.

LÁSKA K RUSSIAN CIRCLES

Jaké jsou ty způsoby boje?

Většinou různé formy plánování. Momentálně si na whiteboard píšu plán na každý den pro nadcházející týden. Jelikož mi vadí, když si nemůžu nějakou položku odškrtnout v daný den, tak se většinou donutím vše splnit a trochu si ten den takhle segmentuju. Dříve jsem zase zkoušel bullet journal, který funguje na podobném principu, jen je trochu rozpracovanější. Ale tabuli mám na očích, kdykoliv jdu do nebo z pokoje, bullet journal jsem měl v zápisníku, který jsem z velké části ignoroval.

S oscilující frekvencí je to taky meditace vipassanā. Jednou z největších pomoci je ale jakýmsi způsobem právě práce na vlastním skriptu. Pro zmíněnou transkripci oné švédské balady jsem si udělal vlastní font přes FontForge a jednotlivé znaky jsem pak posunoval tak, aby mi vizuálně seděly – a zabralo mi to v podstatě celé Vánoce a den po nich. Čehož vůbec nelituju.

Souvisí tahle šíře zájmů, které nejsou apriorně sdílené, i se samotou? Máš mezi tím čas na lidi?

Čas na lidi mám. Druhá věc ale je to, že mezi ně až tak často nechodím. Zaprvé kvůli tomu, že se vždycky cíleně scházím jen s jedním člověkem naráz. Jednak jsou moji přátelé nepropojení, a navíc jakmile se zapojí třetí člověk, moje schopnost komunikovat padá rapidně dolů. Ale komunikuju samozřejmě online, s pár lidmi každý den. Jsem dítě internetu, co na to můžu říct.

V dětství ses sám učil hrát na kytaru – co návrat k tomuhle nástroji? Lákalo tě někdy hraní v kapele?

Kytaru jsem vysloveně nikdy neopustil. Před pár lety jsem chtěl hrát v kapele, ale nenašel nikoho, kdo by chtěl taky dělat postmetal nebo sludge, tak jsem nahrál pár věcí sám. Kytaru a basu jsem zapojil do počítače, bubny jsem udělal přes Guitar Pro a ná-

sledně přes EZ Drummer 2 a zkoušel jsem. Jednu z těch věcí jsem také předělal do ambientní podoby, Subliminal Storms vyšlo na první kompilaci ACR. Ale spoustu těch nahrávek pořád mám, tabulaturu k nim taky a velice rád bych je nahrál, protože postrock, postmetal a obzvlášť sludge jsou mi pořád blízké.

Minulý rok jsem spolupracoval s Dreare na nahrávce, která by s trochou štěstí měla vyjít tenhle rok, a ačkoliv jsem tam byl víceméně jako Izanasz (tedy nehrál jsem na žádné nástroje kromě svých digitálních), rozhodně bych měl rád svoji vlastní kapelu. Nedávno mě kamarád poprosil, jestli bych nehrál na bubny v jejich pseudo-shoegaze kapele, s čímž vůbec nemám problém, naopak, je to super.

Takže tě čeká život na turné? Anebo aspoň láká?

Nečeká – ale rozhodně láká. Od té doby, co jsem se zapojil, proběhla jen jedna zkouška. Spíš to beru jako sociální experiment s přidanou výhodou možnosti hraní na bubny, což mě taky vždycky lákalo. Víím, že kdybych měl možnost mít doma bubny, tak zaberoval minimálně polovinu mých dnů.

Když jsem začal poslouchat neobvyklejší hudbu a online nebyla žádná tabulatura, tak jsem si musel všechno, co jsem si chtěl zahrát, odposlouchat. Nejvíce to platí u Russian Circles, kteří pro mě byli vstupní drogou do všeho, co teď poslouchám, a poté už bohužel rozpadli Omega Massif. Pak jsem měl období, kdy jsem chtěl dělat covery na YouTube, takže jsem začal odposlouchávat i basu a bicí. A když jsem viděl, co bubeník Russian Circles Dave Turncrantz zvládne se svou soustavou, tak jsem se v podstatě zabouchnul. Je nepochybně mojí největší motivací se naučit hrát pořádně na bicí. Stejně jako byl kytarista Mike Sullivan a jeho double-tapping a loopování důvodem, proč jsem si pořídil vlastní looper a naučil se hrát skoro každou skladbu Russian Circles.

Už když jsme spolu dělali na podzim rozhovor v rádiu, přišlo mi, že si dáváš hodně záležet na precizním vyjadřování. Dráždí tě, když jsou lidi vágní?

Vůbec. Sám bych řekl, že jsem místy až příliš vágní, a pokud to působí tak, že si dávám záležet na precizním vyjadřování, tak to rozhodně není vědomé rozhodnutí, spíš důsledek toho, že používám víc jazyků, a když víím, že existuje lepší slovo či termín, který můžu použít, ale třeba se v daném kontextu nehodí, tak se automaticky snažím ho co nejpodrobněji opsat něčím jiným.

Nebo jsem možná jen moc ukecaný, s tím taky nemám problém.

Jihlava

Partitury pro Gustava Mahlera **Annegret Heini a Jan Steklík**

13. 12. 2017–17. 2. 2018

Dům Gustava Mahlera

Znojemská 4, Jihlava | út-so 10–12, 13–18

www.mahler.cz | facebook.com/mahler.jihlava

**FREE
MONDAYS**
LIVE BANDS & DJs

ROXY
P R A G U E

12/2 **ANNELIE** (SWE)
19/2 **PAPER LIONS** (CAN)
26/2 **VLMV** (UK)
5/3 **WE CAME FROM WOLVES** (UK)

WWW.ROXY.CZ

úplná sloboda

Bratislavská alternatívne gitarová kapela Diego sa prvýkrát výraznejšie zapísala svojím druhým albumom Peripheries. Potvrdenie jeho kvalít prišlo aj v podobe víťazstva v Radio Head Awards 2009 v kategórii Album roka. Aktuálne so svojou novinkou Et in Arcadia Diego nezostali hudobníci nič dlhý svojjej povesti; fanúšikov naň nechali čakať dlhých osem rokov. Hudobne je však všetko dospelejšie, premyslenejšie a z časti pomalšie, ale toľko neodškriepiteľný rozsah ich gitarového zvuku ne- utrpel kvôli tomu zásadné straty. Nemení sa ani anonymita členov, ktorí pred rokmi prijali spoločne priezvisko Diego a ďalej vystupujú už len na základe písmen. V našom prípade pán V a pán S.

ROZHOVOR DIEGO (SK)
TEXT MIROSLAV ONDŘEJČEK

Prečo ta dlhá odmlka medzi albumami?

DIEGO V: Myšlienkou na nový album sme sa zaoberali dlho. Radosť z hudby je pre nás však stále veľmi dôležitá a práca pod stresom, alebo robenie vecí v kŕči nám príliš nesvedčí. Nič sme teda nesilili, nikam sme sa neponáhľali a nechali sme veci voľne plynúť. V poslednom období, keď sa nahromadila spoločná energia, chuť a začali sme byť presvedčení, že materiál je hodný vydania, pustili sme sa do práce.

Ako vznikol nápad s obalom albumu, kde sú vaše mená vpísané do obrazu Nicolasa Poussina? Je to v plnej legalite použiť takto klasické dielo?

DIEGO S: Nápad vznikol na báze slovného hračky názvu obrazu Et in Arcadia ego, kde sme prihodili „Di“ a bolo vymalované. Tiež sa nám páči jeho nálada, farebnosť, kompozícia, význam a tak... Vpísané mená prišli v ďalšom pláne. Niekoľko detailne to vysvetľovať by bolo na úkor mystiky. Dielo je public domain.

Znamená životne a hudobne dospieť aj to, že kapela prestane toľko experimentovať a usadí sa vo svojej komfortnej zóne?

DIEGO S: Nemyslím. Keď prestaneš experimentovať, stáva sa z teba remeselník. Samozrejme, širšia experimentu je daná schopnosťami jednotlivcov a tiež kompromismi, keďže si v kapele. „Dospieť“ je také zvláštne slovo, po ňom nasleduje „zostarnúť“. Skôr by sa hodilo „dospieť k niečomu“, napríklad k sebarealizácii.

DIEGO V: Experimentovanie máme radi. Je to vzrušujúce objavovanie nových teritórií, zvukov, farieb, foriem. Nemalo by však byť samoúčelné. Vždy vychádzame z danej skladby a hľadáme formy, aby vyznela čo najpôsobivejšie. Teda najskôr je vždy obsah a potom príde forma. Snažíme sa, aby veci boli vkusné, pôsobivé a zaujímavé. Experimentovanie býva prostriedok.

Je Diego kapelou, ktorá sa vracia k nápadom z predošlých nahrávanií?

DIEGO S: Túto dilemu sme zatiaľ neriešili, tak uvidíme, či sa vrátíme k tým dvom, čo zostali v zálohe. Zistili sme ale, že jednu peknúčku sme zabudli nahráť, tak momentálne riešime, že či ju nahráme a šupneme na vinyl ako bonus.

DIEGO V: Vždy sme radšej, keď vznikne úplne nový nápad, nová skladba, ktorá odráža aktuálny hudobný pocit. Máme však v rezerve niekoľko vecí, o ktorých sme presvedčení, že sú dostatočne dobré, akurát sa nám doposiaľ nepodarilo obliecť ich do vhodných šiat. Čakajú na svoju príležitosť. Ale možnože len do- vtedy, kým neprídu nové, sviežejšie nápady.

Znamená vo vašom prípade používanie angličtiny snahu preraziť mimo domácu scénu?

DIEGO S: Preraziť asi nie, na to už hráme nejaký ten štvrtok, aby sme sa nad podobnými ambíciami neza- myšľali, ale chceme hrať na miestach, kde sme ešte nehrali, kvôli novým ľuďom a impulzom a srande okolo koncertov. Samozrejme, keby motyka vystrelila, nikto by nebol proti. Skôr je to ale o spevákovom komfortnom výrazovom prostriedku a z pohľadu produkcie a mixu o farebnosti jazyka a jeho interakcii s hudbou. Vždy hľadáš farby – gitary, klávesy, perkusie –, aby ti vytvárali nejaký obraz. Angličtina nám vyhovuje a Lubo robí texty, s ktorými sme spokojní.

DIEGO V: Angličtina je v našom prípade skôr tech- nická záležitosť, ktorá nám poskytuje väčšiu hudob- ný slobodu. Lubovi to navyše ide veľmi obstojne. Slovenčina je ťažký hudobný jazyk a hudba sa jej musí prispôbovať, aby skladba znela prirodzene. Na druhej strane umožňuje dostupnosť smerom k domácej publiku, čo je v súčasnosti veľká de- víza. Oboje má svoje výhody a nevýhody. My sme si vybrali úplnú hudobnú slobodu.

Existuje na Slovensku hudobná kritika? Napri- klad nikde v článkoch o vás som nikdy nenašiel nič negatívne...

DIEGO S: Otázkou je, či má kritika hľadať negatíva, alebo po rozbere nejakú polemiku a zamyslenie. Hu- dobná kritika samozrejme existuje. Či už osobná ale- bo mediálna – rôznej kvality, ako to už v živote chodí. Dnes, keď môžeš počuť recenzovanú hudbu v podsta- te okamžite a hocikde, je to viac-menej odporúčanie redaktora, blogera, muzikanta z inej kapely, že ich niečo oslovilo, či už s nejakými pripomienkami, ale- bo bez. Tak si to prípadne pustiš a hneď zistiš, či je to podľa tvojho gusta. Hudba, aj kritika.

Je hudobná recenzia niečo, z čoho sa môže aj interpret efektívne poučiť?

DIEGO S: Váha názoru záleží od recenzenta a obsahu. Ale vyslovene efektívne poučiť ťa dokáže skôr iný mu- zikant, zvukový inžinier, producent, prípadne v súvis- lostiach okolo kapely bookeri, promotéri a vydavatelia. DIEGO V: Každú hudobnú kritiku si radi prečítame. Pokiaľ ju vyhodnotíme ako relevantnú a recenzenta rešpektujeme v tom, čo robí, radi sa necháme poučiť. Negatívna kritika je samozrejme nepríjemná, ale do- káže veci uviesť do pohybu a zabrániť stagnácii.

Skladby na vašich albumoch pokrývajú rôzne roc- kové polohy – nebolo by skutočnou výzvou spraviť niečo konceptuálne, bez rušivých momentov?

DIEGO S: Pre mňa sú práve rôzne polohy konceptuál. Rušivé momenty sú kompromisy, ale s tým v kape- le musíš rátať. Absolútne slobodný koncept môžeš spraviť len sám, prípadne s hosťami, ktorí sa ti hodia do tej ktorej skladby.

DIEGO V: Takto to aktuálne vyšlo. Často sa pri späť- nom pohľade zdá, že veci mohli byť lepšie. Na druhej strane ani dostatočne veľa „konceptuálnosti“ nemusí automaticky zaručiť dobrý výsledok.

Nie je Diego viac koníčkom zúčastnených ako kapelou, ktorej členovia majú zásadné ambície? Nezvykne človek venovať koníčkom menej času, ako keď vie, že musí?

DIEGO S: Keď musíš, venuješ tomu síce viac času, ale kvalitatívne a energeticky je tam veľmi otázný výsledok. Takisto je otázný výsledok, aj keď nemu- siš, akurát je to uvoľnenejšie, je viac srandy a menej nervov. Zásadnou ambíciou je nahráť skladby, ktoré sa potom hrajú dobre na koncertoch, a užiť si zába- vu okolo toho. Zásadné ambície má každý koníček.

Ste na hudobnej scéne dlhé roky, ale napriek tomu ste nikdy zásadne neprerazili smerom von, prečo?

DIEGO S: Niekoľko som to neanalyzoval. Lepšie ako prerázať je otvoriť si kľučkou ak je odomknuté, keď je zavreté, môžeš zaklopať a keď nikto neotvára skú- siť to inokedy. Samozrejme môžeš sa na to aj vyfláknúť. Prípadne je fajn vyskúšať všetky kľúče čo máš poruke. Keď máš šťastie, v istom momente nájdeš taký, čo pasuje.

Lámať si hlavu či ho nájdeš, alebo nebo- daj kedy a kde, je márnosť a honba za vetrom.

panáka a american water, prosím

Silver Jews
American Water
Drag City, 1998

TEXT JAKUB PEŘINA

Polozapomenuté desky, démony zmítaný frontman, kariéra ve stínu slavnější kapely – tenhle příběh byl spouště kytarovek z 90. let až moc dobře známý. Snad to bylo tím, že se v té době tak trochu stíraly rozdíly mezi nezávislými a komerčními kapelami, takřka kdokoliv mohl vylétnout jakýmkoliv směrem bez ohledu na svůj zvuk. Hodně začínajících kapel, u kterých by to nikdy jindy v takovém měřítku nešlo, se takhle dostalo nahoru, ostatní sice podepsali hezké smlouvy, ale krom deziluze z hudebního byznysu z toho nic pořádného nebylo. Silver Jews na rozdíl od Jonathan Fire*Eater label nikdy nevyhodil, nikdy nezapadli tak moc jako třeba East River Pipe a David Berman těsně unikl tragickému konci Marka Linkouse. Řekl bych, že dneska jsou Silver Jews u mladší generace známí podobně jako třeba... kapela Luna – takže skoro vůbec. Jejich label Drag City na Spotify moc neužije, takže tam od Silver Jews nic nenajdete. Není to škoda? Spíše je všechno tak, jak má – zrovna Silver Jews jsou kapela, která si nikdy nic neulehčovala. Byť nakrásně mohla.

David Berman dlouhou dobu nemohl ze Silver Jews setřást nespravedlivou nálepku „boční projekt Pavement“, obě kapely přitom začaly hrát takřka ve stejnou dobu. Zatímco melancholie hřmoucích Pavement se hned chytlo MTV, apaticky teskné country Silver Jews ze začátku vlastně žádné vlastní fanoušky nemělo. V roce 1994 vydali svojí první desku, a to samo o sobě nikoho nezajímalo, tedy krom lidí, kteří byli zvědaví, v jaké další kapele to Stephen Malkmus a Bob Nastanovich hrají. Situaci rozhodně nepomohlo, že Silver Jews zarputile odmítali hrát živě. To bylo přání právě Davida Bermana, který si svou kapelu úzkostlivě chránil a nechtěl, aby se na ně chodilo jen kvůli rozjždějí se slávě Pavement. Nejdříve se dokonce snažil totožnost svých parťáků ukrýt a vymyslel pro ně pseudonymy, což pochopitelně moc dlouho nefungovalo. Silver Jews sice vznikli jako kapela, kde mají mít všichni tři členové stejnou pozici, Berman si ale záhy začal brát hlavní slovo, asi už tušil, že podobná situace se nemusí opakovat.

Už před nahráváním druhé desky The Natural Bridge se ukázalo, že Berman bere Silver Jews hlavně jako svoje dítě. Malkmus s Nastanovichem si našli čas na nahrávání i během dlouhého turné Pavement, problém ale přišel s financováním desky. Něco měl dát

label, zbytek, asi pět tisíc dolarů, se zaručil půjčit Nastanovich. V tu chvíli ale Berman začal vyšilovat, bál se, že se mu peníze nikdy nepodaří splatit, znemožní se a nikdo s ním už nebude chtít hrát. Nastanovich to bral jako zklamání, kluci se vrátili na turné, z původní sestavy zbyl akorát Berman, který začal nahrávat s pár známými a výrazně nižším rozpočtem. Dneska se má druhá deska Silver Jews za jejich úplný vrchol – právě vedle American Water, která následovala. Během nahrávání The Natural Bridge se Berman několikrát zhroutil, několik dnů v kuse nespál a své úzkosti tišil plejádou sedativ. Když ale v roce 1996 deska vyšla, kritika byla nadšená. A David Berman konečně věděl, že fanoušci Silver Jews nejsou jenom něco imaginárního. S tímhle sebevědomím a vírou v to, že to zvládne i sám, se zklidněný Berman ozval Malkmusovi, jestli by s ním nechtěl udělat třetí desku Silver Jews. American Water začíná písní Random Rules a dnes už slavnou větou „In 1984 I was hospitalized for approaching perfection“, která je pro novou náladu Silver Jews typická. Jízlivý smutek? Může být. Berman byl na vrcholu tvůrčích sil, sice ve studiu hojně konzumoval drogy, ale ty na něj zatím ještě neměly tak ničivé účinky. American Water zní rozechvěle a přitom odhodlaně, křehce i potoučle, jako odpověď „prosím, ano!“ na hravou otázku, jestli můžete někoho samou něhou umačkat k smrti. Písně, které vás obejmou tak silně, až to bolí.

Sám Berman desku zpětně popisoval jako stav, který přijde po té nejtemnější noci. Nové ráno nenabízí žádný spásný životní restart, stačí, že vůbec přišlo. Silver Jews ve svých písních delší než krátkodobé štěstí nikdy nenašli, to jižanské country snad ani nemá v popisu práce. Nikdy to ale nevzdali, vždycky se zvedli a zkoušeli to dál a dál. American Water je z desek, kterou by vám každý správný barman měl pustit, když se před něj osamoceně usadíte a řeknete si o panáka whisky. Desky, které možná nezachraňují životy, ale večery určitě.

Vždycky se u kapel jako Silver Jews, které jsem nejvíce poslouchal kolem dvaceti, masochisticky dívám do historie svého starého mailu a hledám, co jsem si o nich s kým psal. „Pustím si Silver Jews a zamyslím se nad svým životem, co sem udělal blbě.“ – únor 2008. Je to jedna z těch vět, kterou už si budu lítostivě říkat napořád? Pokouším se vydolovat vzpomínky z ostatních pamětníků, ale moc se do toho nemají. „Že jsme si o něčem před deseti lety psali... to zní strašně smutně a depresivně, ale je to tak nějak vše vystihující.“ Mno, nevěšme ještě hlavy. Pořád tu jsou zbytky naděje.

Možná zrovna rok 2018 bude tím, kdy nás konečně hospitalizují s tím, že jsme byli až příliš úžasní.

podzemní lavina

Justin Karl Michael Broadrick je hyperaktivní maniak s neutuchající zálibou v hudebním hledání. Ještě jako teenager založil projekt Atrocity Exhibition (dnes Final), hrál v Napalm Death, Head of David nebo Fall of Because. A právě tam se potkal s G. C. Greenem, s nímž v roce 1988 odstartoval úplně novou kapelu Godflesh, která množstvím agresivní metalové energie připomíná devastující neutronovou bombu. Rozlévající se rtuť teče z pódia, na němž stojí jen dva muzikanti podporovaní nelidskou mašinerií elektronického bubeníka. Justin K. Broadrick otiskl své tvůrčí schopnosti i do více než třiceti dalších projektů, producerského křesla, bezpočtu hostování, remixování a hned několika labelů (Avalanche Recordings, HeadDirt).

PROFIL JUSTIN K. BROADRICK A GODFLESH (UK)
TEXT ZDENĚK NĚMEC

Godflesh vydali šest vynikajících studiových alb, ale po odchodu G. C. Greena se v roce 2002 oficiálně rozpadli. Skromný rodák z Birminghamu Broadrick tehdy trpěl depresemi z rozpadu partnerského i muzikantského vztahu a rozháněl je především intenzivní prací. Poslední track alba Hymns od Godflesh rozmělnil všechnu brutalitu a stal se netušenou branou k postmetalové experimentální kapele Jesu. „*Nature don't care for you. Nature don't see you. You're fucked. You've lost.*“ V roce 2010 si dlouholetý parták Green našel cestu zpátky a Godflesh se vrátili na koncertní pódia. Z prvotní znovunabyté radosti z živého hraní přešla dvojice k nahrávání nového materiálu a vzniklo těžkotónážní EP Decline & Fall. A za krátko následovala plnohodnotná řadovka A World Only Lit by Fire, která zněla jako zvukově průzračnější a přímočařejší sourozenec památného debutu Streetcleaner, kde nebylo nouze o zatlukání elektronických hřebů a typické masivní kytarové riffy.

Godflesh coby pionýři extrémního industriálního metalu vždy stavěli na autorské spolupráci Broadrickovy kytary a Greenovy baskytary, které podporovala syntetická kavalerie beatů. Z osvědčené šablony vybočují dvě alba – Songs of Love and Hate a Hymns. Pro tyto nahrávky zvolili nestandardní postup, když do role bubeníků obsadil živé lidi, které nelze naprogramovat. Nejprve to byl Bryan „Brain“ Mantia (Primus, Tom Waits), který animálními bubenickými výpady doplňoval umělé beaty a sampley, takže vzniklo (na poměry Godflesh) poměrně pestrobarevné album. Broadrick tady předkládá bipolární studii lásky a hněvu, které jsou jako dvě nerozdělitelné sestry, a nejspíš proto připravil taky temnější verzi alba s názvem Love and Hate in Dub, ve které vše pozitivní rozdupal. Na desce Hymns zaujal bubenický post Ted Parsons (Swans, Killing Joke), se kterým Broadrick následně dlouhodobě spolupracoval. Poprvé se nahrávalo v profesionálním studiu, takže se ztratil pro kapelu typický lo-fi odér, ale deska jako reakce na postupně sebebparodující nu-metalovou scénu funguje dodnes dokonale.

UCELENÁ VIZUÁLNÍ LINIE

Novinka Post Self nabízí střídme tempo parního bucharu v rozlehlých prostorách zdemolované fabрики, které podporuje dokonale kovová a absurdně tvrdá Greenova baskytara. Rukopis industriálních a experimentujících věrozvěstů, který je strhující a znepokojující zároveň. Pochmurné dubové a technopodhoubí nepřežilo samo sebe a zapadalo prachem, ze kterého z posledních sil vstává okřídlený Nekromant z budoucnosti a shlíží na postapokalyptický svět z přebalu alba. Vidí úzkost, depresi, strach i vlastní smrtelnost. Jako vždy se Godflesh můžou pyšnit snadno rozpoznatelným a uhrančivým vizuálním zpracováním alba. Jednoduchost nevyjímá. Depresivní fotografie soch pokrytých rostlinami, muž za mřížemi, detail hřbitova s tovarnou v pozadí.

Godflesh mají na ikonické přebaly desek prostě cit. První řadovou desku Streetcleaner zdobí výjev ze sci-fi hororu Kena Russella Mutace (Altered States) s Williamem Hurtem, který si s pomocí silných halucinogenních drog vyvolává psychedelické stavy a transformuje realitu. Doplnuje ho typicky vyvedený název skupiny. Počáteční experiment s logem rozděleným dvěma různými fonty na slova God a roztékající se Flesh velmi rychle nahradila jednoduchá a typograficky čistá práce se strohým a bezpatkovým fontem Impact, který podtrhuje minimalistické znění uměleckého celku.

Hnacím motorem rané tvorby Godflesh byl nespoutaný vztek ventilovaný nelidským křikem, který podporovala rytmická mašinerie. Novinka oproti tomu zkoumá temnou stránku lidských emocí zpovzdálí, a agrese nehraje tak důležitou roli. Se skličující atmosférou pracovali Godflesh od počátku a na osmé řadovce Post Self ještě laťku překonávají absolutně nehostinnou zvukovou krajinou. Hudební mantrou Broadricka a Greena jsou stále cyklické a repetitivní kompozice. Ústřední motiv skladby Mirror of Finite Light nakopává svižná basa a z dálky zní hravá kytarová melodie. Broadrickův lament s ozvěnou je pohlcován do hypnotické spirály a tribálního rozuzlení. Smog je úplně všude a mlžný opar už dávno není tím, čím se zdá být. Nejde o atonální kakofonii nebo

disonantní hudební postupy, ale o instrumentální soulad, který jen nosí rozrhaný kabát.

Kdyby Vangelis dělal depresivní industriál, zněl by soundtrack k původnímu Blade Runneru jako úvod písně The Cyclic End. Zvuk se pročistil a beaty jsou nečekaně konkrétní, proto Broadrick přihazuje neškolený a schválně disharmonický vokál, který podtrhuje záměrnou rozklíženost celé skladby. Shoega-zeový podkres patří mezi nejpřívětivější materiál, který kdy Broadrick pod hlavičkou Godflesh nahrál. Jiskra naděje, kterou na okamžik vykouzlila kytarová plocha, je rázně zdemolována ničivým atakem skladby Pre Self. Kovové střepy se setkávají s mrazivou kytarou a mechanizovaná rytmika sází strojové beaty. Osud buší přes dvoje dveře a je stále blíž. „*Wear your mask. Do it right.*“ Minimalistické pojetí a zacyklení odkazuje na úvodní skladbu Post Self, která zní, jako kdyby Jesu přestali znít laskavě.

Aktuální album Godflesh opět vzniklo díky výborně fungující a lety prověřené chemii dvou muzikantů. Industriální přelud a metalický amalgám hudebních stylů, který je sám sobě škatulkou. Těžce stravitelná Chiméra chrlící ambient, trip hop, grind, techno, dub, postrock, punk, shoegaze, drum'n'bass i oheň. Pokud ve tvorbě Godflesh existují nějaké mantinely, vytváří si je sami autoři, ale jen proto, aby je mohli překonávat. Abrazivní textury nabízí ve skladbě Be God psychedelický zvuk, ke kterému se přidá mocná kytara, na níž navazuje rozostřený a deformovaný zpěv otvírající brány futuristického pekla. Dystopická sci-fi metalová odysea postavená na zaprášených základech vesmírného techna.

TECHNO ALTERNATIVA PRO METAL

Komprimovaná dynamika aktuálního alba Post Self nabízí poměrně plochý zvuk, díky kterému dokonale vyniká monumentálně rozlehlá a zlověstná metalová pustina. Nahrávka nemá daleko k ambientu, což je možný důsledek Broadrickovy práce na loňském albu projektu Council Estate Electronics. Jejich chill-dubová deska Arktika pojednává o novém typu ledoborců a nekonečném množství ledu, se kterým se musí potýkat. Společný projekt Broadricka a Dia-

rmuida Daltona (baskytarista Jesu) má fungovat jako pocta hrdinům z mládí, kterými byli například Tangerine Dream, Throbbing Gristle, Kraftwerk nebo Cluster. Dalším faktorem, který ovlivnil aktuální podobu Godflesh, je powerambientní projekt White Static Demon stejně jako Techno Animal a Broadrickovo rozpínající se alter ego JK Flesh.

Na prvním albu *Posthuman* (2012) z dílny JK Flesh ještě Broadrick hojně využíval kytaru a písně jako *Idle Hands* mohly figurovat na nahrávkách Godflesh. S dalšími releasy *Nothing Is Free* a *Rise Above* se JK Flesh pouští střemhlav do digitálního hardcoru, aby poslední EP *Exit Stance* vykrytalizovalo z podzemního průmyslového komplexu do čistokrevného klubového techna. Minimalismus je Broadrickovým druhým jménem a dle singlu *Pl04.3* tomu ani v budoucnu nebude jinak. Jeho remixy jsou velmi žádaným zbožím, přičemž většinou vyrábí prefabrikáty v módu Godflesh nebo JK Flesh. Loni dokonce vznikla čtyřskladbová deska *Needles Into the Ground* od kapely Khost s podtitulem [*Deconstructed And Reconstructed by*] Godflesh aneb když doom metal naráží na industriální mohykána.

Vloni se Broadrick a jeho letitý spolupachatel, postdubový terorista Kevin Martin aka The Bug

rozhodli definitivně pohřbít legendární Techno Animal. Značí se z počátku devadesátých let, kdy spolu působili v experimentální skupině God. Únorový berlínský večírek, kde se na pódiu postupně vystřídaly těžké váhy The Bug, JK Flesh i Techno Animal, byl zároveň odrazovým můstkem pro jejich nový projekt Zonal, který má na kontě jedinou desku *The Quatermass Project Volume 1* z roku 2000 a zároveň je bočním projektem právě zaniklých Techno Animal. Jedná se o decentnější, až poslechový dub, který občas propojí offbeatová intermezza. Fyzická nevolnost ze sonických vln zaručena. Kosmické dubové plochy v živém provedení však střídá záplava subbasového trýznění, které navíc loni na *Unsoundu* v Krakově podpořila divokým přednesem Moor Mother, se kterou plánují i další vystoupení.

Zmapovat všechny kolaborace a projekty Justina Broadricka, které ovlivnily aktuální podobu Godflesh, by vydalo na dlouhý román s nepřehledným množstvím postav. Zjednodušeně řečeno, všichni jeho fanoušci žijí v neustálém zlatém věku jeho tvorby. Nabídka Faith No More z devadesátých let, aby Broadrick nahradil kytaristu Jima Martina, se minula účinkem. Neposedný muzikant upřednostnil uměleckou svobodu před slávou, protože moc

dobře věděl, že by si sám svázal ruce a ztratil by možnost ovládat směřování svých hudebních kroků.

Klinická smrt Godflesh naštěstí nebyla definitivní a mezidobí dalo vzniknout například vynikající desce *Disconnected* jednorázového noisového projektu Greymachine (s Aaronem Turnerem a dalšími) a Jesu, kteří dodnes servírují sofistikovaný pop. Broadrick přispívá odsekávané riffy, syntáky, vrstvené dronemetalové plochy a melancholický zpěv. Poslední deska Jesu ve spolupráci s Markem Kozelkem pod společným názvem Jesu/Sun Kil Moon se obejde bez typických metalových podkresů a stává se čistě drone-folkovým hybridem. *30 Seconds to the Decline of Planet Earth* sice nenabízí kaleidoskop motivů jako minulé eponymní album, ale dokazuje snahu posouvat se dopředu.

Když se Broadrick loučil se svým milovaným hudebním dítětem, hlásal: „Godflesh is dead. Long live Jesu.“ První půlka prohlášení už naštěstí neplatí, aktuální nahrávka *Post Self* potvrzuje, že Broadrick a Green si znovu perfektně rozumí a překračují vytčené hranice.

Godflesh jako buldozer dál drtí metalová schémata.

do hlubin jiné hudby

„Objevili jsme hudební prostředky, které jsme ještě neznali,“ líčil v roce 1966 Pierre Schaeffer redaktorovi Československého rozhlasu. Francouzský skladatel, jenž už tehdy platil za titána hudební avantgardy, byl v Praze na semináři elektroakustické hudby, kterou pořádala Komise pro experimentální hudbu při Svazu československých skladatelů. Cílem desetidenní akce, které se účastnil se svými kolegy z pařížského institutu GRM (Groupe de recherche musicales), bylo seznámit československé zájemce s výsledky práce institutu na poli hudby, po které se vžilo označení *musique concrète*.

TÉMA ELEKTROAKUSTICKÁ HUDBA

TEXT MARTIN ZOUL

ILUSTRACE ARCHIV PETRA FERENCE | ČESKÉ MUZEUM

HUDBY

Byl to jeden ze směrů, které se vynořily po skončení druhé světové války a znamenaly radikální odklon od tehdy panující hudební tradice. Místo staletými prověřených skladatelských postupů se tvůrci umělecky (tedy veškeré jiné než lehké, zábavné) hudby houfně nadchli pro nové technologické možnosti, které představovala práce s tónovými generátory, manipulace s magnetofonovými pásky nebo raná syntéza zvuku. V *musique concrète* byly základními kompozičními prvky reálné zvuky nahrané v bezprostředním okolí skladatelů. V Německu se zase prosadil směr pracující téměř výhradně se syntetickými zvuky (tzv. *elektronische musik*), zatímco Američané oba směry spojili a výsledku říkali *tape music*, případně *music for tape*. Dnes se pro všechny tyto tendence používá souhrnné označení elektroakustická či zkráceně EA hudba.

Zlatou érou zkoumání nových výrazových prostředků v hudbě byla šedesátá léta. Díky všeobecnému uvolnění se do něj pouštěli i tuzemští skladatelé. Zmíněného semináře se zástupci GRM se jich ostatně zúčastnilo třicet pět a jeden z francouzských hostů, Guy Reibel, si pochvaloval „pozornost a porozumění osob, které byly tak laskavé a přišly si nás poslechnout“. Seminář byl jedním z prvních výstřelů hudební revoluce, která záhy vtrhla do Československa, aby ji krátce nato utlumily dostředivé síly normalizace. Nesnadné osudy tuzemské elektroakustické hudby si nyní klade za cíl zmapovat vědecký projekt Českého muzea hudby pod vedením Petra Ference.

ZAPLNIT MEZERY

Sedíme s Ferencem v malostranské kavárně v budově, která dříve sloužila jako četnická kasárna. Dnes tu sídlí České muzeum hudby, které spadá pod Národní muzeum. Ferenc agendu elektroakustické hudby zdědil po své předchůdkyni Kataríně Gatialové, která při probírání magnetických pásek v archivech muzea zjistila, jaké bohatství se v místních depozitářích skrývá. Z původního profesního zaujetí se zrodil projekt, který se snaží zaplnit bílá místa v české hudební historii.

Výsledkem by měla být v roce 2019 knižní monografie. Ferenc ovšem dopředu varuje, že spíše než o nějaké vzrušující čtení půjde prostě o soupis vzniklých děl doplněný o všechny dostupné muzikografické informace. Kromě tohoto soupisu je cílem projektu i digitalizace dochovaných realizací skladeb. Ferenc mi v muzejním depozitáři ukazuje originální pásky v různých stádiích přirozeného rozkladu. Přece jen jde o nosiče staré mnohdy až padesát let. „Při digitalizaci provádíme čistý digitální otisk pásků. Nahrávky nijak neošetřujeme, necháváme je, jak jsou,“ říká s tím, že mastering a další úpravy čekají na případné zájemce o zveřejnění těchto nahrávek. Bylo by načase – ve vydávání české elektroakustické hudby totiž máme povážlivě mezery.

Souvisí to i se způsobem, jakým tato hudba dodnes vzniká: „Na rozdíl od takového bigbítu není tím finálním artefaktem deska,“ vysvětluje Ferenc. „Skladatel obvykle dostane zakázku, kterou zrealizuje. Pak je ta skladba někde přehrána nebo mu ji zahráje orchestr, a tím to hasne. V tom je svět současné kompozice hodně konzervativní, a proto se ta scéna zdá být leckdy skrytá.“ Ferenc dále zmiňuje několik výrazných jmen současné elektroakustické hudby, ke kterým se řadí třeba Michal Rataj, Stanislav Abrahám nebo Michal Kindermay. Připomíná, že řada z nich „jsou vlastně ajťáci“, které ke komponování přivedly možnosti dnešních počítačů. „Dneska není problém postavit si kvadrofonní systém za pár desítek tisíc doma,“ otevírá Ferenc debatu o zásadní roli, kterou při vzniku rané elektroakustiky sehrála specializovaná studia.

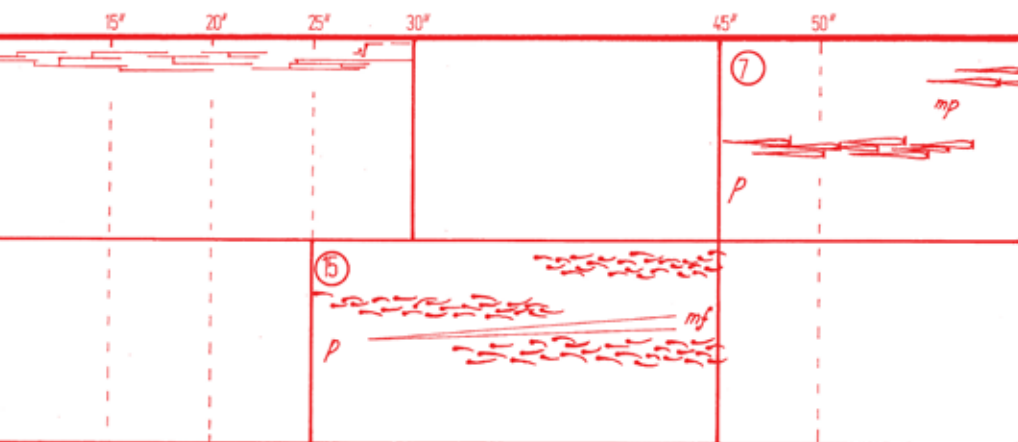
Ta začala vznikat v 50. a 60. letech. Šlo o pracoviště vybavená prvními syntezátory, tónovými generátory a dalšími zařízeními na tvorbu a zaznamenávání hudby. Studia často spadala pod národní rozhlasové instituce, což byl případ milánského Studia di Fonologia Musicale. V holandském Eindhovenu patřilo tamní elektroakustické studio koncernu Philips, později se jeho vybavení ujala Univerzita v Utrechtu. Klíčové bylo studio Westdeutscher Rundfunk (WDR) v Kolíně nad Rýnem, kde působila pestrá mezinárodní směs skladatelů a které posloužilo jako vzor pro budování podobných studií po celém světě.

U nás fungovalo několik menších studií především v rámci Československého rozhlasu. Tím prvním bylo v roce 1967 studio v Plzni, které si v našich podmínkách vybudovalo zcela výlučné postavení. V červnu téhož roku tu vznikla první tuzemská elektroakustická skladba – Konflikt 42 skladatele Karla Odstrčila. Právě zde bylo realizováno i devět skladeb účastníků prvního ročníku soutěže Musica Nova, který se konal v roce 1969 v atmosféře doznívajícího Pražského jara. O trnitých osudech EA hudby v Československu svědčí i fakt, že šlo na dlouhou dobu o ročník poslední. Další se konal až počátkem 90. let péčí čerstvě ustanovené Společnosti pro elektroakustickou hudbu (SEAH), kterou příznačně vede Rudolf Růžička, vítěz právě prvního ročníku soutěže Musica Nova.

Na tomto místě je třeba říct, že výzkum, který se tuzemskou EA hudbou zabývá, se zaměřuje výhradně na produkci vzniklou v české části bývalé federace. Slovenská tvorba, vznikající vesměs v bratislavském studiu Československého rozhlasu, je zmapovaná velmi dobře. Její reprezentativní výběr vyšel na CD už zkráje 90. let, v poslední době se objevila na kompilacích slovenského labelu 4mg Records. Důvodem, proč se tamní elektroakustice ve srovnání se situací u nás dařilo o něco lépe, může být ten, že Slovensko bylo i v těch nejkrušnějších dobách reálného socialismu poměrně v závětrí. Mimo jiné i díky lepším kontaktům na dění v Rakousku či v Polsku se tu podařilo udržet prakticky nepřetržitou tradici hudebního experimentování.

KLASIKOVÉ, CIMRMAN A LIŠKA

Elektroakustické skladby, které u nás vznikaly v příslušných studiích Československého rozhlasu (kromě plzeňského fungovalo ještě podobné studio v Brně, v Praze se tvorba soustředila do studií spadajících pod jiné instituce, třeba filmový komplex na Barrandově), byly povětšinou určeny k vysílání přímo v rozhlasu. V řadě případů šlo o samostatná hudební díla, jindy se jednalo o doplněk rozhlasových her a dalších útvarů. Postupně se elektroakustická tvorba začala uplatňovat i jako scénická hudba k filmům a divadelním hrám, méně často bývala prováděna na koncertech a ještě výjimečněji končila na gramofonových deskách. Vydání se dočkala například skladba Telepatie Zbyňka Vostřáka nebo několik kompozic Václava Kučery.

Už byla řeč o útlumu, který v oblasti tvorby domácí elektroakustiky nastal v období normalizace. Různé zdroje se rozcházejí v přesnějším popisu situace během doby společenského a kulturního temna. Webové stránky SEAH hovoří o oficiálních zakazech, snaze o úplné utlumení publicity a o šíření skladeb formou neoficiálních koncertů či rovnou o „hudebním samizdatu“. Jak ale poznamenává Ferenc, v oné době nebylo možné realizovat nahrávky bez nějaké institucionální podpory. „Domácí studio představovalo naprostou utopii, všechny skladby musely vznikat spoluprací skladatele, zvukaře a nahrávacího studia.“ Právě tenhle rozpor je příkladem jednoho z bílých míst, která by měl probíhající výzkum zaplnit. Prozatím se Ferenc omezuje na poukázání na nevalnou kvalitu některých elektroakustických skladeb, kterým se za normalizace podařilo překonat ideologickou bariéru a dotáhly to až k odvysílání v rozhlasu. Takovou skladbou byla například Ukolébavka z roku 1978, v níž Marta Jiráčková zkombinovala hudební složku s mluveným slovem. Výsledek bychom dnes bez rozpaků označili za protiválečnou, režimu značně poplatnou agitku.

Stejně jako Jiráčková, rekrutovala se většina tvůrců tuzemské elektroakustické hudby z řad skladatelů, kteří se věnovali i tradičnější artificiální hudbě. Ferenc se domnívá, že právě to bylo specifikem oné rané české tvorby. „Díky zestátnění umění se k tomu nedostali nováčci. Nešlo o lidi z ulice, ale o takové, kteří se nejdříve museli něčím prokázat.“ V už zmíněném prvním ročníku soutěže Musica Nova bodovali kromě Růžičky například klasicky vzdělaní autoři Karel Odstrčil nebo Arnošt Parsch. Kromě nich se ale v pěti oceněných skladeb octla i díla mostního stavitele Miroslava Hlaváče a architekta Miloše Haaseho.

Ke klasikům české elektroakustické hudby dále patří Zbyněk Vostřák, Jaroslav Krček či Jan Málek. Mezi své osobní objevy počítá Petr Ferenc práce Kompozičního týmu Brno, což byla skupina skladatelů soustředěná kolem Aloise Piňose. „Bylo v tom něco z plunderfonie, zároveň to bylo trochu dada a nechyběla ani určitá cimrmanovská mystifikace. Oni si vymysleli skladatele, hraběte de Haugwitz, a kolážovitým

způsobem vyráběli jeho díla,“ popisuje Ferenc tvůrčí metodu skupiny, u jejíž tvorby se podle svých slov „po dlouhé době v muzeu opravdu pobavil“.

Zcela opomenout nemůžeme postavu Zdeňka Lišky, byť Ferenc upozorňuje na fakt, že se o typického představitele elektroakustické hudby nejedná. Jeho prakticky veškerá známá tvorba vznikala výhradně jako hudba k filmům. Při jejím komponování však Liška často využíval postupy, které jsou vlastní právě elektroakustice – nejrůznějšími syntetizovanými a elektronicky generovanými zvuky počínaje a manipulací filmového pásu se zvukovou stopou konče.

Byla to právě hudba Zdeňka Lišky ke snímkům, jako jsou Jáchyme, hoď ho do stroje! nebo Ikarie XB 1, díky nimž elektroakustická hudba pronikla k milionům Čechoslováků (aniž by měli o jejím původu či cílech sebemenší tušení).

MY VERSUS ZBYTEK SVĚTA

Snese vůbec zdejší raná elektroakustická tvorba srovnání se světem? „Já myslím, že ano,“ říká Petr Ferenc s tím, že se zdejší produkce zásadně nelišila od té zahraniční. „Ti skladatelé prostě drží žánr. Nedá se říct, že bychom si vypěstovali vlastní jedinečný styl, taky se ale nedá říct, že bychom Západ jenom odvozovali.“ Sám Schaeffer se ostatně k této otázce vyjádřil během pražské návštěvy velmi podobně. Obdivně se vyjadřoval o technice československých skladatelů, zatímco Reibel přímo povzbudivě tvrdil, že „v některých případech se dá mluvit přímo o talentu pro tuto hudbu.“

Jako důkaz vysoké úrovně tuzemské elektroakustiky zmiňuje Ferenc práce Rudolfa Růžičky. „Pokud vím, obesílal po revoluci různé mezinárodní soutěže a slavil na nich úspěchy,“ říká můj průvodce o vítězi prvního ročníku soutěže Musica Nova, který už na konci 60. let experimentoval s využitím počítačových procesů v hudební tvorbě. „Ona je ta světovost otázka,“ zamýšlí se dále Ferenc. „Je český bigbít světový? Asi ne, je ale stejný, jako všude jinde. Vypůjčil si postupy, se kterými nějak pracuje.“

Jsmo provinční scéna, což ale neznámená, že se tu jeden, dva, tři géniové nenajdou.“

VÍTEZ DIVÁCKÉHO
HLASOVÁNÍ LFŠ UVÁDÍ
43. LETNÍ FILMOVÁ ŠKOLA
UHERSKÉ HRADIŠTĚ

Na konci světa

V KINECH OD
25. 01. 2018

satan je alkoholik, ktorý týra svoju rodinu

Jen čo Čad vypustili Bastarda do sveta, už se prý stal jedním z nejzásadnějších alb tatranského metalu. Dlouho a důkladně se připravovaly jak takřka geniálně lapidární texty, tentokrát rozšířené o tematickou povídku, tak muzika, pod níž je podepsaný dokonce renomovaný producent Daniel Bergstrand (Meshuggah, Devin Townsend, In Flames). Nicméně i tak po sobě tenhle čtyřicetiminutový crust'n'rollový nájezd zanechává jen spoušť. Tyto a další rozpory jsme probírali s osobností, v níž se též snoubí zdánlivě neslučitelné. Andělsky vyhlížející metlou a Kristem zušlechtěným pobudou Štefanem Chrapkou aka Pištou Vandalem.

ROZHOVOR PÍŠTA VANDAL (ČAD)
TEXT JAN HAMERSKÝ, ONDRA HELAR

Když jsem od tebe loni na Family Festu dostal Bastarda, přiznám se, že jsem si nejdříve přečetl tu skvělou povídku o strastiplné cestě z koncertu, autonehodě a setkání se s titulním hrdinou a pak teprve poslouchal hudbu. Skvělá historka, zvláště pro mě, který pravidelně vozí kapelu v dodávce cestou-necestou v době, kdy už všichni spí. Když jsem četl povídku, texty, které dřív logicky zapadly do příběhu, mi samostatně začaly dávat úplně jiné významy. Jak koncept Bastarda vznikl?

Najprv bola nahrávka a potom sa k tomu vymyslel príbeh. Príbeh prenasledovaného vydedenca Bastarda Skálu, ktorého stretne počas jedného nočného prejazdu, keď sa vraciame z koncertu. Nie je to koncepčný album, ale chceli sme ho nejako previazať, zoceliť, zviazať songy pevným lanom, aby to držalo pokope. Bastard Skála som ja, si to aj ty. Je to každý, kto to ešte stále nevzdal a bojuje na fronte svojho života.

Ta postava je tvoje fikce, nebo jsou základy v nějaké svatojurské pověsti nebo legendě?

Skála bol reálny človek. Bol narodený niekedy okolo roku 1922, bol spolužiak a rovesník môjho deda. A mal české korene. Bol tvrdohlavý a od detstva nezvládnuteľný. Keď išiel na vojnu, v kasárňach za jedinú noc rozbil všetky okná a pobil sa s každým, kto ho chcel chytiť. Nevie, aké boli jeho ďalšie osudy, ale stal sa z neho známy malokarpatský

pytliak, ktorého nemohol nikto chytiť. Nakoniec ho udal jeho priateľ a žandári ho vystopovali, obklúčili a postrelili. To miesto domáci dodnes poznajú ako Skálova lúčka. Napriek tomu, že bol postrelený a v obklúčení, unikol žandárom. Našli ho až o niekoľko dní, ale už mŕtveho. Taký je príbeh skutočného pytliaka Skálu. Bolo to niekedy v roku 1946.

Nemáš dojem, že ste stejně jako dříve Catastrofy zbojníkem Kazimírem bezděčně aktualizovali mýtus Juraje Jánošíka?

Celé to zbojníctvo, to hrdinstvo a statočnosť, to je taká romantická predstava o nás samotných. Niečo ako Bud Spencer a Terence Hill, ktorí sú vagabundi, no napriek tomu vždy stoja na strane spravodlivosti. Možno to súvisí aj s tým, že zbojníka, „ktorý bohatým berie a chudobným dáva“, prijímame všetci bez výnimky. Je to sympaták a vyvrhel' v jednom. Týpek, ktorého sa bojíš, ale ho máš aj rád.

První, co mě napadlo, když jsem poprvé slyšel letošní album, bylo, že Čad nikdy předtím nezněl tak „frustrovaný, dojebaný a nasratý“ jako na Bastardovi.

Nejako sa to vyvinulo samé od seba. Človek v reálnom živote veľa vecí skryje, prekryje alebo si ich neprizná alebo ich jednoducho vytesní a poprie. Prečo? Aby prežil... Aby mal pokoj – v rodine, v práci, v živote. Človek môže žiariť, lebo je nositeľom svetla. Ale nesie si v sebe aj zlo, temnotu, ktorá je ako kamienok v bote. Stále sa pripomína a stále ťa tlačí. To je ten pocit – frustrovaný, dojebaný, nasratý.

Byla tedy práce na Bastardovi druhem terapie?

Do istej miery je naša hudba vždy terapiou. Je to veľký a účinný ventil. Ponorit' sa do toho hluku a revať ako o život. Vtedy sa človek stráca, mizne „ja“ a je akoby v mori, vo vlnách. Nad hlavou alebo a pod nohami hlbiny oceánu. Kamarát, čo chodí na naše koncerty, mi raz povedal, že len vďaka tejto extrémnej muzike ešte stále nerozpútal nukleárnu vojnu. U nás je to spojené aj s tým, že nemáme „resety“. Sme drug-free kapela, takže toto je naša droga.

PŘÍŠTĚ NAHRÁVÁME NA FLORIDĚ

Jestli se ten kamarád jmenuje Donald nebo Kim, je něco, co bys mu chtěl vzkázat, aniž bys dával všanc vaše přátelství?

Jasná vec. Mám jeden konkrétny odkaz: Zlo nikdy nezmení svet k lepšiemu.

Nedávno jsi opustil akademické prostředí a naplno se věnuješ publicistice. Jistě to nebylo jednoduché období. Promítlo se to, cos v té době prožíval, i do Bastarda?

Zažil som si taký druh šikany a nakoniec aj veľký podraz. Sedel som pred tribunálom zloženým z ďalších akademických pracovníkov a tento tribunál ma „odsúdil“. Nepredĺžili mi zmluvu a s učením na univerzite som skončil. Samozrejme, zasiahlo ma to, respektíve moju pýchu. Teraz vidím, že to bolo dobré, pretože som si veľmi zakladal na tom, že prednášam na vysokej škole, že mám akademický titul. Skrátka ješitný pako, hrdý na úspech, ktorý skutočným úspechom ani nie je. Bol som konfrontovaný s odpúšťaním. Nejako som to nevedel prekonať a nosil som si to stále so se-

bou. Chuť na pomstu vo mne bola dlhý čas. Až teraz, s odstupom niekoľkých rokov, som dokázal odpustiť. Ale odpúšťanie je ťažký proces, ktorý treba neustále opakovať. Začína vedomým rozhodnutím, ktoré musíš naplniť obsahom.

Obdivujem ľudí, ktorým niekto ublížil hrozným spôsobom a oni dokázali odpustiť. To je najvyšší level ľudskosti. Neoplácať zlé zlým. Toto všetko je aj v Bastardovi.

Docela by mě zajímalo, jak neoplácení zlého zlým konvenuje například s refrénem Plytkého hrobu. Nicméně to, co mi popisuješ, připomíná dění na pražské FAMU, odkud byl vypuzen vůči vedení školy kritický dokumentarista Vít Janeček. Dokázal bys říct, proč jsi byl propuštěn ty sám?

Vít Janeček je perfektný dokumentarista. Nevedel som, že s ním takto „naložili“. U mňa to bolo čisto na osobnej rovine, nezapadol som do konceptu nového vedenia katedry. Bolo by super, keby v tom bol príbeh nejakého veľkého hrdinstva, ale toto bolo úplne banálne: „Vadíš mi, vypadni.“ A tak som vypadol. Ale malo to svoj zmysel.

Plytký hrob je o pomste. To je to prvé, čo človeku napadne, keď mu niekto ublíži. Lenže pomsta nie je dobrou motiváciou. Odpustenie je viac!

Bastard vznikal pod dohľadom producenta Daniela Bergstranda, s nímž spolupracovali napríklad Behemoth, Darkane, Insense nebo Meshuggah. V čem bylo toto nahrávání pro Čad jiné? „Legendární Švéd“ sa postaral o mix a master nahrávky. Všetko sme to nahrávali na Morave v Bzeneci v štúdiu Shaark, to je také naše detašované pracovisko. S Danielom komunikoval náš bubenec Valér Tornád. Takýto zvukoví majstri sú kurva drahí, ale výsledok stojí za to. Valér mu napísal, že nazdar, sme DIY kapela, milujeme veci, ktoré si robil, a chceli by sme s tebou spolupracovať. Poslali sme mu svoje staršie nahrávky, aby vedel, o čo ide. A on hneď odpísal, že poďme do toho, skúsme to. Predtým sme spolupracovali aj s veľkými štúdiami v Nemecku, v USA a Kanade. Albumy Ťažký kov a Čertova kovadlina nám mixovali a mastrovali v Mana Studios, kde robili napríklad Cannibal Corpse. Ale „Švéd“ to uchopil tak, že sme sa z toho rovno posrali. Dali sme mu voľnú ruku, nech to urobí najlepšie, ako vie.

Musím říct, že ze zvuku jsem nadšený. Měl jsem pocit, jako by to dělal někdo vám hodně blízký, a je absolutně nepochopitelné, že někdo, kdo vlastně nerozuměl textům, jim dal hlubší význam tím, jak uchopil zvuk. To, jak jsou některé pasáže v tu správnou chvíli naprosto apokalyptické, jak pracoval s některými sóly. Můžeš se i na další desce těšit na jeho zpracování?

Určite by sme s ním radi spolupracovali aj do budúcnosti. Sme už starí chuj, tak premýšľame, že začneme šetriť a o také tri roky sa vyberieme nahrávať celý album niekam von. Trebárs aj do Švédska, alebo ešte lepšie niekam na slnečnú Floridu. To by mohla byť fajn skúsenosť pracovať s takými profilmi v ich vlastnom štúdiu. Vypočuť si ich rady, inšpirovať sa ich skúsenosťami.

Aj teraz sme zvolili nový postup. Nahráli sme si najprv demo v skúšobni. Potom sme išli nahrávať do štúdia také druhé demo, aby sme vedeli, ako to bude znieť s poriadnym, čistým zvukom. A zistili sme, že niektoré tie pesničky „nehrajú.“ Tak sme ich vyhodili alebo prerobili. Pozmenili sme rytmiku, tempo a intenzitu spevov. Prepracovali sme texty. Niekto má texty ako druhoradú záležitosť, pre nás to je rovnaká priorita ako bicie alebo gitary. Vyskladali sme to nanovo, aby tie songy „hrali“, a išli sme do štúdia znova, nahrávať to naostro. Keď prišiel mix od Daniela, dostalo to iný výraz a poradie sme premiešali. Je to do istej miery veľká záhada.

REFERENDUM HYSTERICKÉ MASY

Ví se, že pracuješ jako náboženský redaktor

Slovenského rozhlasu a také že jsi praktikující křesťan. Jak se ti žije v metalovém prostředí, které náboženství často vnímá jako jeden ze způsobů masové manipulace?

Žije sa mi dobre, aj keď ma veľa ľudí považuje za debila, pomätenca, inkvizitora a obhajcu pedofilov. Dokonca mi niekto povedal, že som užitočný idiot, dozorca v koncentráku. Za autentických oponentov som vďačný, lebo to preveruje moju vieru a náboženský postoj a núti ma to hľadať odpovede. Byť kresťanom je vrcholne subjektívna záležitosť. Je to každodenný boj, no krásna a zároveň ťažká cesta. Som katolík, no vidím, že veľa vecí, ktoré žijem a prijímam, sú plodom tradície. Napríklad definícia hriechu. Katolík sa spovedá aj z toho, že nebol v nedeľu v kostole. Protestant pojem „prikázaný sviatok“ nepozná a nepozná ani očistec. Keď sa začneš zamotávať do týchto „formálnych“ vecí, nenájdeš cestu von, iba zmätok. To, čo ti má viera dať, je láska, radosť, pokoj, zhovievavosť, láskavosť, доброта, vernosť, miernosť, sebaovládanie. Na tomto nič zlé nie je a rozumie tomu aj ateista.

Viem, že náboženstvo môže niekto vnímať ako prostriedok masovej manipulácie a do istej miery to aj platí. V dejinách cirkvi sú veľké škvrny a bolestné a hlboké rany. Známy český teológ a spisovateľ Dominik Pecka, keď sa vrátil z komunistického väzenia, napísal, že cirkev by nikomu neprekážala, keby sa nespreneverovala svojmu základnému poslaniu – zušľachťovať ľudí láskou. Mal pravdu.

Jaký byl tvůj názor na slovenské referendum

o rodině? Neprožíval jsi právě v tomhle vnitřní boj mezi tím, jak věci cítíš, křesťanskou tradicí

a oficiálními církevními kanály, které tvrdě reprezentoval třeba farář Marian Kufa?

Sledoval som to. Aj ma ľudia, ktorí to organizovali, oslovili, či by som im nepomohol s kampaňou. Odmietol som. Celé referendum vyznievalo agresívne a nezrozumiteľne, preto ho nepodporili ani mnohí veriaci.

Nakoniec taká vec, ako je adopcia detí homosexuálnymi párami či eutanázia, o tom by nemala rozhodovať hysterická masa ľudí v referende, ani politici v parlamente, ale odborníci. Psychiatri, psychológovia, sociálni pracovníci, lekári, skrátka ľudia, ktorí sú od fachu.

Problém je, že sme tak nastavení, že chceme vidieť výsledky hneď. Ale inšpiratívny je príklad rabínov, ktorí sa dohodli, že Židia budú žiť v monogamných manželstvách. Záver bol, že skúšobná doba bude tisíc rokov. Ak sa tento model osvedčí, ostanú Židia pri monogamii. Ak nie, bude sa uvažovať o ďalších riešeniach. V tomto roku uplynulo tisíc rokov od tej dohody. Čiže ak chceme vidieť, či niečo funguje, alebo nie, musíme tomu dať čas a riešiť to rozumom a nie emóciami.

David Ellefson, který krom toho, že (znovu) hraje

na basu v Megadeth, je také evangelickým pastorem, se nechal slyšet, že „Bůh je stvořitel veškeré hudby. Satan nemá žádnou tvůrčí sílu, což mnoha lidem nedochází. Pokud vás však hudba nebo filmy začnou svádět na cestu pokušení, měli byste s nimi přestat.“. Co si o to myslíš?

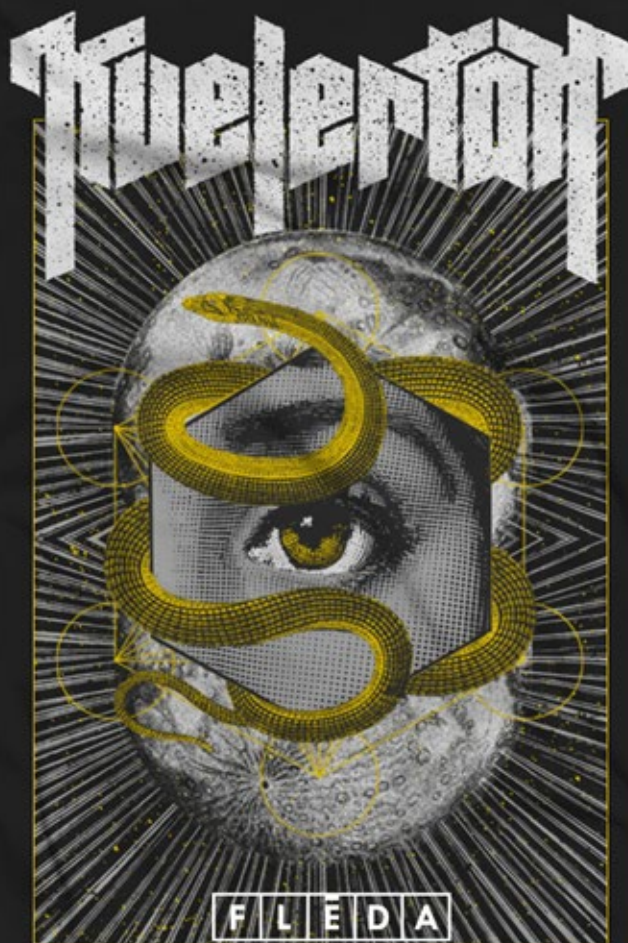
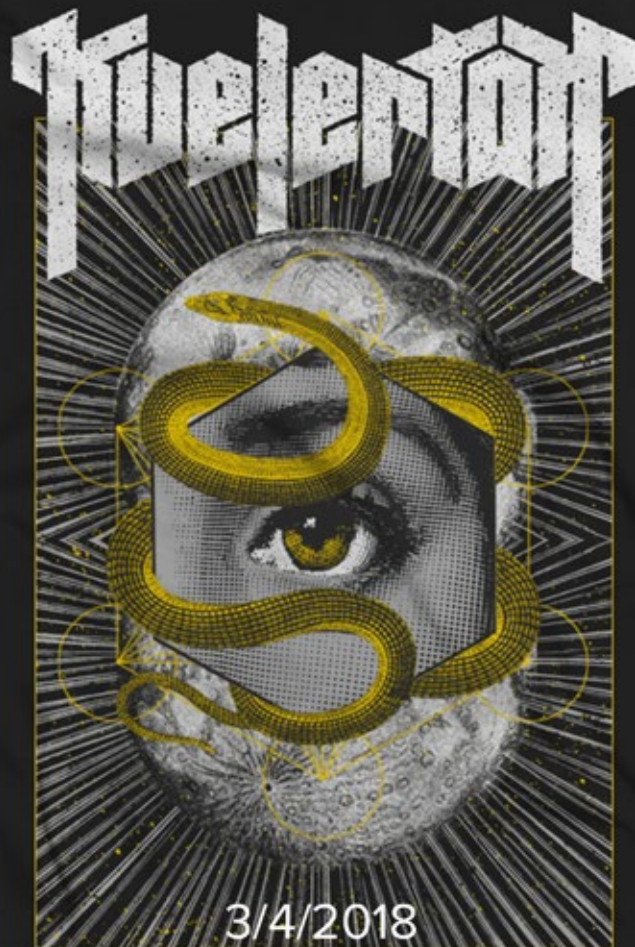
To je pekná, hlboká a pravdivá myšlienka. Satan je dobrý parťák, je to sympaťák, chlapík, ktorý má odpovede na všetko, dokonca také, aké potrebuješ počuť. Sedíš s ním na drinku, tvári sa, že mu na tebe záleží, ale v skutočnosti ťa nenávidí. A nie je to rohatý čert, o ktorom spieva Big Boss z Root. Satan je alkoholik, ktorý týra svoju rodinu, satan je hrací automat, ktorý zhltnie výplatu, satan je úplatok, satan je pohŕdanie ľuďmi, satan je nevera, láska k peniazom, neúcta k životu. Satan je neodpustenie a trvalá nenávisť. Satan je fašizmus, aj upaľovanie čarodejníč. Od toho čo najďalej.

A jak tohle, prosím tebe, souvisí s verší „Pre

všetkých, kteří sú posraní, pre nich sme satani!// Satan je synom zla. Satan je starý drak/ Satan je ako my/ Satan je sympaťák!“?

To je také metafora. Text o tom, že veľa „normálnych“ ľudí na nás a našu produkciu pozerá ako na niečo choré, bláznivé, satanské, zverské, za čo raz budeme pykať. Pre nich sme satani, to je jasná vec. A o tom, že je dábelský sympaťák, o tom niet pochyb. Veľký konvertita Sv. Augustín mal takú modlitbu: „Bože daj, nech som svätý... Ale nie ešte teraz...“

Aj to svedčí o přitažlivosti a příjemnosti zla.

Fléda Club, Štefánikova 24, Brno, předprodej - smsticket.cz, goout.cz, Indies (Poštovská 2), Hostel Eleven (Dominikánské nám. 11)

KNIHA Z KINA prodejní malotrh s knihami a DVD

www.nfa.cz | NarodniFilmovyArchiv | www.nfa.cz | NarodniFilmovyArchiv | www.nfa.cz

**24/2/2018 od 14 hodin
Kino Ponrepo
Bartolomějská 11**

DJ KOZE JOHN MAUS BEN FROST W/ MFO
NOSAJ THING DJ DEEON NURSE WITH WOUND
PETER BRODERICK OBJEKT JACKMASTER
STEFFI KAMAAL WILLIAMS B.FLEISCHMANN
ROMAN FLÜGEL FENNESZ + LILLEVAN UMFANG
CAKES DA KILLA NÍDIA MICK HARRIS/FRET
MARIO BATKOVIC MIKE SERVITO DJ TAYE
CATERINA BARBIERI ERRORSMITH GREG FOX
WILLOW IGLOOGHOST WILL GUTHRIE ISON
MARCO PASSARANI RASHAD BECKER SPENCER
SCHALLFELD ENSEMBLE W/ ONOXO SCHATUM
JORGE SÁNCHEZ-CHIONG KOENIG JOJA
MIA ZABELKA & TINA FRANK ANA THREAT
WANDL SOFIE AND MANY MORE

28 FEB – 04 MAR 2018
GRAZ / AUSTRIA

#ELEVATEFESTIVAL
ELEVATE.AT

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

WE ARE
EUROPE

62 SON LUX – BRIGHTER WOUNDS
64 SON LUX – BRIGHTER WOUNDS II. RECENZE
65 BAD KARMA BOY – PREKRÁSNÝ NOVÝ SVET
65 BARDO POND – VOLUME 8
65 CALEXICO – THE THREAD THAT KEEPS US
65 KYLE CRAFT – FULL CIRCLE NIGHTMARE
66 DIEGO – ET IN ARCADIA
66 ENCHANTED LANDS – FEED GOALS
67 VOLE – NIKDO VÁM NEMŮŽE DÁT TOLIK KOLIK MY VÁM MŮŽEME SLÍBIT
68 ESMERINE – MECHANICS OF DOMINO
68 GHOST OF YOU – BLACK YOGA
69 LAURIE ANDERSON & KRONOS QUARTET – LANDFALL
70 IMARHAN – TEMET
70 INSECT ARK – MARROW HYMNS
71 THE LEGENDARY TIGERMAN – MISFIT
72 EFRIM MANUEL MENUCK – PISSING STARS
72 NO AGE – SNARES LIKE A HAIRCUT
72 PRIS – NAŠE VEČERY
73 SECT – NO CURE FOR DEATH
73 SKLO – SOUND QUADRATURE
73 TOTAL CONTROL – LAUGHING AT THE SYSTEM
74 TUNE-YARDS – I CAN FEEL YOU CREEP INTO MY PRIVATE LIFE
74 TY SEGALL – FREEDOM'S GOBLIN
75 VISIBLE CLOAKS – LEX
76 ZAGAMI JERICHO – TOXIKOMANIA

76 SKLEP
77 VYCHÁZÍ

REPORTY

80 PAF OLOMOUC
82 TATA BOJS
82 AVISHAI COHEN TRIO
83 SOVIET SOVIET
83 WOLF ALICE
84 LOKÁLY

KINO

86 NA KONCI SVĚTA
87 ODNIKUD
87 THE FLORIDA PROJECT
87 TŘI BILLBOARDY KOUSEK ZA EBBINGEM
88 KOČKA NA ROZPÁLENÉ PLECHOVÉ STŘEŠE
89 DARK

KNIHOVNA

90 IRVINE WELSH – SLUŠNÁ JÍZDA
91 ADAM PERNÍKÁŘ – DEZORIENT EXPRESS
91 JAKUBA KATALPA – DOUPĚ
91 TERRY O'NEILL A GERED MANKOWITZ
– ROLLING STONES 1963-1965
92 MARK WAID, JAMES ROBINSON, GABRIELE DELL'OTTO
– AMAZING SPIDER-MAN: RODINNÝ PODNIK
92 ALEJANDRO JODOROWSKY – INCAL
92 PHILLIPE BRENOT – SEX KOMIKS:
PRVNÍ KOMIKSOVÉ DĚJINY SEXUALITY
93 JEAN-CLAUDE FOREST – BARBARELLA

GALERIE

94 VIVA LUBOŠ PLNÝ!
95 AUTOMAT NA VÝSTAVU
95 ČESKÝ FILMOVÝ PLAKÁT 1931 – 1948
95 PANELAND

96 SLOUPKY

99 NEXT MOON

Son Lux
Brighter Wounds
 City Slang, 2018

ŽIVĚ 28. 2. 2018 MEETFACTORY, PRAHA

TEXT MARTIN TVRDÝ

HODNOCENÍ ALL YOU CAN EAT

„Neměl jsem ti to slibovat,“ píše Michalovi, když se omlouvám, že tenhle text ještě není hotovej. „Je mi to jasný,“ směje se a myslí si, že je to kvůli tomu, že to nestíhám, protože toho zase dělám víc, než je člověk schopnej zvládnout. Jenže tentokrát to není úplně pravda. Můj problém je, že se mi nechce napsat, co si o Brighter Wounds myslím.

Ryan Lott mě zajímá. Nejsem žádné encyklopedické, nekritickej obdivovatel jeho práce, spíš zvědavěj fanoušek. Před pár lety jsem připravoval liveset pro Serengetiho a došlo i na několik skladeb projektu Sisyphus. Rozebíral jsem tak tracky Son Lux, abych je mohl zase postavit, bylo to pozoruhodný i poučný z pohledu kompoziční struktury i sound designu. Ty beaty byly efektní i efektivní zároveň, sofistikovaný a přitom tak samozřejmý a přístupný. I když z živýho projektu se Serengetim sešlo, je tahle zkušenost, tohle moje hlubší setkání s rukopisem Son Lux, jedním z důvodů, proč to nebyla zbytečná práce.

Ryan Lott mě zajímá, protože má nápady a nebojí se je použít. Neobyčejný, zvláštní a často nečekaný. Někdy to tak třeba nezní, ale zdá se mi to ve svý podstatě jako velmi jemný a citlivý zacházení s hudbou, zvukem i aranží. Je to okouzující i inspirativní. A je to i můj oblíbenej zpěvák s tenkým hláskem, ve kterým jako by se v intonační jistotě rozechvívala nejistota osobní, nebo já si to tak alespoň vysvětluju. Jazz pro nerdy i pop pro introverty zároveň.

Před třemi lety v Bratislavě už byli Son Lux kapela. Překvapení. Ale byla to skvělá kapela, doslova hudební skupina v nejlepším slova smyslu, uvolněná a osvobozená, jak říká klasik, její noty a texty sa ani nemusely rýmovat. Ne že by publikum festivalu Electronic Beats čekající na Young Fathers nekonečnou a neutuchající rozborku sborku skladeb oceňovalo, zvlášť když stopy po známých motivech byly čím dál mlhavější, ale bylo to skvělé. A to já jsem ten poslední na světě, koho by okouzlovali hudebníci kouzelníci řemeslníci, který uměj zahrát noty, co neexistují, ale tady mi to najednou nějak nevadí. Jo a taky o sobě nemůžu říct, že nějak extra dobře snáším bubny. A tady byl bubeníček, jakýho svět neviděl, Ian Chang. I proto jsem se těšil, že Brighter Wounds nahrávali právě tihle kluci s brejlema, v sestavě, kde jim to funguje, a jak se říká v jejich branži, kde jim to hraje.

A všechno tohle do značný míry platí i na nový desce. Kapela, bezvadný nápady, okouzující zvuky, vokály, který berou za srdce. Takže super, milion procent? Jenže nakonec je to, a teď to bude asi trochu přízemní metafora, jako když jdu na all you can eat bufet do mý oblíbený indický restaurace u Vinohradský vodárny. Těším se na to, na ty kombinace a vůně a chutě a barvy, a pak se toho nemůžu nabažit, jdu si třikrát přidat, i když už jsem nemoh po prvním talíři, ze kterýho mi to padalo a přetekalo, ale stejně jdu, a když potom vylezu nahoru a jdu směrem k Jiřáku, tak si říkám: už nikdy, nikdy v životě nebudu jíst, ne jenom tady a tohle, ale už nikdy nikde nic, protože do sebe už nikdy nic nedostanu, a navíc je mi z toho blbě, nejradši bych si šel lehnout, jsem vyčerpanej a zničený, bez nápadů a chuti cokoliv dělat.

A tak Son Lux sype svoje nápady a nálady a změny a zvuky a barvy a rytmy, všechno je to úžasný a já to žeru, ale najednou cejtím, že mi to někam utíká, že ty nový a nový motivy a kličky a odbočky mě odvádějí od těch nálad, který mi Son Lux vždycky dával, a najednou je z toho jenom přehlídka brilantních mozků a hlasů a končetin a já už se k tomu nedokážu vztáhnout, a to mě mrzí. „Neměl jsem ti to slibovat, Michale,“ myslím si, když poslouchám tuhle desku, který se vlastně nedá nic moc vytknout.

A very stable genius, jenže pro mě už je to moc.

Son Lux
Brighter Wounds
City Slang, 2018

ŽIVĚ 28. 2. 2018 MEETFACTORY, PRAHA

TEXT JANA MICHALCOVÁ

HODNOCENÍ 90 %

„*I hope you are a dreamer*,” otvára Brighter Wounds sprievodcu po momentoch, keď nejde všetko podľa našich predstáv. Ak predchádzajúci album Bones konštantne túžil po zmene, teraz je zmena nutnosťou. Nahrávka Son Lux vznikla v nadväznosti troch udalostí, ktoré sa dotkli zakladateľa Ryana Lotta – a nejde len o tému nešťastnej voľby amerického prezidenta, implicitne sa objavujúcu na množstve aktuálne vychádzajúcich albumov.

Son Lux je bezžánrový sen. S ľahko rozpoznateľným tajomným zvukom vytvára kombináciu techna a elektro popu s citlivo vyberanými symfonickými prvkami. Toto sa v podstate nemení od

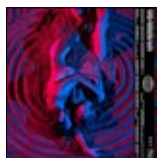
vydania debutu At War with Walls & Mazes v roku 2008; tvorba sa vyvíja len postupne a smeruje od analógu k digitálu, kde je ťažké rozlíšiť, či ide o naprogramované zvuky, alebo živé nástroje. Napriek tomu si každá skladba zachováva svoj vlastný štýl, od pompéznej Dream State po citlivú a subtilnú Slowly. Mixuje jednoduché motívy s hlbavými textami, krásnou orchestrálnou harmóniou a nostalgickým spevom. Meditatívny album, ale s kopou energie.

Snívať svoj sen počas bdelosti nám pripomínajú prvé dve skladby Forty Screams a Dream State. „*Invincible skin, it's how we all begin*.” Nostalgia po nespútanejších dňoch, kedy sme sa menej báli svojho vnútra, po mladosti, ktorá sa v čase vytráca. Téma prechádza do obáv z budúcnosti, ktorú spoločnosť pripravila ďalším generáciám, čo sa viaže k narodeniu Lottovho syna a voľbu Donalda Trumpa ako jedného z najvplyvnejších ľudí sveta. Album sa v textoch snaží prísť k podstate krásy obety a strážidelnosti nestálosti, ktorú tento svet prináša. „*Come to life!*” – je to adresované najlepšiemu kamarátovi,

ktorý zomrel na rakovinu, alebo nám všetkým, ktorí sa strácame vo všednosti dní?

Zvuk piateho LP Son Lux sa vyvíja všetkými smermi, prerastá do prekvapujúcich zlomov a kontrastov. Skladba Labor prekvitá pod melizmatickými tónmi gitaristu Rafiq Bhatia, The Fool You Need vzápätí zasiahne asynkopickými údermi bicích Iana Changa. Aspoň subjektívne ako celok album nemusí očariť na prvý pohľad, nejde o prvoplánovo chytľavé skladby, a viac ako čokoľvek iné sa nimi ozýva chorľavý kvilivý hlas, ktorý dodáva všetkému kakofonický ráz. Vrstvy sa objavujú postupne v mini-maximálnych textúrach. Je len na poslucháčovi, ako hlboko sa chce doňho ponoriť.

Ak by sme hľadali inovácie, našli by sme ich v hlbšom experimentovaní v rytme a melódii a v ich vzájomnej interakcii. Vydaním tohto albumu si na seba Son Lux nalepili etiketu osudovosti, ktorá však neupadá do utrpenia, ale prináša so sebou aj radosť. Zmena môže prísť v podobe znovuzrodenia. Možno. „*I'm a believer, but I'm not a fool.*”

Bad Karma Boy
Prekrásny nový svet
Slnko, 2017

TEXT MIRO ONDŘEJČEK

HODNOCENÍ 85 %

Očarenie knihou Brave New World od Aldousa Huxleyho prerástlo až do takej miery, že si slovenský preklad jej názvu osvojila kapela Bad Karma Boy pre svoj tretí album. Spoločným menovateľom sú antiutopické myšlienky a podľa nich vraj aj fakt, že z minulosti sme sa naučili akurát to, že sa z nej učiť nevieme. No a okrem toho, je to ich doposiaľ najlepší album.

Odhladiac od vyššieho významu prepojenia tém knihy a albumu je možné si to celé preložiť aj inak. Lebo debutom sa kapela zapísala ako nasledovania hodná alternatíva, dvojkou pridala neodškriepiteľný psychedelický rozmer a teraz našla skutočne nový svet. Tempá strikne pomalšie a neočakávané dávajú spolu s akustickými pozadiami s prehľadom zabudnúť, že by Bad Karma Boy mali byť v akomkoľvek význame ešte štandardnou rockovou kapelou. Veľkú zásluhu na tom má aj producent albumu Pišta Kraľovič (FVLCRVM, Nvmeri).

Jedinou peripetiou takto zvoleného konceptu je možnosť, že sa nájdu aj fanúšikovia, ktorí nemusia úplne akceptovať fakt len jedného typu pesničky na celom albume. Pre všetkých ostatných nech je potešením, že všetku tú elektroniku v kombinácii s akustickou psychedéliou je možné jednoduchšie uchytiť skrz prirovnávanie, ktoré stavia trojku Bad Karma Boy na úroveň jednotky MGMT, len s odmyslením prvoplánových odrhovačiek. Ono tvorivé duo Juraj Marikovič a Adela Tihlárková „nechce“ písať jednoznačné single. Ich zámerom, ako sa to dá doteraz odporovať už z tretieho albumu, je ponúkať singlové momenty, ktoré budú roztrúsené po celej ploche nahrávky, ale žiadny z nich nebude možné označiť za prvoplánovaný či dominantný. Tento fakt, spoločne s opäť kvalitnými slovenskými textami, nech je jediným spojivom na predchádzajúce počiny kapely.

Bardo Pond
Volume 8
Fire, 2018

TEXT JAKUB KOUMAR

HODNOCENÍ 71 %

Filadelfští rockeři Bardo Pond vydávají desky na dvou frontách. Mimo řadových nahrávek pravidelně rozšiřují početnou sérii Volume, kde popouštějí uzdu fantazii a mnohem více experimentují. Krátce

po vydání řadovky Under the Pines vychází už její osmé pokračování.

Edice Volume vyplňuje proluky mezi alby a obsahuje materiál, který se od běžné tvorby Bardo Pond poměrně liší. Poznávacím znakem Volume 8 je především velmi malý podíl zpěvu, vokalistka kapely Isobel Sollenberger si zde pohrává spíše s příčnou flétnou než s hlasivkami. Zvuk jejího nástroje se rozpouští v nekompromisním kytarovém zkresení a přináší kapele psychedelický, až spacerockový nádech. Zasněný a líbezný hlas, jinak leitmotiv Bardo Pond, a zejména nedávné řadovky Under the Pines, ale přeci jen zazní. A stejně jako flétna vytvoří dynamický kontrast s chraplavými kytarami v písni And I Will.

Ačkoli Bardo Pond umí vystříhnout i akustickou, něžně graduující skladbu Power Children, stojí právě zkresená hudební složka v popředí celého materiálu. Písně jsou plně rozvětvených sál, ale je to samotný zvuk, který jim dodává jiskru. Kytary řičí, skřípou a hryžou do sebe, aniž by se dostaly za hranu citelnosti, a ve svém pomalém, až rozvolněném tempu kombinují košatý stoner rock a ostrý shoegaze s náznaky postrockové mohutnosti.

Jen škoda, že sólování je místy rozkošaté až příliš, k těm nejzajímavějším nápadům je potřeba projít skrze mnohdy dlouhé a nezábavné pasáže. Ve Played Wish se flétna neustále opakuje v bezvýhodných nájezdech, krátké intermezzo Cud sice stojí na putavém riflu, ale ve výsledku zní spíš znuděně a líně. To platí i pro polovinu jinak krásně graduující And I Will. Volume 8 představuje Bardo Pond v experimentálnější rovině s nádechem improvizované session. Muzikanti občas tápou, jakým směrem píseň nasměrovat, ale tenhle pocit nejistoty se jim daří kompenzovat dravostí, energií a odvážnými motivy, které se na řadových deskách příliš nevyskytují.

Calexico
The Thread That Keeps Us
Anti-, 2018

TEXT AKANA

HODNOCENÍ 85 %

Joey Burns označil v rozhovoru pro server Noisetrade nové album Calexico za nejpestřejší od průlomového Feast of Wire z roku 2003. Něco na tom určitě bude. Vzhledem k šíři vlivů, které formovaly tvář kapely, neměla ústřední dvojice Joey Burns a John Convertino s rozmanitostí materiálu nikdy problém. Už tak dost ohebný termín americana pančuje ari-zonské duo indie-rockovým důrazem i melancholií stejně nenuceně jako postrockovým citem pro budování atmosféry nebo přísadami zpoza mexické hranice. Pohromadě to celé drží vyzrálý a přesvědči-

vý songwriting. Z vysoké úrovně, jakou si diskografie Calexico dlouhodobě udržuje, novinka The Thread That Keeps Us nijak neslevuje, ovšem v žánrové různorodosti jde tentokrát do rizika.

Úvodní tři skladby tvoří ještě docela konzistentní blok s převažujícím kytarovým a na poměry Calexico důrazným zvukem, po prvním ze tří krátkých instrumentálních předělů se ale písně stávají podstatně promiskuitnějšími. A taky tanečnějšími. Dusavý beat a troufale popový refrén Under the Wheels (pracovní název Disco Cumbia by býval byl výstižný) je najednou jako z jiného světa nebo aspoň desky. Po folkové The Town & Miss Lorraine, která jako by vypadla z některého z Youngových „žňových“ alb, následuje teď už čistokrevná, španělsky zpívaná cumbia Flores y Tamales a funky spodek Another Space zase budí podezření, jestli se Calexico neinspirovali současným směřováním Arcade Fire.

Posluchači by se z toho mohla trochu zatočit hlava. Vtírají se otázky, jestli skupina nehazarduje s vlastní identitou a jestli prostředek alba není spíš samoúčelnou přehlídkou „co všechno dovedeme“. Ač žánrově nesourodé, jsou písničky především skvěle napsané, se silnými motivy a domyšlenými aranžemi (jazzově rozetvářá trubka v závěru Another Space). A to ještě nejsme na konci. Mimořádně povedená je Eyes Wide Awake, kterou působivě obtáčí kolísavé kytarové vytí a Burnsův zpěv se ve své úpěnlivosti blíží yorkeovským polohám (ke starším Radiohead vzor Paranoid Android ostatně nemá daleko ani skladba Bridge to Nowhere). S tím pak v následující Dead in the Water kontrastuje laneganovsky zmařený vokál čnící nad drsným kytarovým riffem. Závěr už se nese opět v akustickém duchu a album končí konejšivým vzkazem „I want you to know this song's for you/ And I need you to know that I love you“, jehož zdánlivá banalita se nevylučuje s věrohodností. Ta Calexico ani tentokrát nechybí.

K plnějšímu a energičtějšímu zvuku skupinu podle vlastních slov inspirovala potřeba reagovat na znepokojivé dění ve světě, ale i vzrůstající potřeba z živého hraní. The Thread That Keeps Us vykazuje značnou odolnost vůči rutině a přetrvávající chuť překračovat vlastní stín. „Když některý z nápadů zní příliš všedně, odložíme ho a tvoříme dál,“ říká Burns. Tahle kreativní pojistka, zdá se, stále funguje.

Kyle Craft
Full Circle Nightmare
Sub Pop, 2018

TEXT JAKUB PEŘINA

HODNOCENÍ 79 %

Padáme do pastí, které jsme sami připravili. Tak třeba tady Kyle Craft. Milej kluk z Louisiany, se kterým má nějaký nebožák z PR oddělení Sub Popu dost co

MLADÍ LADI JAZZ

MEZINÁRODNÍ FESTIVAL
SOUČASNÉHO JAZZU

6-30/4
2018

MLADILADIJAZZ.CZ

dělat, když se snaží prodat jeho „příběh“. Schválně, kolikrát už jste slyšeli tohle? „I'm really just into that 60s folk rock stuff. That's where my heart is.“ A tohle? „I like to hear things bleed. I wanna hear the heart in it.“ Už se nedívám holkám, co chtějí zabíjet, když zase jednou dojde na jejich „krásný oči“. Opakováním ztratí smysl snad všechno.

Craft má celkem charisma, když někam přijde, všimnete si toho. Na spoustu situací si může dovolit jít jinak – pohledem, tónem, gestem. Budete ho poslouchat a ani si nevzpomenete, že tohle už se kdysi stalo. Co na tom, že to před desítkami let udělal Alex Chilton líp? Možná, že od určitého věku jsme prostě nuceni zažívat jen více či méně povedeně ožvládnuté vzpomínky. Bylo by to vlastně až tak strašné? Někdy mi přijde, že vůbec ne, jindy z toho na mě jde úzkost.

Takže nevím, jak dlouho mě ještě může bavit poslouchat kluky jako Kyle Craft. Třeba je to právě taková past, do které se sám chytám. Nepotřebuju tolik – stačí mi tajemný charisma, trocha rozervanosti, pár příběhů z barů za svítání. Tohle všechno bylo na Craftově debutu Dolls of Highland výraznější, živelnější, Full Circle Nightmare oproti tomu působí až dojezdově. Pořád je to ale natolik příjemná společnost, že bych to ještě neřešil. Těžko říct, kde se ve mně bere tolik mírnosti. Asi že jsem se už taky konečně přistihl, jak vyprávím pár historek pořád dokola.

Diego
Et in Arcadia Diego
Pavian, 2017

TEXT MARTIN ŘEZNIČEK
HODNOCENÍ 61 %

Tři pastýři se sklánějí nad kamennou hrobkou a zkoumají vytesaný nápis Et in Arcadia ego, všemu přihlíží žena, patrně Múza. Tak vypadá obraz klasičtího malíře Nicolase Poussina, který si pro přebal své desky vypůjčila slovenská kapela Diego. Zmíněný nápis znamená „také já byl v Arkádii“ a bývá interpretován jako memento mori; smrt tu připomíná, že její moc sahá i do Arkádie (utopické země pastýřů žijících v souladu s přírodou – jakéhosi pozemského ráje). Zároveň je to i vyjádření lítosti nad ztraceným štěstím a střetem s nemilosrdnou realitou. Kapela nápis transformovala do podoby „Et in Arcadia Diego“, čímž připomíná, že i po osmi letech nečinnosti stále žije, zároveň však dává najevo, že se chce soustředit na vážná témata jako právě smrt – láska a přátelství.

Deska začíná vyprávěním o zemi přesně opačné než Arkádie. Její jméno je Wasteland a je to pustina plná neuskutečněných snů a zázraků. Smutnou, ne však beznadějnou melodii doplňují snové vokály, které čímisi připomínají kostelní sbor a dokreslují snovou

krajinu možné, ale nenaplněné minulosti. Dojem retrospektivity umocňuje devadesátkový kytarový zvuk kapely. Nálada se dále rozvíjí ve skladbě Calypso, jejíž refrén, vyprávějící o nemožnosti návratu, je už vyloženě uklidňující – jako pohled z okna na slonovinové pobřeží a šedivý oceán.

Jak ale album pokračuje, pohled přes sklo se začíná zatemňovat a odstup se zvětšuje. Nemožnost ztotožnit se s emocemi, které se ve druhé polovině stopáže snaží Diego už marně přenést na nahrávku, stěží zachraňují dobře stavěné kytary. Technicky vzato je na Et in Arcadia Diego vlastně všechno (nástroje, zpěv, produkce) správně, až by jeden málem přehlédl, že albu chybí tvář, což se projevuje opakovaným údivem ve smyslu: „Ten riff už jsem někde slyšel.“ Emoce i pozornost odlétají někam pryč. Zarážející je přitom fakt, že první polovina desky tímto neduhem tak úplně netrpí. Kde se stala chyba?

Enchanted Lands
Feed Goals
Genot Centre, 2017

TEXT RICHARD KUTĚJ
HODNOCENÍ 85 %

Zachumlat se do hudby a hledat krásno pod nánosy zvuků, které plynou jakoby mimoděk, bez řádu – a přitom mají smysl. Samplý jemného dívčího šepotu, zpěvu ve zvukové mlze, harmonie, plochy, chřestění, drnění, pábení. Debutové album Feed Goals pražské producentky s novojičínskými kořeny Enchanted Lands patří mezi snové a psychedelické zvukové útvary, které baví i tím, jak se nedají polapit, jak vyžadují několik pozorných poslechnů, které jsou zároveň radostným hledáním.

Enchanted Lands s tím vším nakládá uvážlivě. Nebojí se občasných hlasitých zvuků, některé zní až industriálně, plochy a koláže ale často tvoří změti jemných vjemů a prostorů. U Enchanted Lands se scházejí dva důležité prvky: autorka se nebojí hledat, improvizovat, používá elektroniku, experimentuje s živě vytvořenými zvuky a útržky různě získaných samplů. Je ale zároveň šikovnou producentkou, která umí své těkavé hledačství svázat do celků, kdy abstrakce přestává být jen něčím, co zájímavě zní. Výsledkem jsou propracované a smyslné tracky, které mají svůj příběh a dramaturgii.

První dva můžeme klidně popsat jako svěží a zábavný future pop, poté přicházejí volnější koláže. I v těch nejexperimentálnějších polohách je ovšem pořád zřetelná producentská vyspělost. Improvizace umí být záluďná a může sklouznout do abstrakcí, které se stanou až samoúčelné, na albu Feed Goals ale takových míst mnoho není. O vydání debutu

Vole
Nikdo Vám Nemůže
Dát Tolik Kolik My Vám
Můžeme Slíbit
Stoned to Death, 2017

TEXT ČESTMÍR ŘANDA
HODNOCENÍ 86 %

Zvuk jako vytažený z prdele. Pokud se tedy shodneme na tom, co je to terminus technicus. Možná bychom mohli začít tím, co všechno mají Vole v piči.

Jazykovou kulturu: začínat každé slovo v češtině kapitolkou se nosilo naposledy na konci dekadentního 19. století, symbolismus tím byl prosycen, najdeme i několik mohykánů dvacátého století, kteří toto dědictví porůznu blahořečili, relativizovali, oplakávali. A pak to obligatorní klišé punk/hardcorových kapel, které se vzalo bůhvídké, a které přetrvá věky. (Vole tohle dobře ví.)

Texty: jak se popasovat se sdělením? Budeme klást požadavky na poselství, pokud se jedná o punkovou kapelu? A opravdu se o ni jedná? Ve srovnání s Vole je i skupina Totální nasazení kandidátem na literární cenu. Nehledanost jednotlivých veršů

berme jako přednost, rozhrkané řádky na úrovni základní školy utíkají jako hajzlík, co má vyřídit vzkaz mezi třídami. Vole pracují s přiblblými provokacemi, zahrávají si s vážnými tématy, aby se na ně vzápětí vychcali. Texty jsou to infantilní, místy hloupé, různě nedořečené, líné i hovadské, bez potřeby řešit pomíjivé kvality současného světa odrážejí jeho odvěký stádní charakter.

Dlouhé písničky: tedy vyjma Mrzáckého Ráje, který dává průchod možnostem, schopnostem a nezájmu o post-jakýkoliv rockový subžánr. „Život je jedno/ tak nekonečný pogo/ za sbíraný víčka/ všem mrzákům ráj.“ Málokterá punková kapela zvládne takto úsečně vyřešit vlastnosti hudebního stylu, bláhového života, naivity a prodáváných lží. Rád bych řekl, že u těchto veršů mrazí, ale není to pravda. Už jste měli vši?

Zvuk: ano, všechno je záměrné, ohlodané na různé vrstvy kosti a mentálního dezolátství. Utopený zpěv vás donutí najít si textovou nápovědu, syrový, nahý zvuk zase něco teplého na sebe, schválnosti dosahují dávno zapomenutých hranic. Nahallovaný a nesrozumitelný vokál je na místě stejně jako slabomyslné verbální obraty: „Lulin ti olizuje František z Assisi.“ (A ta „s“ jsou samozřejmě „bleskovým“ fon-

tem à la AC/DC).

Stylovou vyhraněnost: deset songů se moc netrápí s různorodou stopází, stejně jako s tím, jestli máme co do činění s punkrockovými vypatlávkami nebo deathcorovými intermezzy. Udělám cokoli, udělám to tady a teď, chceš? Ne? Udělám to hned. I padesátivteřinový výron Kaufland nutí kontrolovat tuzemskou hardcorovou scénu, jestli jsme někde něco nezanedbali. Jen málokterá kapela vám důvěryhodně podsuně myšlenku, že grind jsou římské lázně svého druhu.

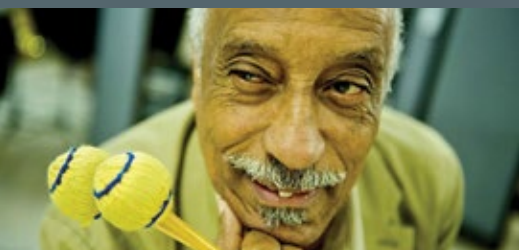
Celkovou srozumitelnost: jsou to frackovské výkřiky? Zajisté. Štourání do hovna. Lavírování je stejně tak podivuhodné, jako dementní. Působivost hledaného sdělení má své limity, protože neustále budete na pochybách, jestli požadavky disputace mají své oprávnění o přestávkách zvláštní školy. To, co funguje, je nutnost okamžité reakce. Fyzické. Přitom síla Vole není jen v živých vystoupeních – olizování podlahy, ke kterému pseudohymny tlačí, je citelné i z téhle studiové frašky. Tam, kde Gríde předvádějí thrashcorovou sekanou se silným sociálním akcentem, tam leží Vole. Olizují si péra a smějou se tomu, čemu všemu se ještě budeme divit.

A vypadají přesně tak, jak chtějí.

Jako zmrdi.

MULATU ASTATKE

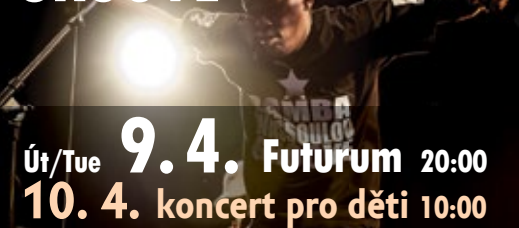
Út/Tu 27. 2. PALÁC AKROPOLIS 19³⁰

DÁLAVA Čt/Th 1. 3. 19:30
PALÁC AKROPOLIS
USA

BAMBA WASOULOU
GROOVE MALI

Út/Tue 9. 4. Futurum 20:00
10. 4. koncert pro děti 10:00

Baba Zula Turecko
St/We 11. 4. Futurum 20:00

15. 3. **CACTUS TRUCK** ft. **AVA MENDOZA** /NL, USA/ PUNCTUM 20:00
14. 4. **PARK JIHA** /Korea/ JAZZ DOCK 19:00
23. 4. **FANFARE CIOCARIA** /Rumunsko/ PALÁC AKROPOLIS 19:30
24. 4. **SAVINA YANNATOU & PRIMAVERA EN SALONICO** /Řecko/ PALÁC AKROPOLIS 19:30
21. 5. **DONNY McCASLIN GROUP** /USA/ PALÁC AKROPOLIS 19:30
16. 6.–17. 6. **RESPECT FESTIVAL 2018** HLAVNÍ PROGRAM

PLAYLIST

Enchanted Lands se postaral pražský kazetový label Genot Centre, který se svou kvalitou stal známým už i na zahraniční scéně. Feed Goals je tady v té nejlepší možné rodině a díky jejím přesahům si desky, která nabízí ticho, stavy zastavení se a chumláni se do zvuku, všimnou i venku.

Esmerine
Mechanics of Dominion
Constellation, 2017

TEXT JAKUB KOUMAR
HODNOCENÍ 81 %

Kanadský projekt Esmerine původně vznikl, aby si Bruce Cawdron z Godspeed You! Black Emperor a Rebecca Foon z Thee Silver Mt. Zion Memorial Orchestra měli kde odpočinout od hudby, v níž převládají graduující kytary. Zřejmě i proto byly jejich začátky spíše komorní. Netrvalo však dlouho a počet členů Esmerine vzrostl na dnešních pět, a tím se proměnila i jejich tvorba.

Po první desce If Only a Sweet Surrender to the Nights to Come Be True plně hutného violoncella, zářivých alikvót i disonantního skřipotu nabobtnal na další nahrávce Aurora zvuk o vlivy gamelanu. Následující La Lechuza zase přivedla zástup hvězdných hostů, mezi nimiž se mihli třeba Sarah Neufeld z Arcade Fire nebo experimentální saxofonista Colin Stetson. Nápadný vliv turecké lidové hudby zase neslo album Dalmak a na Lost Voices se tohle všechno promíchalo s něžnou elektronikou.

Komplexní propojování všemožných nástrojů je už od začátku silnou stránkou kapely a platí to i pro novinku Mechanics of Dominion. V kompozicích nepřevažuje exotičnost, byť by k tomu mohl výčet marimba, pošetka, polnice, mela fon i ngoni svádět. World music je ale cítit jen lehce, violoncello, tenor kytara, harmonium, bicí s perkusemi nebo xylofon tu vytváří příjemně melodická, nebo přímo folková aranžmá. Mechanics of Dominion jde ale v míchání stylů mnohem dál. Ve skladbách se objevují poctivě vyskládané minimalistické konstrukce, ambient a vlastně i postrock ve formě obezřetných gradací, které mají hlavní tahouni Cawdron a Foon zjevně hluboko pod kůži.

Jejich současná deska se mění v závislosti na převládajících motivech. Stačí úder do strun, rozeznění xylofonu smyčcem, jemný zpěv nebo svíravý zvuk violy a skladby nabírají na dramatickosti, energičnosti či rozpustilosti. Ale i v momentech, kdy se Esmerine opřou do svých nástrojů, zůstávají v jádru kompoziční lehkost a něžné, introvertní melodie.

Ghost of You
Black Yoga
Indies Scope, 2018

TEXT MARTIN ŘEZNÍČEK
HODNOCENÍ 80 %

Kapel, které pronikly na zahraniční pódia, je u nás jako šafránu. Alternativním rockerům Ghost of You se to podařilo hned po vydání jejich debutu Glacier and the City. Letos na jeho psychedelií nasáklý zvuk navázali podobně laděnou, ale v některých ohledech dotaženější druhou řadovkou Black Yoga. Na ní opět slyšíme chladný, až nepřívětivý zvuk kombinující kytary s elektronikou a bicími, které svými zadržávanými rytmy drásají skoro až k nepříčetnosti. Zvuk, který je jak komplexní, tak přitažlivý.

Skupina pracuje s atmosférou skladeb, častá je kombinace hlasitých refrénů se zklidněnými mezihrami. Jejich střídání a kumulování ovšem ne vždy působí zcela přirozeně a v takové Breakintoeden se dostává pocit bezradnosti či šroubovanosti. Přesným opakem je Locust, kde jsou napětí a gradace mezi jednotlivými částmi takřka hmatatelné, na čemž má velkou zásluhu nejenom celkové aranžmá, ale i výborný falzet frontmana Toma Novohradského, který je v mezihře podpořen jen řídkými perkusemi s jemným syntezátorem, a vytváří jeden z nejkřehčích momentů, jaké kdy kapela zachytila. Zpěvákovi se pak i v rámci celé nahrávky daří držet vyvážený poměr procítěnosti a chlapáctví. Druhou jmenovanou polohu uplatňuje v jednoznačně nejchytavější písni Skeleton, která svým dravě postpunkovým nádechem a vysoko hulákaným „I am the skeleton“ připomíná Bloc Party v období největší popularity, okolo alb Intimacy a Four. Ještě větší nářez pak servírují těsně před koncem stopáže v Ark Won't Come, která zní jako z dílny Trenta Reznora.

Ghost of You se drží nastoleného stylu, oproti první nahrávce je však Black Yoga rozmanitější. To je slyšet nejen na žánrové otevřenosti, ale také v různorodějších emocích. Větší je i podíl elektroniky, která většinou dobře dotváří atmosféru nastolenou propracovanými kytarami. Tím hlavním, co nakonec album posouvá nad průměr, je produkční dotaženost. Z opětovné spolupráce s producentem Ondřejem Ježkem vzešel výsledek, který vyvolává pocit, že posloucháme desku odněkud z ostrovů.

**Laurie Anderson
& Kronos Quartet**
Landfall
Nonesuch, 2018

TEXT LUKÁŠ GRYGAR
HODNOCENÍ 75 %

V nevinnějších časech by jméno Sandy asociovalo hrdinku muzikálu Pomáda. Dnešní Spojené státy jsou ale Amerikou střelných zbraní a tropických cyklón. V říjnu 2012 zasáhl východní pobřeží USA hurikán zmíněného jména, o dva měsíce později vystřelil ozbrojený útočník základní školu Sandy Hook v Connecticutu. Netřeba mluvit o náhodách, nebo dokonce snovat ezoterické pavučiny – stačí pracovat se jmény, symboly, zvuky. Otáčet je. Převracet. Rozpít.

Laurie Anderson tehdy dokončovala pásmo, které po zkušenosti s hurikánem zasaženým New Yorkem dostalo rámec a název Landfall. Více než hodina hudby pro živé provedení ve spolupráci se souborem Kronos Quartet teď s odstupem vychází a drží si atmosféru vyzdvihovanou dobovými recenzemi. Většinu alba tvoří kratší smyčcové viněty prokládané elektronickými smyčkami a charakteristickým vyprávěním autorky a interpretky, která si své posluchače namotává už tónem hlasu. Kdo Laurie Anderson sleduje dlouhodobě, nebude překvapen: kromě historek vykazujících specifickou pozorovací schop-

nost dojde i na vokální modulaci, ohýbající její hlas už od časů cyklu United States.

Slova a zvuky se do sebe vpíjejí a jsou obtékány smyčcovým kvartetem, jako byste proplouvali zatopenou ulicí a míjeli nahodilě fragmenty civilizace. Úlomky tu patří autorčině myšlení, jejímu neopakovatelně zvládnutému vidění světa, ale nejsou už zdaleka tak pronikavé, jako tomu bylo ještě na předchozím albu Homeland. Mluvené pasáže připomenou meditační instrukce, tedy pokud byste někdy toužili meditovat u reminiscencí na návštěvu karaoke baru nebo četbou katalogu vyhynulých zvířat. A říct mi někdo, že poslouchám nový soundtrack Clintu Mansella, uvěřil bych tomu.

Poklidné tempo a tklivou náladu tu a tam rozbíjejí svižnější skladby, kde se spolu bez ostychu potkávají bicí samplý a strunová řez, ale všechno se vždy uklidní dřív, než si začnete podupávat do rytmu. Hurikán sbírá síly mimo dohled a na město udeří znenadání. A zmiňovaná atmosféra nepolevuje, neztrácí náboj. I když si Landfall pustíte jen jako kulisu, postará se o navození prostor vyhřezávající mimo svět, ve kterém se právě nacházíte. Precizně zvolené témbry a perfektní práce s hlubokými frekvencemi posouvá celou desku z kategorie bezpečného poslechu do sfér jitičcích vnímání.

Doslovnost názvů („CNN předpovídá bouři“, „Vypadla elektřina a přesouváme se do hotelu“, „Na kole zabahněnými ulicemi“) není vůbec potřebná,

skladby jsou sugestivní samy o sobě. Pokaždé, když se do nich vrátí cosi jako ústřední motiv, působí trochu jako titulek oznamující datum a čas v nějakém napínavém seriálu. Mně navíc připomenul hlavní melodii Pašiji děvčátka se sirkami od skladatele Davida Langa. Pulitzerem oceněná kompozice na motivy Hanse Christiana Andersena tíží podobnou melancholií: snad je to role počasí, které tentokrát nikoho nevyplaví, ale hrdinka v něm umrzne. Jak je v dánštině Sandy?

*And after the storm
I went down to the basement
and everything was floating
(...)
All the things I'd carefully saved all my life
becoming nothing but junk
and I thought
how beautiful
how magic
and how
catastrophic*

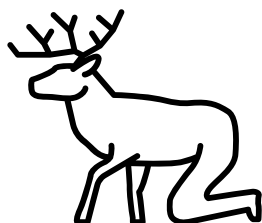
Laurie Anderson nachází okouzlení v tragédii, aniž by ji dezinfikovala od tragických rozměrů. Landfall uzavírá skladba Old Motors and Helicopters a deska by nemohla skončit výmluvněji.

Vyhynulá zvířata po sobě zanechala zkamenělé otisky a stopy, lidé zatím vyhynutí vzdorují technologií – a do historie se obtiskávají také uměním.

ZZZ
ZS

Wackelkontakt

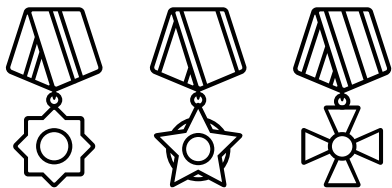
7. 2. 2018 v Bike Jesus, Praha

BECOMING ANIMAL

Rouilleux

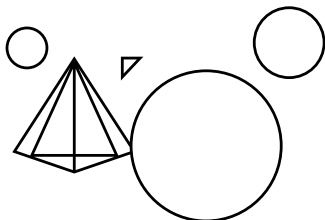
14. 4. 2018 v Kabinetu múz, Brno

BIG BRAVE

Blues for the Redsun

15. 4. 2018 v Underdogs', Praha

ZOHAŠTRE

Izanasz

15. 5. 2018 v Potrvá, Praha

Imarhan

Temet

City Slang, 2018

TEXT AKANA

HODNOCENÍ 90 %

Vývoj saharské hudební scény, jak ho reflektuje čerstvá nahrávka alžírské skupiny Imarhan, připomíná proces, v jakém se z elektrifikovaného, ale stále velmi syrového chicagského blues stávaly uhlazenější, sofistikovanější rhythm'n'blues a soul. Žánry komerčně využitelnější, přesto schopné přinášet emocionální hloubku i radikální myšlenkový apel. Mladí Tuaregové z Imarhan na svém druhém albu Temet takové analogii do značné míry vyhovují.

Už dva roky starý debut přinesl neortodoxní nakládání s odkazem pouštního blues, jak jej definovali především slavní Tinariwen, s nimiž kapelu pojí nejen dlouhodobé přátelství, ale i příbuzenský svazek jednoho ze členů. Eponymní prvotinu ovšem Temet válkuje energií i chutí k ještě odvážnějším inovacím. K tradičním perkusím a tleskání se přidávají bicí a dodávají písním nebyvalou razanci, aniž by smazávaly původní rytmickou DNA. Některé kytarové party nebo basové figury už ale zcela nepokryté vycházejí z rockových a funkových postupů, nemluvě o nenápadném, ale významném přispění kláves poučených na jazzových a rhythm'n'bluesových vzorech. Vlastně už první pohled na mladý kvintet – kožené bundy a džíny namísto tradičního tuarežského oděvu – napovídá, že je něco jinak. Imarhan ale nejsou odrodilci ani euroamerickému vkusu podlézající oportunisté. Kořeny saharské hudby jsou patrné v každé písni, nejen v akustickém závěru desky, kde se můžeme přesvědčit, že pojem „assouf“ (termínu blues nepřilíhí vzdálené vyjádření jakési hrdé tesknosti obyvatel pouští) má kapela pod kůží stejně jako generace jejich otců.

Zmíněný příklon k uhlazenějšímu, přehlednějšímu zvuku platí, nevylučuje ovšem strhující energii a odpich. Skupina má především dar napsat neuvěřitelně jiskřivé a chytlavé kytarové riffy, jaké jsou ke slyšení třeba v písních Azzaman, Tamudre, Imuhagh nebo Tumast, kde divoké kytarové ržání žene song až na pokraj extáze. Celé album je důkazem, že se tuarežská scéna vyvíjí, zraje a nehodlá zůstat v exotickém ghettu. Sice se trochu děším chvíle, kdy někoho napadne nahradit zpěv v jazyce tamašek angličtinou, ale v případě Imarhan stále platí, že věrnost vlastní kultuře stojí na prvním místě. Tihle kluci nemají v úmyslu zběhnout za lepším bydlem západní popkultury, pouze zpěvují most, který k němu vede. Ku prospěchu obou břehů.

Insect Ark

Marrow Hymns

Profound Lore, 2018

ŽIVĚ 16. 5. 2018 007 STRAHOV, PRAHA

TEXT BOB SAINT-CLAR

HODNOCENÍ 91 %

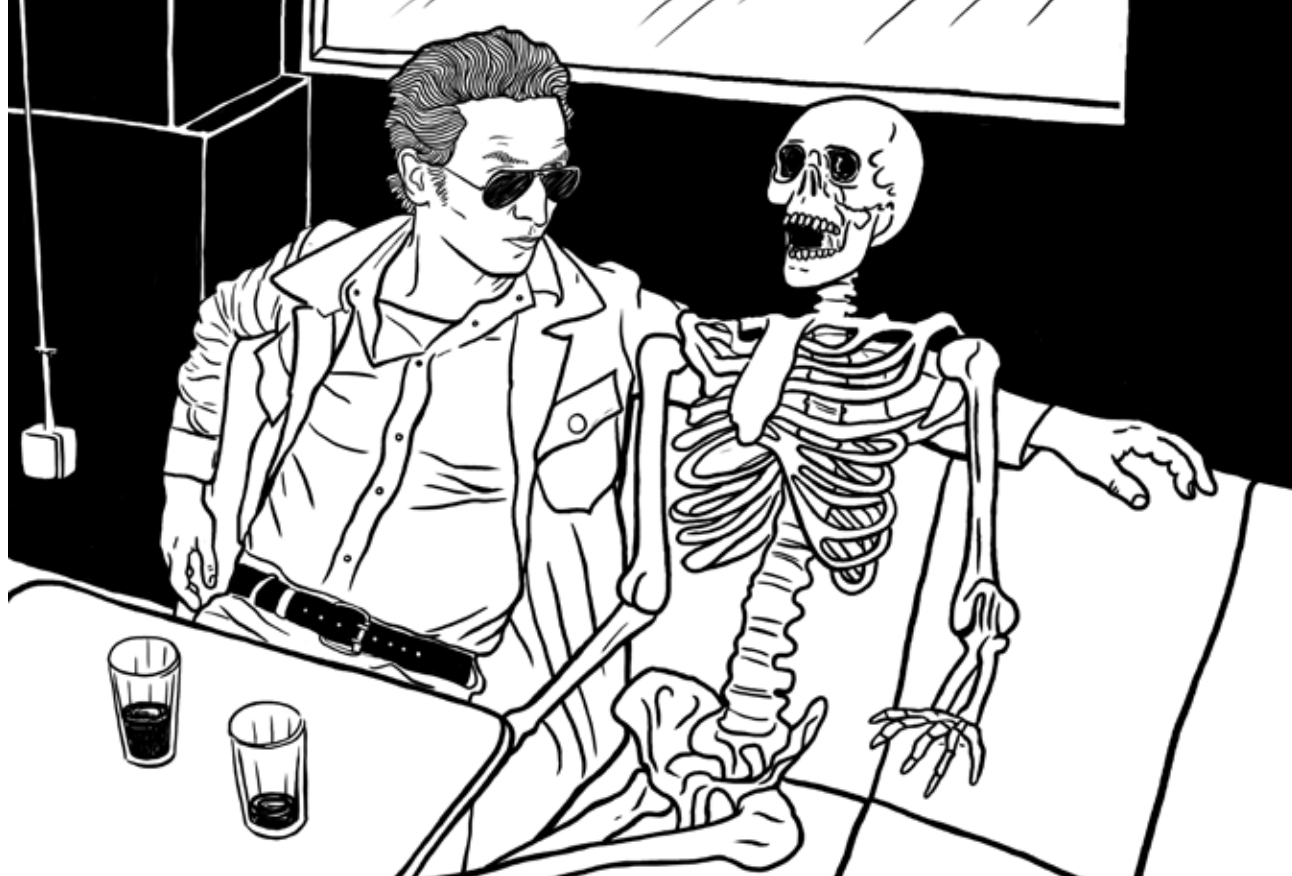
Jen přijď, ty drone temný jak duše má. A z vln tvých teskný ambient dých a zoufalost mojí steel kytary dobře zná.

Dana Schechter. Drobná Newyorčanka, která zažila v hudební branži hodně. Od Michaela Giry a The Angels of Light přes Gift Horse, American Music Club, Enablers, Bee and Flower až k Wrekmeister Harmonies nebo Gnaw. Na pamětní desku jí ale budou jednou stačit jen dvě slova: Insect Ark.

Insect Ark vznikl v roce 2011 jako boční projekt z touhy po autorské tvorbě, první singl z roku 2012 ještě skladatelsky bloudil, desetipalec Long Arms (2013) už byl o temně melancholické atmosféře postavené jen na steel kytáře, samplech, base a automatických bicích. Debut Portal/Well z roku 2015 pak potvrdil, že se z bočního projektu stala kapela číslo jedna. Zvuk Dany Schechter navíc obohatila dynamická hra bubnice Ashley Spungin (jinak spoluautorka skvělé desky No/Thing v projektu Taurus). Přesto zde silné momenty střídala hluchá místa.

V tomto kontextu je novinka Marrow Hymns obrovský skok kupředu. Základní výrazové prostředky zůstaly stejné: steelkytarové vlnobíty jako variace na téma sklíčenosti a bezvýchodnosti, temné samплы z jiné galaxie a hutná bublající basa, a to všechno za doprovodu netypických bubnů. Poprvé tu ale zní zralá kapela. Pokud na Portal/Well složila Dana Schechter všechno sama a její spoluhráčka natočila bicí podle manuálu, na novince hraje regulérní živá kapela. A nutno říci, že tak záměrně experimentální hudbě „živý“ zvuk jednoznačně prospěl. Bicí jsou s basou v soustředěném dialogu a ještě tak umocňují těžkou atmosféru.

Insect Ark na Marrow Hymns vyprávějí zdaleka nejsilnější příběh své existence. V Profound Lore správně vytušili, že duo zachytávají v nejlepším momentě jeho dosavadní kariéry.

The Legendary Tigerman
Misfit
Sony Music, 2018

TEXT MICHAL PAŘÍZEK

HODNOCENÍ 89 %

Scéna, na kterou se nedá zapomenout – podzim 2014, na baru klubu Bi Nu situovaného na berlínské stanici Schlesisches Tor stojí zkroucený vytáhlý chlápek ve slunečních brýlích, křečovitě vytrčená noha už nezvládne podupávat do rytmu, zato do svazku brček už asi postě sípe frázi „21st century rock'n'roll“. Šňůru od mikrofonu, který už dlouho není třeba, opodál pomalu smotává znužený zvukař, vazba kytary pohozené na pódiu dávno dozněla a před chvílí už to vzdal i bubeník. Čahoun přestává až ve chvíli, kdy se obdiv vůči jeho zaujetí pomalu ale jistě překloupí do trapnosti. Výsostně donquijotské snažení bylo oceněno úklonou, potleskem i škodolibými úsměvy. Paula Furtada alias The Legendary Tigermana ale podobné rozpolcené soudy dávno nepřekvapí, možná i proto nazval svoje nové album Misfit.

„Dámy a pánové, už jsem to nemohl vydržet.“ Těmito slovy doprovodil The Legendary Tigerman na sociálních sítích situaci, která se přilíh často nevidí – vydání jeho novinky bylo labelem naplánované na polovinu ledna, ale její protagonista to nevydržel již před Vánoci. Co na to říkali v portugalské pobočce molochu Sony Music, který za vydáním alba stojí, zatím není jasné (lépe řečeno veřejné), ale k Furtadovi, který se pod kůží legendárního tygřího muže skrývá, nedo-

čkovost, kterou v ten moment projevil, bezpochyby patří. Stejně jako lačnost a schopnost jít za hranu. Novinku doprovází film Fade Into Nothing, který na Super 8 natáčel režisér Pedro Maia na silnicích v kalifornském Death Valley, a Furtado zde hraje hlavní roli. Po večerech, které štáb trávil v laciných motelech, psal horečně písně, jež podle jeho vlastních slov vznikaly téměř vždy ve stavu totálního vyčerpání, někde mezi spánkem a snem. Instinktivně a kompulzivně. Což k vyděděncům bezpochyby patří.

Hrát v Portugalsku živočišné blues říznuté pravověrným rokenrolem nebude jen tak, ale dlužno dodat, že The Legendary Tigerman by byl solitérem nejspíš kdekoliv. Po vzoru dědků z Delty již patnáct let přísahá sám na sebe, nedostatek pravých bluesových genů dohání hutnou latino vášní, zaujetím a umanutostí, kterou živí různé bláznivé nápady a koncepty. Jako třeba u alba Femina z roku 2009, které je složeno pouze z duetů s různými zpěvačkami (Asia Argento, Peaches nebo Maria de Medeiros) a opět doprovázeno krátkými filmy. Na Misfit je ale zničehonic všechno jinak – žádá mu kryje kompletní kapela, včetně jízlivého baryton saxofonu João Cabrita, a to se jednoznačně podepsalo také na samotných písních. Striktní bluesový základ pokryla mazlivá motownská produkce, trpytivé glamové flitry a zčistajasna vyhrězly i ryčné refrény. Furtado nevykazuje tak důvěrnou živelnost a vyšinitost jako jiný, a mnohem známější, blues'n'rollový desperát Jon Spencer, ale totožné úrovně snadno dosahuje díky vrozené a poněkud starosvětské eleganci. Snad to má něco společného s evropským původem, což podtrhuje fakt, že při

postprodukcí alba, natočeného ve známém studiu Rancho de la Luna Joshe Hommea, měl hlavní slovo Francouz Johnny Hostile, který stojí za produkcí posledního alba Savages. Jinak neznamená nutně špatně.

„Chtěl jsem, aby se písně zrodily na cestách, aby byly ovlivněné tím, co jsem na své pouti viděl a cítil. Ta cesta byla často špinavá a nebezpečná, ale zároveň vzrušující a inspirativní. Bylo třeba být ostrážitý,“ říká Furtado o své novince a často zmiňuje také nespravedlivě opomíjený snímek Francise F. Copolly Dravé ryby (v originále Rumble Fish) z první poloviny osmdesátek, kterým se nechal hojně inspirovat. Podle postavy Mickeyho Rourke se ostatně jmenuje úvodní píseň alba, mnohem důležitější je ale skutečnost, že zdánlivě poklidná, leč uvnitř burcující atmosféra snímku výrazně ovlivnila náladu celé kolekce. Všední příběh dvou bratrů z pouličního gangu na bezejmenném americkém předměstí je na první pohled obyčejný, ale zároveň podobně majestátní jako velké americké romány Steinbecka nebo Fanteho. Misfit je na tom velmi podobně, ucelený příběh je vyprávěn ve formě zdánlivě jednoduchých rockových písní, cestu a zážitky jeho hrdiny popisují už jejich názvy (Black Hole, Red Sun nebo Child of Lust). Furtado zde křičí, sípe a šeptá, pracuje s halasným ráumusem, tichem i pauzami, desek s podobnou dynamikou není nikdy dost. Když v singlové Fix of Rock'n'Roll žoviálně opakuje „You wanna kiss me, lick me and fuck me,“ je to téměř dojemné. (A, ano, úsměvné). The Legendary Tigerman neví nic o tom, že rock z hitparád dávno zmizel.

Nebo že by mu to snad bylo jedno?

NARTRIT
KOHLS
STEDT28|02|2017 — 20h
PALÁC AKROPOLIS**Efrim Manuel Menuck**
Pissing Stars
Constellation, 2018

TEXT MICHAL PAŘÍZEK

HODNOCENÍ 83 %

„Byly to velmi obtížné dva roky, poznamenané vyčerpáním, depresemi, zoufalstvím a příliš velkým množstvím cigaret a chlastu. A také závratěmi, záchvaty a podivnými pocity vyprázdňenosti, které snadno vedou k přílišnému povznesení a podvolení se proudu. Svět pokračuje ve svém vnitřním zhroucení, všechno pozbylo smyslu a okolo hoří ohně.“ Efrim Manuel Menuck, leader Thee Silver Mt. Zion Memorial Orchestra a Godspeed You! Black Emperor, vydání svého druhého sólového alba, které vznikalo právě v uplynulých dvou letech, provází poměrně emotivním vyjádřením. Jeho nekompromisní postoje jsou dobře známé, nyní to ale vypadá, že nejde jen o obvyklou kritiku společnosti, ale také jakousi autoterapii, o jejíž úspěšnosti se zatím můžeme jen dohadovat.

Paměť leckdy vystavuje nečekané překážky a zavádí nás do nepředvídatelných míst. Menuckovi poslouchala k parafrázi současného stavu světa vzpomínka z dospívání v druhé polovině osmdesátých let, která se váže ke vzplanutí citů mezi populární americkou televizní moderátorkou Mary Hart a Mohammedem Khashoggiem, synem nechvalně známého obchodníka se zbraněmi. Obraz kontroverzního, zapovězeného a potenciálně nebezpečného vztahu se v Menuckově hlavě pevně usadil, třemi dekadami vybledlé obrysy jsou, snad i díky stále hlubším rozporům v současné společnosti, najednou znovu ostré. Menuck na albu pracuje s jistou dávkou patosu, tragičnosti i tíhy nelehkých rozuzlení; stejně jako na některých deskách Mt. Zion se i zde potvrdilo, že jeho rozmáchlý rukopis funguje dobře i ve skladbách menšího formátu. S jeho druhou hlavní formací spojuje Pissing Stars také protagonistův výrazný zpěv.

Nahrávka je kompletně Menuckovým sólovým dílem, včetně designu obalu; obvyklou kytaru zde doplňuje nečekané množství elektroniky, ale také obnažené tóny piana, které celou kolekci prosvěcují. Pohnuté, meditativní momenty (The State and Its Love and Genocide nebo Hart Khashoggi) vyvažuje například hutná a přímočará A Lamb in the Land of Payday Loans. Menuck na celém albu, podobně jako na dílech obou jeho formací, dokáže výtečně pracovat s atmosférou, ale Pissing Stars přece jen překvapuje poněkud odlišnou dynamikou, kterou jí možná dodává zmiňovaný příběh. Se závěrečnou titulní skladbou, která je vyložena dojemná, přichází potřebná katarze. Hvězdy mohou být poznamenané různě, ale na lesku jim to nijak neubírá.

No Age
Snares Like a Haircut
Drag City, 2017

TEXT JAKUB PEŘINA

HODNOCENÍ 67 %

Stárnutí s kdysi trendy kapelami má několik nevýhod. Jejich nejlepší desku si vybavíte už jen podle obalu. Vzpomenete si, jak jste to ten rok dost poslouchali, ale jak přesně to znělo, si už nepamatujete, snad jen že to nebylo tak generický, jako co slyšíte teď. Takže se nejdřív opatrně ptáte kolem: „Hele, No Age psali popové písničky, ale byl to vždycky i celkem noise, ne?“ a zoufale se ujišťujete, že vaše mladistvý roky strávený na Pitchforku nebyly úplně k ničemu.

Kdyby dneska nějaká nová kapela nahrála Snares Like a Haircut, párkrát si to poslechnu, ale bude mi to až moc připomínat všechny ty lepší desky od No Age, The Thermals nebo Johnny Foreigner, ten párkordovej melodickej bordel. I lo-fi zvuk, dřív sympatická z nouze ctnost, dnes působí jako vybledlá fotka. Od nejlepší desky No Age je to letos deset let. Toho bych se držel.

Pris
Naše večery
Full Moon Forum, 2018

TEXT LENKA MARIE ČAPKOVÁ

HODNOCENÍ 60 %

Panebože, jak já nesnáším opakování frází. Ale asi jde o legitimní skladebný postup? Zapojit publikum, zapojit posluchače, vmlátit mu do tý palice, o čem to bude, o čem to kurva je. Tak jo. Noc bude jasná, jak nikdy nebyla, jasná, jak nikdy nebyla. Představuji si, že mám jako hovno v kapse, ani holuba na střeše, sedím někde na mezi, a právě jsem vypila litr maté a vidím strašně daleko.

Nepředsevzal, nepředsevzal, nepředsevzal, nepředsevzal. Netušila jsem, že se tohle slovo dá zazpívat. Dluhy, který neumíš. Je úmor definován zákonem o obchodních korporacích, nebo známe jen občanskoprávní institut umoření listiny? Neumíš, neumíš, neumíš, neumíš. Tak tady bylo o jedno neumoření zu viel. Na čtvrtém slově přišel úpadek (ručení podle § 68 ZOK). Varhany! Jak se tady píše srdíčko?

Nesnáším Blue Velvet, je to stupidní, odporný film. Hmm, me gusta este texto. Chápu, Frank je ďábel, co sedí v rohu a plíží se za mnou bezměsíčnou nocí.

Kim je Eminenova bejvalá. To bude asi nějaká jiná Kim. Počkat, co tahleta kytara? To znám. Přisáhám, že znám. To je Tracy Chapman! Nevím která, ale je to Tracy. Dobrý, takže teď pokaždý čekám, že začne Fast Car.

Krvavý poledník jsem nečetla. Já můžu jenom Ces-tu, protože to je vlastně symbolická výprava o naději a nejsou tam žádný kovbojové bez příčiny se zbraně-ma na dobytek. A teď co jako? Teď to utneme a jdeme domů. Asi náladová pomlka, proluka, hluché mís-to, hluchavka, hlušina? Rašelina. Rétorická otázka: k čemu je mezihra, ve které se nic neděje? Neče-kaná coda. Já protestuji proti takovému svévolným... syntáček na konci hezký.

Na Hutích je prostě pěkná. Začínám chápat, že utnout a zastavit je záměrný umělecký prvek. Od-dělení hudební vědy varuje: takovýto postup může implikovat zakrytý nedostatek invence. Juliette je krásná opera Bohuslava Martinů, na kterou byste měli jít do Národního divadla. Julietta je nejlepší pí-snička na albu, která jak prase trpí na Lukášův pě-kný témbra a intonaci, a to v takové míře, že chvíli ho chci obejmout a vzápětí kopnout do holeně.

Svítání má nejhezčí text, Strach se nedá zaspívat. Konec. Dost dobrý. Můj odborný neobjektivní ná-zor: celkově nevyvážená, ale potenciálně super sli-bná deska. A pokud se ptáte, jestli bude někdy líp, dovolím si citovat poleno: Ano, jednoho dne bude líp a všichni smutek odejde pryč.

Sect
No Cure for Death
Southern Lord, 2017

TEXT WAGHISS
HODNOCENÍ XXV

„Tohle byly, kurva, devadesátky, kdy nám o něco šlo a něco jsme dávali v sázku místo psaní posranejch statusíků a sbírání lajků!“ plive zahořklý jed nej-ošklivější bubeník Moravy a prsty zatíná do bezbran-ného volantu. V pubertě řezal nácky hlava nehlava a transparent s expresivním sloganem tahal od vlaku v Pardubicích až na dostihové závodiště. Nemám kam utéct, sedadlo spolujezdce v dodávce, zatímco kapela spí, rádio vykuchané snad pro klid nebo nezvanou návštěvou nehraje, ale i kdyby, hlasitost ztlumím do mínusu. Vlastně to chápu, z angažovaného vegeta-riánství už zůstal jen chlast a rezignace na status quo světa, co se hnul správným směrem, zády k hodno-tám a o krok blíž hodnocení. Nastal čas předat štafetu.

Dneska se samoúčelnému nihilismu naučíme od-vykat, omladino. Protože na smrt není léku. Dneska jsem zase starej.

*Pulled down the alarms,
tore out the break lines.
Gag reflex override.
Eyes sewn shut
mouths
open wide.
Relax the throat
and let it slide,
cold comforts of
patriotic lies.*

Mám slabost pro neposedy, co se do činělu umí opřít jenom vestoje, hypnotizuje mě kozel z obalu druhé desky Cursed a stesk po ortodoxní době, co jsem ni-kdy nezažil, rozkrojí až riff prohnaný přes Boss HM-2: efektovou krabičku, která definovala zvuk nejedné hymny pro nasraný ucho. A jestli ty starší zašvelely ozvěnou starých Cursed nebo Catharsis, moje cesta vede přes bicí. Od Sekty ke Klasikům. Naopak.

A vidět Chrise Colohana v klipu k singlu Day for Night rvát na kolenou „*Taking-to-the-medicine!*“, po-važuju za iniciační moment loňska pro ty z nás, co nebyli ve Vegalitě, kam se spíš zázrakem dostaly dva radikální kořeny Andyho Hurleyho. A jestli i děcka, kterým jsou ze všech domovských kapel členů Sect nejbližší Fall Out Boy, profouknou fotrovi knihov-ničku zínů nebo se proklíkají tunama selfiček na ně-jaké zaplivané pravdařské fórum, kde se vzpomíná doba Racetractor nebo Vegan Reich, pak splněno. Sect se daří jít o krok dál než nedávno XTRMST – a sice překročit stín uznání kapel, ze kterých vzešli, a hrozit zkurvené době pěstí připravené k verbální konfrontaci. Jak napsal Banán: „sXe je osobní volba, a pokud není bez nesobectví, tak neznamená ani hovno.“ Krok od striktního DIY do studia GodCity, a pod křídla Southern Lord může značit právě tohle, ale protekce nic neznamená. Ne tedy.

Ortodoxní otevřenost, nasraná tvrdohlavost, nášupy proti jedovatosti skrz platformy mladých, co vyrůstají ve světě pod tlakem, jež láme vaz projevům spravedl-nosti, pokory a soucitu. Nikdy nebudeme držet hubu. Vyřvat z prosedlých plic všechno to potlačené nasrání ve všech rytmech nekompromisního bastarda crustem nakrápělého hardcore/punku s grindovými výpady je jenom začátek terapie. První krok. Ten další je na vás.

TEXT RICHARD KUTĚJ
HODNOCENÍ 85 %

Sklo
Sound Quadrature
Sky Burial Productions, 2017

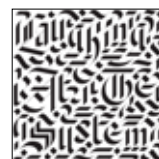
Zvuk lijícího se železa, kovové údery, nad továrnou prolétá hejno vřeštících vran. V jedné z prázdných hal múzami políbený saxofonista hraje jazz plný

mazu, co už z rukou nesmyješ. Zaposloucháš se, je šero, to se do zvuků hned lépe vplouvá. Zpoza rohu najednou vyskočí pološílená postava a rovnou do obličejů ti v několika sekundách vyřve svůj příběh. Z řetězu urvané bicí přebírají velení. Ságo to nene-chá jen tak a přidává na tempu. Směna ale neskonči-la. Továrna duní, šumí, lomoží, skřípe, její zvuk opět sílí a temná plocha hluku tvoří parádní symfonii.

Sklo je noise-industriální improvizací projekt, kte-rý se na scéně pohybuje už takřka dvacet let. Zakla-datelem a jediným stálým členem je Radim Boreček, známý též jako solitér v projektu Garasu. Současnou sestavu tvoří malý all-star team ostravského under-groundu. Na elektroniku tu hraje i Martin aka Rejža (Säkkikangas), bicí a občasný křik obstarává Viki (Massola, Sheeva Yoga), saxofon ovládá Áda (Masso-la) a jako host přiložil ruce ke kytarě Pěta Ondráček (At Bona Fide, pořadatelský kolektiv Chee Chaak).

Na Sound Quadrature přináší Sklo šest propraco-vaných zvukových koláží, které zdobí absolutní otevřenost a svoboda, každý hráč ale umí i naslou-chat těm druhým a přizpůsobovat se atmosféře. Vý-razné osobnosti tvoří ve vzájemném dialogu. Každá z nich tu zvukem svých nástrojů umí doplňovat či mít na chvíli hlavní slovo, ve vhodnou chvíli se ale ztiší a předává skladbu ostatním. Slyšíš temné valivé plochy, elektronický noise, extatický řev, melodické, temné i energické výjezdy saxofonu, zběsilé takty bi-cích. V pátém songu Two Blocks in a Tearoom elek-tronika ustupuje akustice, přidává se klavír a Sklo brousí nádherně svobodný free jazzcore.

Garasu a jeho továrna na čokoládu, jejíž produkt není sladký ani hořký. Hudební umpa-lumpové míchají mnohem širší spektrum chutí. A ne jeden návštěvník pod jejich vlivem zase jednou začne přemýšlet, proč děti někdy tak rády místo kusu pochu-tiny nečekaně vykousnou sklo.

Total Control
Laughing at the System
Alter, 2017

TEXT JAKUB PEŘINA
HODNOCENÍ 55 %

Je dobře, že nová deska Total Control má jenom dvacet minut, aspoň trochu to vyvažuje ty příšerně ukecaný rozhovory s Danielem Stewartem. Asi ni-kdy jsem nečetl interview, kde by se zmiňovaly tak zajímavý jména jako Devo, The Stooges, Rimbaud, Henry Miller nebo Jean Genet, a přitom byly tak nudný. Stewart mi ze všeho nejvíc připomíná tako-výho přehnaně snaživého spolužáka ze střední, klu-ka, co si jednou přečte P. K. Dicka a pak v každý pátý větě řekne „dystopický“.

Výroba
vinylových desek,
CD, DVD,
audio kazet,
tiskovin.

www.xvinylx.com

U předchozí desky Typical System bych to řazení k nejinnovativnějším postpunkovým kapelám dneška ještě chápal, na tohle EP se ale nápady nahazují tak ledabyle, že by to neprošlo ani Arielu Pinkovi. Nejlepší píseň EP, Luxury Vacuum, ho navíc připomíná až moc okatě. Možná mám nějakou vžitou nedůvěru ke kapelám, co se nebrání označení konceptuální, smrdí mi to kvazi uměním, zbytečným intelektualizováním něčeho, co vlastně není nijak složitý.

Vyprávět o tom, jak jste si po špatném tripu uvědomili, že by bylo hezký, kdyby vaše hudba dokázala vzbudit tyhle pocity, je prostě směšný. A historky, že kapela vznikla na popud život měnících zážitků z četby Nietzscheho? Panebože, zrovna Nietzsche! Na týhle kapele mám nejradši jejich název – úžasně písňě touhou drcené femme fatale Marthy Davis z The Motels z konce sedmdesátek. Poslechněte si na YouTube její živou verzi čtyřikrát za sebou – líp dvacet minut s Total Control strávít nemůžete.

Tune-Yards
I Can Feel You Creep
Into My Private Life
4AD, 2018

TEXT JANA MICHALCOVÁ
HODNOCENÍ 75 %

Projekt Tune-Yards sa svojím lo-fi zvukom a bedroom popom zapísal v indie kruhoch už od vydania debutu Bird-Brains v roku 2009. Lahko rozpoznateľný zvuk neustále sa meniacich nástrojov a nosný spev, ktorý z prenikavých polôh prechádza do tých nižších, kde naberá na sile. V tomto sa na štvrtom albume I Can Feel You Creep Into My Private Life oproti začiatkom nič nezmenilo, ale...

Podľa jej vlastných slov zakladateľka Merrill Garbus za posledný rok duchovne vyrástla, čo sa prejavuje v textoch skladieb, ktorých dominantnou témou je stále prítomný rasizmus v Amerike, kedy farba pleti rozhoduje o spoločenskom postavení. Tune-Yards sa tým pridali k umelcom ako Kendrick Lamar či Solange, ktorí svojou tvorbou otvorili túto tému vo veľkom. Všetky doterajšie nahrávky Merrill Garbus niesli so sebou výrazné africké zvuky a folkové melódie, ku ktorým sa dostala počas štúdia v Keni. Na tomto albume však ide hlbšie a z pozície bielej ženy z dobre situovanej rodiny sa vcituje do role tých utlačovaných. Ide o nenápadné narážky ako v skladbe ABC123: „All I know is white centrality.“ Zároveň však priznáva svoj podiel viny v skladbe Colonizer: „I use my white woman's voice to tell stories of travels with African men,“ či „I smell the blood in my voice.“ To všetko v kontexte extrémne chytľavých refrénov.

Primárny je však tanec. I Can Feel You Creep Into My Private Life chce roztancovať každým tónom

bez výnimky. Ukulele, klávesy, množstvo perkusíí, basa, ale aj hravé spievané melódie plné rytmických zmien tlačia na všetky nervové bunky, aby dali telo do pohybu. Všetkými smermi. Produkcia je intenzívna, nie však vždy v pozitívnom slova zmysle. Vyjsť z domáceho tanečného parketu ide len odchodom z miestnosti, ale skladby prepĺnené zvukovými stopami sú už dávno zaryté v mozgových závitoch.

Väčšiu silu skladbám oproti poslednému releasu Nikki Nack dodávajú elektrické bicie s údernejšími a tanečnejšími beatmi, o ktorých Garbus povedala, že sa ich naučila lepšie uchopiť počas pravidelného hrania v kluboch. Najvýraznejším prvkom ale stále ostáva hlas, občas prenikavý, v nižších polohách zas príjemne zamatový, inokedy prekvapujúco detský. Hudba Tune-Yards má jasný cieľ: vyniesť poslucháča z každodennej reality a pritom sa hrať. V porovnaní s prvotnou prácou ide už len o čiastočnú dávku živelnosti materiálu nahraného na súčasných dvanástich skladbách, na druhej strane je to prirodzený vývoj, ktorý predpovedala predchádzajúca tvorba. K dojmu najucelenejšieho albumu Tune-Yards prispieva okrem hravosti nesúcej sa všetkými skladbami aj oduševnenosť textov, vďaka ktorým nemieria len na prvoplánový úspech v hitparádach. Také radikálne rádiové indie.

Ty Segall
Freedom's Goblin
Drag City, 2018

TEXT VERONIKA MIKSOVÁ
HODNOCENÍ ∞ %

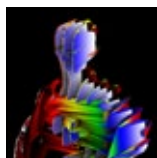
Svět podle Tye se řídí jednoduchým pravidlem, které většinou přijde jako totální nesmysl: „Tomu, co děláš, se věnuj, jen dokud tě to baví.“ A beztak je to to jediné, co má smysl o jeho divoké devatenáctipísňové nahrávce Freedom's Goblin napsat.

Segall, který si v plodnosti nezádá s Marií Terezií, na to šel i tentokrát fikaně. Co kdyby jednotlivé písně valící se z jeho nitra spojila právě idea udělat jednu od druhé co nejodlišnější? Ne, není to nějaký do detailu propracovaný koncept, na ty on kašle a raději kreslí komiksy s postavíčkou Assmana milujícího řítě všech tvarů a barev. Tím spíš to ale funguje. Během poslechu si nejednou říkáte, jestli vám nějaký šotek nemění s každou skladbou desku. Tohle je totiž nefalšovaných 19 v 1. Pokud byste si snad mysleli, že může přes sedmdesát minut dlouhá stopáž unudit k smrti, zapomeňte. Kolik znáte muzikantů, kteří vyberou za fenomenální otvírák desky píseň o vlastním psuvi?

Zavřete oči, všude vybuchují barevné gejzíry, tělo se svíjí každou chvíli v jiné frekvenci a vy najednou

máte osvobozujúci pocit, ako by ste mohli všetchno na svete. Je libo cover britských funk-soulových veteránů Hot Chocolate (Every 1's A Winner), bezpáteří diskošku Despoiler of Cadaver, brutální kytarové šílenství When Mommy Kills You nebo snad násilnickou Meaning? Výtečně fungují i vyklidnější songy You Say All The Nice Things či Rain. O syntácích, geniálně potřeštěných saxofonových sólech a kouzlech s žesťovými nástroji (Mikal Cronin) a klávesami (Ben Boye) ani nemluví.

Nevím, co si blondákoví rodiče v noc zplození v kulisách glam metalu a šedesátkového rokenrolu šlehi. Možná lásku. Jisté je, že kolem okna se tu noc ruku v ruce mihli Apollón s Euterpé. Nejsvobodnější deska posledni doby.

Visible Cloaks
Lex
RVNG Intl., 2017

TEXT BLUESKIN
HODNOCENÍ 60 %

Kariéra Visible Cloaks začala netradičně. Jméno si udělali sérií online mixů, ve kterých světu poodhalili utajený svět japonské syntezátorové hudby 70. a 80. let. Teprve později přišli se svou vlastní tvorbou, která vychází z téhož inspiračního zdroje. Vědomě se ale brání pouhému napodobování vzorů, spíše v duchu konceptu fourth world music kombinují staré s novým.

Tím novým je v případě Visible Cloaks průmyslová práce se softwarovými efekty, které portlandská dvojice záměrně řetězí tak, aby dosáhla psychedelického, dezorientujícího efektu. Myšlenka, jaká zní na papíře zajímavě: dvojice se snaží postihnout nepřenositelnost kulturních impulzů, respektive jejich nepřeložitelnost z jednoho kulturního okruhu do jiného. Tomuto konceptu zasvětili už loňskou dlouhohrající desku Reassemblage, na novém EP Lex jdou ještě dál. Hned v několika skladbách zní skrumáž slov, která nepochází z žádného konkrétního jazyka, nýbrž byla vygenerována komplikovaným počítačovým algoritmem.

Dalším dezorientujícím prvkem tvorby Visible Cloaks je časté používání náhodných softwarových procesů, které zamlžují i to málo, co je v hudbě dvojice přímočaré. Tím se dostáváme k meritu věci – zdaleka nejpřístupnější skladbou na EP je track Frame, který kombinuje exoticismus japonských vzorů s pastorálním ambientem The Dead Texan. Zbytek nahrávky klade posluchači do cesty vedoucí k většímu porozumění řadu překážek. Nelze se ubránit dojmu, že to dvojice s vrstvením konceptů a s nimi

spojených efektů občas trochu přehání. Součástí Hasselova pojetí fourth world music byla ostatně rovnováha mezi moderními technologiemi a jejich lidskými původci. V hudbě Visible Cloaks ale fascinace možnostmi softwarové manipulace momentálně válkuje téměř vše srozumitelné, hřejivé a lidské.

Zagami Jericho
Toxikomania
Český rozhlas, 2018

TEXT FILIP DRÁBEK
HODNOCENÍ 78 %

Existuje Zagami Jericho skladatelka a Zagami Jericho interpretky. Keby si tú prvú zobral do rúk zabehnutý medzinárodný producentský moloch, je dosť možné, že by sa stala neviditeľnou autorkou, ktorej skladby spievajú najväčší mainstreamoví umelci dneška. Ako skladateľka totiž balansuje medzi popovou sladkosťou a akurátnou dávkou divnosti, ktorú si dokážu hviezdy príležitostne pripustiť k telu. Niektoré single Rihanny, Miley Cyrus alebo Beyoncé v posledných rokoch nech potvrdia toto pravidlo.

Potom je tu aj Zagami Jericho ako interpretky vlastných skladieb. Tá dokáže potenciál skladateľky presne uložiť do formy, ktorá je uveriteľná. Popové melódie narušíť zvukom Nintendo, z času na čas vytiahnuť gulomet drum and bassových beatov, výrazný hlas utopiť v efektoch a následne v mixe. Ak skladateľka stojí na hraně medzi špinou a popom, performerka ju do bahna zhadzuje s rozbehom. Počuť to je napríklad v Sun Echoes alebo I Said No (To Myslef), ktoré sa v priebehu sekúnd menia z klavírných balád na zvukový chaos. Ešte úplne inde stojí záverečná Borderline s filmovo vygradovanou atmosférou. Práve tam je cítiť, že Zagami Jericho netuží všetky sladké melódie prvoplánovo rozbíjať. Aj za cenu toho, že album nie vždy drží pokope.

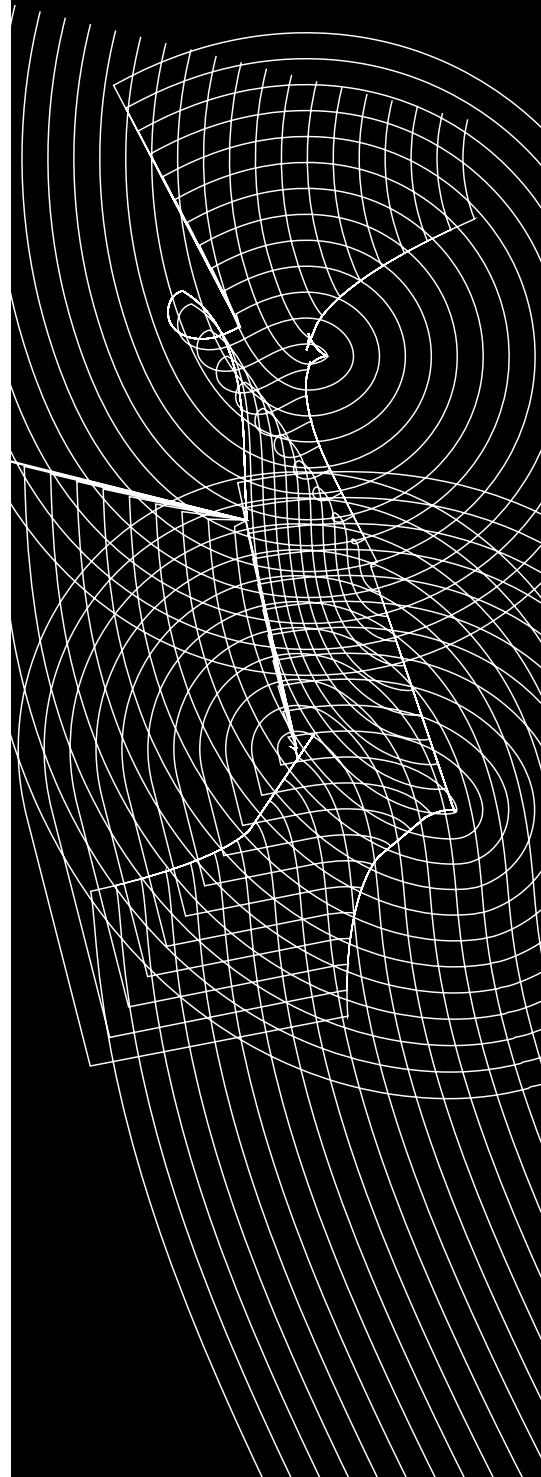
Navyše v porovnaní s debutovým EP City Is My Church ide agresivita mierne bokom, čo by sa dalo pripísať celkovému progresu, ale aj rôznorodým spôsobom, akými sa dokáže vyjadrovať. Nepominula však úplne, objavuje sa z času na čas explozívny vlnami, ktoré sa vlastne dajú pri počúvaní čakať – nikdy však nie je jasné, kedy prídu na rad. Toxikomania je vytvorená zo skladačky osemdesiatkových synthov, deväťdesiatkovej elektroniky a vlny 8-bitovej elektroniky rokov nultých. Táto postupka tak vrcholí posluchom albumu, ktorý funguje práve v tomto momente a v tejto dobe. Vtedy, keď stredný prúd raz za čas otvorí svoje dverky a dovolí niečomu špinavému narušiť jeho pokojnú a nudnú hladinu. A vice versa.

ZVUK

MUSIC
NOISE
EXPERIMENT
SOUND DESIGN
VISUALS

KURZY
PŘEDNÁŠKY
WORKSHOPY
OPEN MEDIA LAB
SHOWROOM

KRYMSKÁ14 _ PRAHA10
ZVUKPRAHA.CZ
FACEBOOK.COM/ZVUKPRAHA

sklep

Nejlepší sklepy jsou vždycky v cizejch domech, netušíte, co v nich potkáte, zahlédnete mezi kóje-ma zalepenejma starejma kartónama, mezi šprušlema zalátanejma jak starý zuby, jestli potkáte zlodějíčka nebo nevysvětlitelnej smrad. Já chodím často do sklepa, kde jsou starý kytary pohřbený pod vysypaným Casiem, bubenický paličky zabořené do tahací harmoniky i propocenej ručník z kopáku omotaný kolem nafukovací panny. Kytary, elektroniky, akustiky, všechno jedno. Míjím dveře, na kterých je naškrábáno Happy Mutant, Stoned to Death, HeroinBoutique, kde na to ty lidi choděj? Polís, Sapyens Records, Obsazená šprcka, kde na to ti lidi... berou? Hlavní je udržet si přičetnost a věnovat čas těm, co si to zasloužej. Což pro tenhle měsíc udělám za vás, pročej jsem si vzala gumsle a divnej ksicht, abych nebyla v podzemí tak nápadná.

TEXT BLANKA KŮRKOVÁ

MARA JADE – NA ZLOMENÝ SRDCE VEDEŠ

Vést na zlomený srdce? Co je to za soutěž? A vyhraje ten, kterej zlomil víc, nebo je víckrát polomrtvej? Nebo polomrtvá? Čtyřčlenná rakovnická kapela to hraje na obě pohlaví, a pokud vás napadaj Manon meurt, personální propojení tu je, zároveň to nic neznamená. Mara Jade hrajou už nějakou chvilku, mají za sebou jedno EP, ale tentokrát se vydali rovnou do Jámoru Ondřeje Pichláče. Progresivní emo je cedulička jako (esa) z lesa, ale tady má svý opodstatnění. Postrockový vzdušný výlety nemají odhadnutelný proporce, vokál spíš nepoužívá než ano, a když zazní, zatne. Příznačnej je cover, na vlasatým těle ptáci a není jasný, jestli to bude secesní bukolika nebo hitchcockovskej bolestín. I Can't Eat, I Can't Sleep, You're All I Think of And I Think I Love You, říkaj ústředním songem. Neurotický balady.

KURISUTARU – PRESET

Může připomenout Palermo, kdyby objevili ještě pomalejší sny, může připomenout Havelku s Tverdym, pokud by začali brát drogy a učili pít labuť z misky na zamrzlý Vltavě. Tak tenhle klučina z Prahy prej nemá ani osmnáct?! Přes japonskou aluzi bysme se dostali k podobně juvenilní Zagami Jericho – to je nějaký nový trend, že zajímavý umělci budou mít náct? nějaká rembódošťina? – ale s tím opatrně. Kurisutaru sice taky pracuje hlavně s osmdesátkovou elektronikou, ovšem neobejde se bez poměrně hlubokýho vokálu, kterej jeho pomaloučkým pastouškám dodává na jedinečnosti. Nebojí se krátkých songů, změn temp ani zvukového smetí, zároveň to má neodolatelnej neo-goticko-novovlnnej feeling. Slibný jako porno manga. Konničiwa! Wataši wa Kurisutaru desu. Jorošiku!

TYRANIE IDENTITY – ABYCHOM NEZAPOMNĚLI... (LIVE FROM VRAH, VIKTORKA AND LIBERTÉ)

Slezská scéna, nejlepší anarcho-folk-punková kapela u nás ever, která to zapíchla před sedmi lety. Tři živáky dvojice Tyranie identity, nadto z míst, kde hráli nejraději, kde se cítili jako doma, mezi sjezma. Rožnov pod Radhoštěm, Ropice, Český Těšín. Ne, ani tydle kluby už neexistují, a jaká je to škoda, je znát z každýho songu. Atmosféra tak radostně zničující, že proti tomu jsou elektrifikované koncerty se všema světelnějma a kouřovejma efektama jen prázdněj blikající prostor. Jo, zvuk je jak z mobilu, ale to zásadní je slyšet. Nemusíte souhlasit s tématy ekologickými, politickými, pouličními a protifašistickými, ale jedno je jasný – takhle citlivých a ve vyjadřování přesných muzikantů je tu pomálu. „Kolik těl řeka vyplaví než/ čistou vodu z ní budem moci pít?“ Patos jak bič. Láska!

BEPS'N'JOHNNIES – SCREW LOOSE GIRL EP

I Brno má garážovou scénu? Beps'n'Johnnies říkaj, že jo. Nabízí se paralela s pražskejma Kill the Dandies!, ale ti jsou přeci jen psychedelictější a ve stavbách songů složitější, navíc ten ženskej element není vystrčeněj dopředu jako čerstvě naleštěný koně. To Bára Pokorná aka Beps to má zařízený se sjezma Johnnies trochu jinak, kratší songy se blejskaj podobnejma šminkama jako Jack White. A vůbec bych to nesváděla na to, že si k prvnímu EP vzala k ruce Rhyse Braddocka z Metronome Blues a Vaška Havelku z Please the Trees. Zvukovej kabátek fešnej a přiléhavěj, ale gró kapely je v adekvátně ležérním projevu Beps, kterej je odměřenej a sexy zároveň. Není úplně jasný, jestli žvejka bablgam nebo flusane.

LAVRA – UNION / DEITY

Lavru sledujeme už delší dobu a pozorně, loňský mixtape EVE byl příjemným zjevením ve vodách temného witch house/dronu. Naživo každému nesedne vypjatěj přednes Báry Zelníčkové, kterej je na studiokách posunutej do jinejch poloh. To, co funguje tam i tam, i když pokaždý jinak, jsou tučný podklady Tomáše Vondry (Orient). Nový dva tracky ohledávaj hranici toho, kam až chtějí zajít, když Union pracuje s dystopickou atmosférou plnou posledních záchvěvů industrie, kterou zlidšťuje filtrovaný vokál. I když to vypadá, že jde o zapadlou projekci ze ztracený flešky než skutečnej hlas člověka. Deity se dívá vzhůru a nabízí světlu protiváhu, jen není jasný, jestli jde o naději, nebo o opuštění tělesný schránky. Jen houšť.

Jo tak vy máte nový
rylajz... a mohla bych
ho vidět?

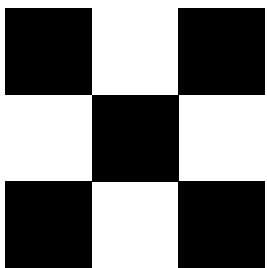

Baro Chandel *Baro Bokhalo* Full Moon Forum
 Kyle Craft *Full Circle Nightmare* Sub Pop
 Elbe *Sudety* Epidemie
 The Soft Moon *Criminal* Sacred Bones
 Field Music *Open Here* Memphis Industries
 Efrim Manuel Menuck *Pissing Stars* Constellation
 Rhye *Blood* Loma Vista
 Brian Fallon *Sleepwalkers* Island
 Son Lux *Brighter Wounds* City Slang
 Various Artists *Black Panther: The Album* Top Dawg | Interscope
 Dabrye *Three/Three* Ghostly International
 Ezra Furman *Transangelic Exodus* Bella Union
 U.S. Girls *In a Poem Unlimited* 4AD
 Miracle *The Strife of Love in a Dream* Relapse
 Keiji Haino + Sumac *Keep Facing Sideways, You're Too Hideous to Look at* Face On Thrill Jockey
 Gogo Penguin *A Humdrum Star* Blue Note
 Joan As Police Woman *Damned Devotion* PIAS
 Franz Ferdinand *Always Ascending* Domino
 Alva Noto and Ryuichi Sakamoto *Glass* Raster-Noton
 Fischerspooner *SIR* Ultra
 Hailu Mergia *Lala Belu* Awesome Tapes from Africa
 Laurie Anderson & Kronos Quartet *Landfall* Nonesuch
 Loma *s/t* Sub Pop
 Legend of the Seagullmen *s/t* Dine Alone
 Ought *Room Inside the World* Merge
 Poliça and Stargaze *Music for the Long Emergency* Transgressive
 Pianos Become the Teeth *Wait for Love* Epitaph
 Shannon & The Clams *Onion* Easy Eye
 Insect Ark *Marrow Hymns* Profound Lore
 Superchunk *What a Time to Be Alive* Merge
 Marlon Williams *Make Way for Love* Dead Oceans
 Caroline Rose *Loner* New West
 Dessa *Chime* Doomtree
 Imarhan *Temet* City Slang
 Femi Kuti *One People One World* Knitting Factory
 The Hexadic System *Hexadic III* Drag City

Anna von Hausswolff *Dead Magic* City Slang

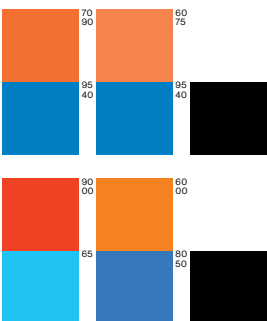
Moby *Everything Was Beautiful, and Nothing Hurt* Mute
 Rolo Tomassi *Time Will Die and Love Will Bury It* Holy Roar
 Buffalo Tom *Quiet and Peace* Schoolkids
 Jonathan Wilson *Rare Birds* Dead Oceans
 The Men *Drift* Sacred Bones
 Titus Andronicus *A Productive Cough* Merge
 Dean Ween Group *Deaner Rock 2* Schnitzel
 Moaning *s/t* Sub Pop
 Lucy Dacus *Historian* Matador
 Seun Kuti & Egypt 80 *Black Times* Strut
 David Byrne *American Utopia* Nonesuch
 Datarock *Face the Brutality* YAP
 Ministry *AmeriKKKant* Nuclear Blast

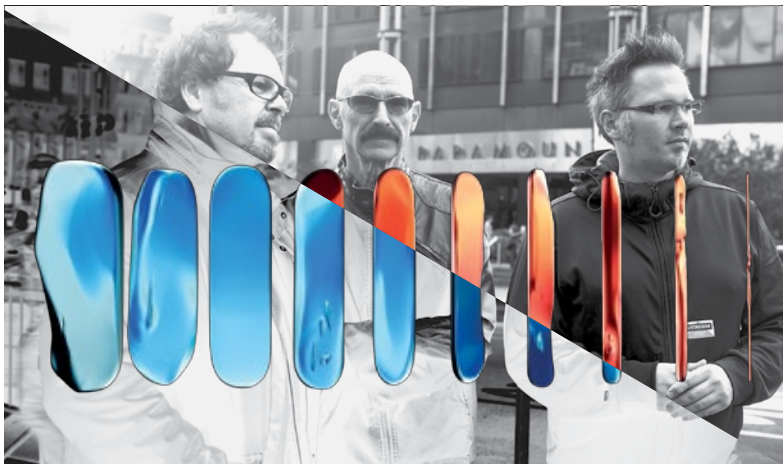
**Prague Music
Performance**
Classics Of
Experiment

**Prague Music
Performance**
Classics Of
Experiment

rezervace: info@pmpif.org
www.pmpif.org

STICKMEN

13/03/2018
20H00

Lucerna

Tickets: GoOut / Lucerna
Lucerna Music Bar
Štěpánská 61, Praha 1

13/03/2018
20H00

Lucerna

Tickets: GoOut / Lucerna
Lucerna Music Bar
Štěpánská 61, Praha 1

13/03/2018
20H00

Lucerna

Tickets: GoOut / Lucerna
Lucerna Music Bar
Štěpánská 61, Praha 1

13/03/2018
20H00

Lucerna

Tickets: GoOut / Lucerna
Lucerna Music Bar
Štěpánská 61, Praha 1

13/03/2018
20H00

Lucerna

Tickets: GoOut / Lucerna
Lucerna Music Bar
Štěpánská 61, Praha 1

13/03/2018
20H00

Lucerna

Tickets: GoOut / Lucerna
Lucerna Music Bar
Štěpánská 61, Praha 1

13/03/2018
20H00

Lucerna

Tickets: GoOut / Lucerna
Lucerna Music Bar
Štěpánská 61, Praha 1

13/03/2018
20H00

Lucerna

Tickets: GoOut / Lucerna
Lucerna Music Bar
Štěpánská 61, Praha 1

Stick Men is a progressive rock band founded in 2007 by drummer Pat Mastelotto and Stickists Tony Levin and Michael Bernier. Since 2010, the lineup stabilized around Mastelotto, Levin and Markus Reuter. The band was formed as a vehicle for progressive rock music performed almost exclusively with Sticks and drums. Origin: Boston, Massachusetts, US
pmpif 001 Performance beta 5

**Divadlo
Archa**

Na Poříčí 26, 110 00 Praha 1

12 / 02
2018

OMEZENÁ KAPACITA

HLEDIŠTĚ K SEZENÍ

MICHAEL GIRA

SWANS ARE NOW DEAD AGAIN

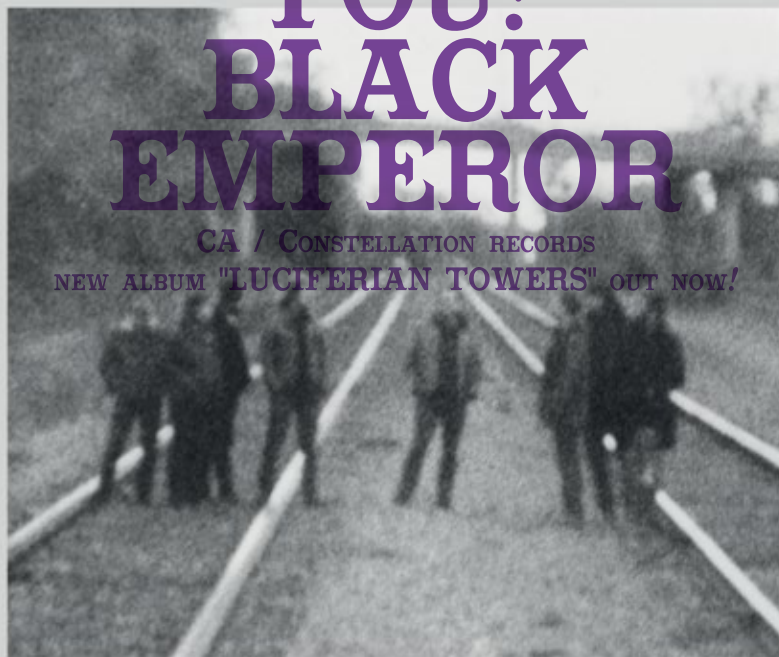
PŘEDPRODEJ: Divadlo Archa, GoOut, Tickepro, Ticketportal...

Divadlo Archa, o.p.s. je podporováno grantem hlavního města Prahy pro rok 2018 ve výši 22 400 000Kč.

Divadlo
Archa

GODSPEED YOU! BLACK EMPEROR

CA / CONSTELLATION RECORDS
NEW ALBUM "LUCIFERIAN TOWERS" OUT NOW!

19. dubna 2018
praha divadlo archa

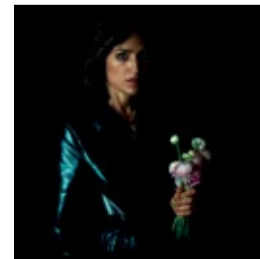
[PIAS] UVÁDÍ
THE HEARTBEAT OF INDEPENDENT MUSIC

Kyle Craft
"Full Circle Nightmare"
02.02.2018

Ezra Furman
"Transangelic Exodus"
09.02.2018

Joan As Police Woman
"Damned Devotion"
09.02.2018

Geowulf
"Great Big Blue"
16.02.2018

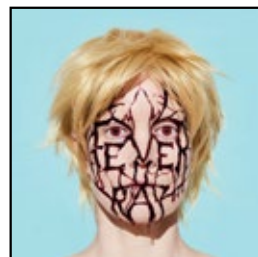
POLIÇA & stargaze
"Music For The Long Emergency"
16.02.2018

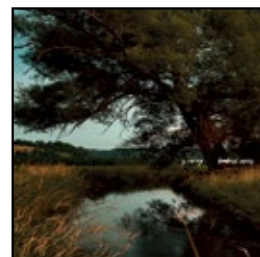
Loma
"Loma"
16.02.2018

The Orielles
"Silver Dollar Moment"
16.02.2018

Fever Ray
"Plunge"
23.02.2018

S. Carey
"Hundred Acres"
23.02.2018

JIŽ V PRODEJI VE VŠECH
DOBRÝCH OBCHODECH

DAY AFTER
www.dayafter.cz

MYSTIC
PRODUCTION
www.mysticproduction.cz

(USA)

**DONNY
MCCASLIN**

PAVEL WLOSOK TRIO + RICK MARGITZA

15. BŘEZNA
SONO CENTRUM

**JAZZ
FEST
BRNO**
INTERNATIONAL
JAZZ FESTIVAL
1. 2. – 10. 5.
2018

VSTUPENKY NA
WWW.JAZZFESTBRNO.CZ
A V BĚŽNÝCH PŘEDPRODEJÍCH

generální partner

DRFG
Investiční skupina

hlavní partner

ČESKÁ
spořitelna

generální mediální partner

Č
Česká televize

pestrá mozaika inspirací

PAF – PŘEHLÍDKA FILMOVÉ ANIMACE A SOUČASNÉHO UMĚNÍ

7. – 10. 12. 2017 OLOMOUC

TEXT VERONIKA HAVLOVÁ

FOTO MARCEL SKÝBA

Olomouc je městem malebných zákoutí a historických památek. Přesto není žádným turistickým skanzenem, vyhlášená je také nemalým prostorem, který poskytuje současnému umění. Pravým pozeňláním je pro zdejší kulturní život budova Jezuitského konviktu, v níž sídlí Umělecké centrum Univerzity Palackého. Konvikt je díky velkorysému zázemí a poloze ideální pro pořádání festivalů, z nichž nejvýznamnější jsou Academia Film Olomouc, festival soudobé a experimentální hudby MusicOlomouc nebo prosincový PAF, Přehlídka filmové animace a současného umění. Z akce původně věnované animovanému filmu se postupně vyvinula jedinečná platforma pro představení nejrůznějších podob využití animace ve filmu, výtvarném umění nebo jejich reflexi mediálními teoretiky.

Krom projekcí, performancí a výstav se tak letos v programu objevily i přednášky nebo prezentace nově vydaných knih – například český překlad významné teoretické publikace Animasofie od estonského pedagoga a animátora Ülo Pikkova. Dalším významným rysem programu je zájem o nové technologie. Britský umělec a teoretik Daniel Rourke ve své prezentaci #Additivism představil nejrůznější možnosti

teoretické reflexe 3D tisku a způsoby jeho praktického využití současnými umělci. Jonáš Strouhal jako Dr. Mozek otevíral každý den svou laboratoř, v níž si zájemci mohli vyzkoušet metodu neurofeedbacku, který zpětnou vazbu využívá k aktivní tvorbě. Pokusná osoba se tedy snaží udržet pozornost, aby mohla dokončit dílo – obraz ve virtuálním prostoru.

Páteří festivalů většinou bývá soutěžní sekce, kterou na PAFu představuje blok krátkých filmů Jiné vize. Z asi stovky přihlášených vybral letos finalisty ředitel a kurátor pražského centra pro současné umění Futura Michal Novotný. Diváci mohli jednotlivá díla poznat buď v rámci instalace umístěné v atriu, kde si je mohli dávkovat v libovolném množství a pořadí: každý z nich běžel ve smyčce na jedné z desíti obrazovek nebo v tradičnějším prostředí kinosálu v jednom bloku. Druhý způsob byl sice náročnější, ale přinutil vás vidět všechna díla od začátku do konce a nabídl okamžitou možnost je mezi sebou srovnávat. Některé z nich kladly do popředí myšlenku, jiné zase poskytovaly čistě estetické potěšení. Příjemně překvapila jejich pestrost, je vidět, že současný videoart je otevřenou formou hodnou pozornosti.

Mottem a zároveň tématem letošního PAFu bylo slovo abrakadabra, odkazující k pojetí filmu jako magické záležitosti. Slovo je to jistě nosné a atraktivní, pro dramaturgii má zásadní výhodu v tom, že se pod něj vejde vlastně úplně cokoli. Ovšem pro návštěvníka to bylo spíše matoucí. Ve spojení s úžasně nepractic-

kými a nepřehlednými programovými novinami se nejhodnější metodou pro sestavení osobního programu stal víceméně náhodný výběr bloků, které zaujaly svým názvem, bizarním popisem nebo osobou účinkujícího. Což je dobrá metoda, pokud máte čas a náladu strávit čtyři dny konzumací toho, co na vás dramaturgie PAFu vypálí. A je třeba festivalovému týmu přiznat, že šlo většinou o zábavné a inspirující zážitky, vyložené zklamání jsem vlastně zažila jen u filmu Vienna Calling. Dokumentární fikce, která se přes atraktivně bizarní téma vykradače hrobů a cesty protéz skladatelů Strausse a Brahmsa do Vídně poněkud rozplizla ve své dramaturgické nevyjasněnosti.

Páteční večer zachránil navazující koncert autorů hudby k filmu, ostravského dua I Love 69 Popgejšů v klubu Vertigo. S tím souvisí další pozitivum festivalu, dokonalé využití olomouckého zázemí v podobě místních hudebních klubů a drobných galerií. Centrum tak nežije jen paralelními vánočními trhy s punčem rozjařenými návštěvníky, ale na pár dní i současným uměním. PAF nabízí jedinečnou atmosféru. Noční hovory s přáteli prosycené vůní výtečné ořechovky, s níž na festival (stejně jako na Besedu u Bigbítu) přijel brněnský Tunsgam. Testování aplikace Send Me to Heaven, kterou na festivalu v rámci přednášky Díry v matrixu představil Petr Svárovský, jejímž cílem je vyhodit svůj mobil co nejvýš. Hravost, surreálnost, pestrost a téměř nekonečná inspirace. To jsou hlavní devízy festivalu.

PifPaf!

o šibalovi a pouštním hadovi

AVISHAI COHEN TRIO (IL) + DAN BÁRTA & ROBERT

BALZAR TRIO

21. 12. 2017 FORUM KARLÍN, PRAHA

TEXT MARTIN ŘEZNÍČEK

Celoroční festival Jazz Meets World průběžně přivádí tuzemskému publiku desítky jazzových muzikantů ze všech koutů světa. Pražské vystoupení izraelského kontrabasisty a zpěváka Avishaie Cohena bylo v ročníku 2017 tím posledním – a také tím největším. Ve srovnání s ostatními umělci vystupujícími v rámci série – namátkou třeba Volosi nebo George Mraz – je totiž Cohen známější i širšímu publiku. Nejnověji se zapsal albem 1970 a také prací na soundtracku k francouzské komedii Dokud nás svatba nerozdělí.

Předskokan byl sázkou na jistotu. Dan Bárta a Robert Balzar Trio provedli publikum průřezem zpěvákovy tvorby čítající jak skladby autorské, tak standardy. A pozornost na sebe strhával především sám Bárta nejen svými typickými gesty, ale především cituplnou interpretací se špetkou šibalství. Opráv-

něného potlesku se dostalo i ostatním muzikantům, kteří většinou vytvářeli zázemí pro zpěvákův výkon, ale vystříhli i několik povedených sol.

Cohena doprovázeli dva jeho krajané: pianista Omri Mor, žánrový chameleon pohybující se mezi klasikou, arabskou hudbou i latinou, a výrazný bubeník současné izraelské hudby Noam David; oba nejenom instrumentalisté, ale i skladatelé. Pozvolné intro skladby One for Mark s postupně se přidávajícími nástroji vzalo rychle za své a při graduujícím sólu kontrabasu ve třetí skladbě Dreaming se trio dostalo do frenetického rytmu. Hbité prsty virtuózně tančící po palisandru nástroje společně s bicími odkrajovaly čas mizící v synkopách. Cohen v těchto chvílích hrál celým tělem a ovíjel se okolo kontrabasu jako pouštní had, kteroužto iluzi dokreslovaly chřestící štetce v rukou bubeníka. O chvíli později byl s ohnutým hřbetem, rukama sahajícími až ke kobylce a našpuleny rty orangutaním králem z animované adaptace Kniha džunglí. Kým byl, když skoro souložil se svým nástrojem, nevíme.

Celá část programu před přídavkem byla čistě instrumentální, zpěvu jsme se dočkali až v závěru při procítěné baladě Alfonsina y el Mar, padesát let staré argentinské salse skladatele Ariela Ramíreze. Na ní navázala další latinskoamerická předělávka Vamonos Pa'l Monte, při níž Cohen vyzýval publikum, aby se dalo do tance. A úspěšně. Po chvíli už stál na nohou celý sál – a zůstal tak až do konce koncertu. Publikum se rozdovádělo a začalo skladby narušovat nadšenými výkřiky, což by na jazzovém koncertě bylo obvykle považováno za hulvátství, v tuto chvíli však ne; a taky muzikanti si rozvolněnou atmosféru pochvalovali.

Avishai Cohen je po dědečkovi, československém emigrantovi, ze čtvrtiny Čech a Prahu dle vlastních slov miluje. Tuzemské publikum zase miluje Cohena, a ani po dvaadvacátém rande vzájemná vášně nevychládá. Zbraně, které při tom jazzman používá, jsou pořád stejné – ale stále účinné a působilivé.

Divokost a virtuozita.

lapení v časové smyčce

TATA BOJS

15. 12. 2017 DIVADLO ARCHA, PRAHA

TEXT BLUESKIN

Ve filmu Přízrak zůstává duch v podání Caseyho Afflecka uvězněný v domě, který zažívá obýval se svou přítelkyní. Postupně vyjde najevo, že čas tvoří smyčku, a duch se tak potkává nejen s těmi, kdo se na stejném místě vyskytovali v minulosti, ale nakonec i s oběma verzemi sama sebe. V podobné situaci byli i Tata Bojs během turné, na kterém se vraceli ke svému mistrovskému dílu, sedmnáct let staré desce Futuretro. Během jednoho večera měl návštěvník možnost zažít dvě různé kapely téhož jména, avšak zcela rozdílných uměleckých kvalit. Ta první patřila svého času ke špičce tuzemské alternativní scény, zatímco tvorba té druhé připomíná svou eskapistickou vyprázdňeností bezčasí normalizačního popu.

Praha byla v itineráři turné Futuretro 2017 zastoupena hned čtyřikrát – kromě dvou koncertů v Arše byly na programu ještě kluby Roxy a Palác Akropolis. Absolvoval jsem polovinu koncertů, a ani opakované setkání s dvojčednými Tata Bojs nedokázalo rozptý-

lit mé rozčarování. Kapela se za posledních deset let pohodlně usadila ve své komfortní zóně a podle všeho ji nemíní jen tak opustit. Písně, které v ní vznikají, nemají s tvorbou někdejší trojice nic společného. Po odchodu Marka Doubravy ještě chvíli doznívalo období kompozičně-aranžérské i textařské nápaditosti, které vyvrcholilo rozmáchlým koncepčním Nanoalbem. Počínaje následující deskou Kluci kde ste? vstoupili Tata Bojs do nové fáze své existence, kterou charakterizuje rozpor mezi snahou vnášet do hry čerstvost, dospělejší témata a neschopností tuto proměnu adekvátně hudebně zpracovat.

Jako by ústřední dvojice tvořená Milanem Caisem a Markem „Mardošou“ Huňátem odmítala skutečně dospět a zůstávala lapená v polosvětě mezi infantilitou a zralostí. Dlužno říct, že většinovému publiku, včetně řady návštěvníků výročních koncertů, tahle nevyhraněnost vyhovuje. Zatímco první polovina koncertu věnovaná Futuretru navazovala na zahajovací set Hm... ohňostrojem hudebních a textařských nápadů, ta druhá byla ve znamení chuťově poněkud mdlých popových jednohubek. Tata Bojs sice šlechtí, že si jsou svých omezení vědomi a sami sebe označují za „kapelu lokálního významu“, zároveň se ale

dá jen těžko zbavit dojmu, že tímhle pomrkáváním omlouvají kreativní impotenci.

Kvalitativní propad mezi oběma polovinami večera byl zjevný, a kdo odešel po přehrání Futuretra, ušetřil se zklamání. K samotným písním z přelomové desky se dá těžko říct něco nového: fungují dnes stejně jako tehdy a zdaleka to není jen kvůli otevřeným stavidlům nostalgie. Mé oči vlhly ve stejných momentech jako před sedmnácti lety – při úvodních salvách Toreadorské otázky či při dvojhlasech Caise s Klárou Nemravovou. Oproti koncertu v Akropoli jsem postrádal snad jen oblíbené akordové kolečko v závěru Prométhea. Na větší projekční ploše Divadla Archa zase ještě o něco lépe vynikly doprovodné vizuály VJe Clada, výjimečný byl i světelný design Filipa Bruthanse.

Čas je ale spíše spirála než smyčka, a zatímco já už se pohybuji na úplně jiné posluchačské orbitě, Tata Bojs opisují ten samý bludný kruh. I ten Affleckem představovaný duch ostatně dospěl k vykoupení, když si po staletích přečetl dopis od své milované.

Snad Česká pošta jednou doručí nějaký podobný dopis i kapele.

o srdci prázdným jak člun

SOVIET SOVIET (IT) + KILL YOUR BOYFRIEND (IT)

9. 12. 2017 CAFÉ V LESE, PRAHA

TEXT JAKUB PEŘINA

Některý večery jsou ke svým magickejm okamžikům asi předurčený víc než jiný. Jinak si to nejde vysvětlit, tyhle vytožený momenty, kdy si všechno sedne, si totiž nejde nijak předpřipavit; přichystat si dopředu všechno, co může takové večírek udělat z těch nezapomenutelných, prostě nestačí. Možná jsou takové večery už od pozdního odpoledne cejtít ve vzduchu, možná, že každý máme svůj počet těch příjemně zapomenutelných, kterým ty opravdu kouzelný musíme vyvážit. Nejde snad dokonce ani o to, jaká kapela vám k tomu bude hrát. Soviet Soviet je jednou z těch, co takový soundtrack dokážou bez problémů obstarat, být to asi pro nikoho není kapela, kterou už hrozně dlouhou dobu toužil vidět. Odlehčeně, celkem skočnej postpunk, podobnej Interpol z období jejich třetí desky *Our Love to Admire*. Tehdy se Interpol vyčítalo, že zpo-

povatelí, zpětně to je pořád jedna z jejich lepších desek, dokonce v rámci celého postpunkového revivalu. A vyčítat zrovna Italům, že něco dělají až moc zábavně, se přiči všem slušným kulturním stereotypům.

Sám jsem si sice nikdy nemyslel, že zrovna na postpunk by se muselo nějak rozdováděně křepčit, ty nejlepší kapely ve mně pořád vyvolávají spíš nervní škuby. Ale co. Všichni tancovali a všichni byli mladší než já. Kill Your Boyfriend mi přišli jako o něco opravdovější kapela, v tom smyslu, že tyhle kluci sice dělají něco, co už tu stokrát bylo (syntákovéj noise), ale tváří se u toho naprosto odhodlaně, jakože přesně tohle, tady a teď' je ono. Soviet Soviet oproti tomu působili občas až besídkově, úsměvy na všechny strany, radost z toho, že lidi mají radost. Jako by sami taky trochu koukali, že ty letitý triky pořád ještě fungují, z generace na další. Pamatuju si až moc příšerných kapel z půlky nultých let na to, abych byl na Soviet Soviet zbytečně přísněj

co do originality a přístupu k možnému ohýbání žánru.

Odcházel jsem ten večer ne snad vyloženě zklamaně, ale s pocitem, že kdybych zůstal v hospodě, kde jsem byl předtím, zas až tak moc by se nestalo. Nemám z toho koho vinit, možná sebe, třeba jsem nebyl dostatečně naladěnej. Ten večer se prostě nic zvláštního nestalo a nebyla to ničící chyba. Těžko ale říct, co bych tu psal, kdybych po tomhle koncertě zažil podobný ráno, jaký se mi událo o pár týdnů později. Protože hudba je právě o těchhle magických momentech, o tom, že si třeba někoho už navzdýcky spojíte s nějakou konkrétní písní, kapelou, koncertem. Protože když vám takhle jednou holka v posteli rozverně zpívá „A pak ti pláááchnu do první hospody...“, rázem děkujete za všechny ty zapomenuté večery, bez kterých by tohle nešlo. Od nezávazný zábavy k těžkému fatalismu, od italského postpunku ke Karlu Hálovi.

Nikam nevede až tak dlouhá cesta.

choose life

WOLF ALICE (UK) + PLACES

16. 1. 2018 ROXY, PRAHA

TEXT JAKUB BÉREŠ

Wolf Alice je jedna z mála současných kapel, která drží při životě značku „britská indie kytarovka“. Škatulka, která sice setrvale ztrácí na síle, ale stejně má pořád co nabídnout. Kouzlo téhle čtveřice spočívá v tom, že zní místy popově a „radio friendly“, zároveň se ale nebojí inspirací snad všemi kytarovými žánry, které v posledních čtyřiceti letech hýbaly britskou scénou. A ještě u toho vypadá, že se zrovna probudila z devadesátkového punkového večírku.

Strávit na cestě z Ostravy do Prahy místo pěti hodin devět, dá celkem zabrat. Na výkonu slezské formace Places to našťastí znát nebylo, i když se jim komplikace nevyhnuły ani na místě – zápasili se zvukem i nedostatkem času. Jejich dvacet minut slávy tak bohužel uběhlo příliš rychle, tím spíš, že se kapela po nejisté desetiminutovce sladila. Jenže než stihla dotáhnout své tažení vedené silným hlasem zpěvač-

ky, vypršel čas a namísto přídavku si jen přišli na pódium pro nástroje.

To Wolf Alice žádné problémy s technikou řešit nemuseli. Už na začátku skladbou *Heavenward* ukázali, že umí i praštit do strun, a tak rovnou a bez napínání skočili do své nejpunkovější pecky *Yuk Foo*. Během ní se zpěvačka Ellie Rowsell pořádně rozeřvala a z lehce apaticky vyhlížející umělkyně se stala energická frontwoman, která si získala na svoji stranu vyprodaný klub i bez teatrálních rockových manýr.

Asi žádné jiné současné kytarové formaci se nedaří chodit tak dobře kolem tolika kytarových žánrů, znít povědomě, ale přitom nebýt prvoplánový nebo nějaký vliv vytěžovat na úkor vlastní osobitosti. Po nejostřejší *Yuk Foo* a hospodské punkrockové vyřvávačce *You're a Germ* přišel poklidnější blok písní, během kterého se postupně rozsvěcovaly všechny diskokoule v klubu. Na shogazem nasáklou *St. Purple & Green* navázala nejpodmanivější část večera v podobě romantického žvýkačkového klišé *Don't*

Delete the Kisses a chytlavé stadiónové balady *Planet Hunter*. Pak hořkosladká melancholie *Silk*, která se táhla i druhým dílem kultovního *Trainspottingu* a jejíž refrén „*My love it kills me slowly. Slowly I could die*“ dozníval v uších ještě dlouho po koncertu společně s pokřikem basáka Thea Ellise: „*Hey Ellie, choose life!*“

V klidné poloze kapela ale nezůstala příliš dlouho a závěr znovu patřil ostrým rifům a extravagantnějším kouskům. Postpubertální vzdor reprezentoval průlomový starší singl *Moaning Lisa* Smile s nirvanovskými kytarami, rozbuškou pro pořádnou strkáníci byla ale až načechraná *Fluffy*. Danny Boyle věděl, co dělá, když si na soundtrack k *Trainspottingu* vybral i Wolf Alice.

Těžko by se v aktuální vlně ostrovních kytarovek našla lepší kapela, která zachycuje výzvy současné generace, ventiluje jejich stres a zároveň jim dává možnost se na chvíli zavřít do romantického světa.

lokály

TEXT ANDREA BODNÁROVÁ, ONDRA HELAR, RICHARD KUTĚJ, MARIE, VIKTOR PALÁK

KALLE + ARAN EPOCHAL

23. 12. 2017 ORION, TÁBOR

„Vánoce v Táboře!“ Aran Epochal doprovázel Kalle, ještě když se nejmenovali ani Verča a David, pak znovu na křtu jejich první desky. Teď je venku druhá a Aran je zase u toho. Kecy o sektě odložte v šatně – na spiklenecké pomrkávání tady sice možná narazíme, ale odkdy je na spřízněnosti něco všivého? Zvlášť když jde o svobodné nádechy v přírodě, Ribanu a cech, který objímá naprosto nezištně.

Orion je klub s výjimečným statutem – a důvody pocítíte na první sklepní nádech. Stejně jako je okamžitě jasné, že Kalle se na své druhé desce rozhodně posunuli, ale zároveň nechali netknuté to, co je jim vrozené. Na podzim Veronika vykládala, jak na koncertech pozoruje publikum – a tak jsem oplácel. Tu mrknutí na dorazivšího kamaráda, tu nesmělé poohlédnutí, kdo tady volá z publika, tu suverénní pokynutí tímž směrem. O intimitě Kalle netřeba psát, znáte ji – a právě proto si ji společně dopřáváme zas a znovu, intenzita neslábne. Táborský křest Saffron Hills byl velký (vyprodáno!) i nenápadný (každý sám za sebe) večer, pro Kalle příhodný. Tohle je kapela, kterou posouvá vzájemné porozumění, ne rozumbradové se zaručenými návody, jak prorazit (a proč vlastně?). Kalle nebojují, magická hudba to ani nedokáže – přišla by o své kouzlo. „Krásnější neznám pocit než projít nocí, když nic nehledám.“ Potulný desperát a kočovný léčitelé malých bolestí. Tichá noc. (V. P.)

ADOLPHO + SISUS RALSIS

29. 12. 2017 DRUŽSTEVNÍ KAVÁRNA INKOGNITO, PLZEŇ

Sisus Ralsis jsou pro mě premiéra, ale ne že bych nevěděla, na co jdu. Když pankáči hrajou folk, není to nikdy špatná volba. A tihle sází lepší text než druhý, v doprovodu saxofonu, bicích a kontrabasu se mísí několik žánrů dohromady. Nevím, jestli jsem na swingové tancovačce nebo na zpívané u táboráku, kavárna každopádně praská ve švech. Když nastoupí Adolpho, už se opravdu není kam vrátit.

Adolpha znám především jako exřváče z Eine Klei-ne Bang Bang nebo Positive Mind a není role, která by mu nesedla – postavte ho na divadelní prkna, dejte mu roli ve filmu, je to jedno, všechno mu padne. Nechybí charisma, nadsázka ani sebeironie. A vůbec, vlastně se ani nedivím, proč dneska tolik lidí z hardcorové scény volí i jiný způsob sebevyjádření, jako například akustickou kytaru nebo rap. Nezatrácují tím zvuk elektrických kytar, jen sahají po srozumitelnější alternativě. Nedávno jsem se setkala s označením acoustic crust a neváhala bych tohle označení použít i pro něj. A autenticitu, když jsme u toho, tu bych taky nevynechávala. Po velkém finále a lehce po desáté se opět uvolní prostor a družstevní kavárna Inkognito je zase taková, jak ji znám. (M.)

RAPTOR KOCH + SAMČO, BRAT DÁŽĎOVIEK

3. 1. 2018 ARTHOUSE, POPRAD

My skalní, co jsme ho před pár dny viděli na Orgo-night v košické v Tabačce, víme, co čekat. Zbytek zažívá překvapení, když si Raptor Koch do hudby z mobilu dozpívává i kytarová sóla. Vystoupení Karaoke Kocha skvěle doplňuje „vjing“ v podobě looppu zhlédnutého prezentačního videa ArtHouseu, jehož velkou část tvoří koncert jiného slovenského undergroundisty Dáší fon Flaši. Koncert in karaoke in koncert. Sezení na pódiu zády k publiku a čumění do země se střídá s bezstarostným šoumenstvím, Raptor ledabyly komentuje neznalost vlastních textů a několikrát se táže publika, kolik toho má ještě zahrát, když to má teda končit v deset. Charismatický antikonzert.

Po pauze na cigo a krátké recitaci poezie se program přesouvá k dalšímu účinkujícímu, kterým je Samčo, brat dážďoviek. Narodeninový dort je už taky na místě a pozvolna se začíná degustovat. Právě Samčo byl tím, kdo loni ArtHouse oficiálně otevřel, jeho účast tak byla povinná i symbolická. Dnes vystupuje v novém kouzelnickém outfitu a bačkůrkách, čímž doplňuje atmosféru magického obyváků. Publikum je potichoučku a Samčo toho využívá k douškám o ekologii a konzumní společnosti, které prokládá relevantními skladbami, více či méně improvizovanými. Mantrou večera je heslo „Milujte se a nakupujte“, původně z DIY narodeninového pozdravu.

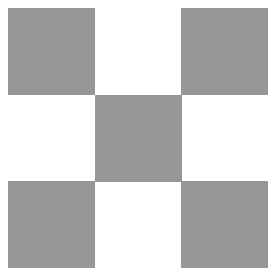
Samčova nová rekvizita, „sjetá včela“, si tentokrát zahrává sólo na kytaru, i když je po smrti. Vystoupení je méně hlučné a víc ukecané než obvykle, atmosféra prý připomíná besídku ve školce. Publikum nevyvede z rovnováhy ani performerovo házení o zem, silnější reakci vyvolá až teatrální úprk z pódia do davu se slovy: „Čo je vlastne relevantná súčasť tohto vystúpenia?“ (A. B.)

KAZEHIOTO SEKI (JP) + EMERGE (DE) + MASSOLA + ANONYMOUS PEOPLE OF THE UNIVERSE

8. 1. 2018 FIDUCIA, OSTRAVA

Laptop si někdy dokáže postavit hlavu a zvuky do kontroleru prostě posílat nebude. Z původně odlehčeně myšleného úvodního elektronického setiku Anonymous People of the Universe tak nakonec zbylo jen několik krátkých fragmentů, které dávaly tušit, že by to byla fakt sranda, což ale díky nadhledu interpreta i přítomných nakonec vlastně byla. „Massola“, nechal se slyšet hudebník, když už bylo jasné, že hrát nebude, a tak přišlo na řadu duo Massola. Bicí a saxofon začaly šlapajícími freejazzovými výboji, totální zběsilost ustupovala promyšlenému dialogu, který bicmen postupně zahušťoval hlasem hnaným přes efekt. Nejprve jako by zpíval jakýsi chorál, vše pak končilo, když se zvedl od bicích a s kolegou vedl zábavný dialog z očí do očí, saxofon a efektovaný hlas.

Němec Emerge předvedl práci se sérií prastarých krabičkových samplů. Šlo o vystoupení, které vyžadovalo absolutní ticho a soustředění. Jedině tak vynikly až primitivní zvuky, které se prolínaly, navazovaly a vytvářely atmosféru prastarého sci-fi filmu. To Japonec Kazehito Seki odstartoval svůj set vazbou z mikrofonu zkresleného efektem, který si omotal kolem krku, postupně přidal několik vlastních hlasových výbojů – a najednou byl konec. Přítomná Massola byla už ale předem domluvená, že společně vplují do dob, kdy ještě v Japonsku patřival do tamní noise/hardcoreové scény. Závěr tak patřil společnému běsu – Massola obdivující japonskou scénu a japonský vokalista, který předtím dával nepokrytě najevo, že on obdivuje Massolu. A pak došlo pivo i víno a další povedený večer v moravskoslezské metropoli byl pryč. S tím, že Ostrava patří metalu, už běžte do píše. (R. K.)

**Prague Music
Performance**
Classics Of
Experiment

rezervace: info@pmpif.org
www.pmpif.org

**Brad
Mehldau
Trio**

**Brad
Mehldau
Trio**

C45 M36 Y36 36zz vzw vvv

**Brad
Mehldau
Trio**

pdfat 003 Performance beta 5

13/5/2018
20H00

Divadlo Hybernia

Tickets: GoOut / Divadlo Hybernia
nám. Republiky 3/4, 110 00,
Nové Město, Praha

CMY

13/5/2018
20H00

Divadlo Hybernia

Tickets: GoOut / Divadlo Hybernia
nám. Republiky 3/4, 110 00,
Nové Město, Praha

CMY

CM

13/5/2018
20H00

Divadlo Hybernia

Tickets: GoOut / Divadlo Hybernia
nám. Republiky 3/4, 110 00,
Nové Město, Praha

CMY

CM

CY

13/5/2018
20H00

Divadlo Hybernia

Tickets: GoOut / Divadlo Hybernia
nám. Republiky 3/4, 110 00,
Nové Město, Praha

CMY

CM

CY

MY

JO

13/5/2018
20H00

Divadlo Hybernia

Tickets: GoOut / Divadlo Hybernia
nám. Republiky 3/4, 110 00,
Nové Město, Praha

CMY

CM

CY

MY

JO

13/5/2018
20H00

Divadlo Hybernia

Tickets: GoOut / Divadlo Hybernia
nám. Republiky 3/4, 110 00,
Nové Město, Praha

CMY

CM

CY

MY

JO

DAY AFTER

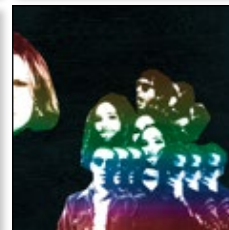
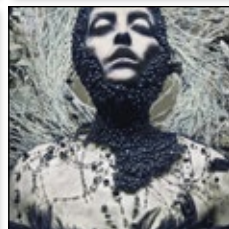
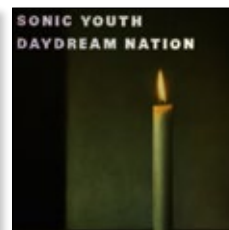
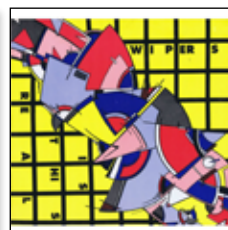
**DAY AFTER PO LETECH
S NOVÝM E-SHOPEM:**

**Přes 12,000 titulů skladem
k okamžité expedici.**

Indie / alternative / punk /
hardcore / metal / drone /
americana country / post-rock
/ ambient / rock'n'roll

Vinyl / CD / DVD / merch / knihy
máme to všechno!

www.dayafter.cz

mužné objetí

Na konci světa

režie Francis Lee, 2017

TEXT TOMÁŠ MIKLICA

HODNOCENÍ 70 %

Hned po premiéře na loňském ročníku festivalu Sundance se recenzemi začal šířit názor, že romantické drama *Na konci světa* je v podstatě britská variace na *Zkrocenou horu*. Podobně jako v tříscarovém snímku Anga Leeho se tu city derou na povrch zpod zašpiněné masky dvou tvrdých chlapů, anglického farmářského synka a rumunského imigranta, který přijíždí do Británie za prací. Ve filmu herce a debutujícího scenáristy a režiséra Francise Leeho (shoda příjmení je náhodná) ovšem kontrasty a symbolika nehrají až takovou roli jako kdysi i kovbojů Heatha Ledgera a Jakea Gyllenhaala. Přestože se z námětu vkrádají na plátno i velká témata mezigeneračního či dokonce mezinárodního pobrexitového soužití, Lee zkoumá hlavně lidské nitro. Nepátrá po přesahu, stejně jako se znužený John Saxby (Josh O'Connor) neptá po společenských změnách. Nemá proč – ta pravá otázka zní, jak být sám sebou na anglickém venkově.

Na konci světa je tudíž v mnohém romanci pro jednoho. Gheorghe (Alec Secareanu) coby atraktivní cizinec, jenž Johnovi vstoupí do života, především katalyzuje sebereflexi mladého farmáře. To u Angličana probíhá proměna vztahu k lásce a přenastavení hodnot (respektive jejich nabytí), ačkoliv na leckdy až naturalisticky podaném sblížování se samozřejmě podílejí oba dva. To jemu patří tiicho nevysloveného coming-outu a zkoumavé zraký babičky (Gemma Jones) i ochrnutého otce (Ian Hart), před nimiž si netroufá být šťastný. Z toho vyplývá, že přes stoprocentní herecké nasazení vlastně nejsou všechny postavy vykreslené stejně pečlivě a zejména Gheorghe je Johnovi poměrně jednobarevným partnerem – a jeho setkání s rasismem britské hospody pak pouhou epizodkou bez jakékoliv pointy nebo dohry. Středobodem filmu není pár, ale John. Lze to chápat jako výsledek scenáristické nezkušenosti, na druhou stranu to však znamená také neobvykle intenzivní a citlivé seznámení s emocemi osamělého yorkshirského homosexuála.

V duchu drsného farmářského života má přitom přednost efektivní před efektním. Scénář šetří

slovy, avšak díky pevné režii (na Sundance oceněné) a přesvědčivému herectví vše podstatné „sdělují“ dotyky a pohledy – ve světle ohně, kousek od ohrady pro ovce a příliš daleko od okolního světa na to, aby záleželo na něčem jiném než na rytmu oddechování toho druhého, zatímco kolem jako by stěží ubíhaly dny, natož měsíce či roky. Ostatně John Saxby má se svými zvířecky prostými touhami blíž chovanému dobytku než třeba někdejšími spolužákům ze školy, kteří odešli do měst a na univerzity.

Promyšlenou komplexnost *Zkrocené hory* zde nenajdeme, zůstalo jen to nezbytné, samotná dřeň. Běžnější festivalové konkurenci se ovšem *Na konci světa* až tak nevzdaluje. V některých scénách naopak nabízí momenty, které by nám v tradiční heterosexuální romanci přišly ohrané, klišovitý závěr nevyjímaje. Tady je však všudypřítomná mužská energie činí snesitelnými a tak nějak jinými. Díky ní ve výsledku *Na konci světa* představuje film současně intimní i syrový. Asi jako když hlavní postava kontroluje stav nenarozeného telete.

S rukou hluboko v kraví zadnici.

Odnikud

režie Fatih Akin, 2017

TEXT ONDŘEJ VOJKOVSKÝ

HODNOCENÍ 90 %

Nečekal jsem zázraky. Akinův osobitý způsob nabourávání předsudků mám rád, ale moc jsem nevěřil, že by mě jeho další „člověčinka“ mohla nějak fatálně zasáhnout. Vlastně jsem chtěl psát o soundtracku, kterým na poli filmové hudby obstojně debutoval Josh Homme z Queens of the Stone Age. Taký jsem počítal s tím, že spíš než příběh mě uhraje proměna trójské Heleny Diane Kruger ve zdrčenou matku, která se po ztrátě svých nejbližších stává váhavým andělem pomsty. Užiju se chystal, jak budu její misi neinvenčně srovnávat s výkonem Jodie Foster v dramatu Neila Jordana Mé druhé já. Jenže pak mě Fatih Akin vytáhl za dveře soudní síně, důkladně mi nafackoval chladnou rukou (ne)spravedlnosti a všechny připravené argumenty skončily v koši.

In dubio pro reo neboli V pochybnostech ve prospěch obžalovaného. Věta, za kterou se zejména v mediálně ošemetných kauzách rády schovávají soudy, když nemají kuráž na výrok o vině a trestu. Co na tom, že všechny stopy vedou k párečku nácků a jejich podomácku vyrobené výbušnině, o terorismu se v určitých souvislostech zkrátka nemluví. Tím méně v Německu, které má dodnes mindrák z nacistické minulosti a na krku palčivý problém s rasismem a přistěhovalci „neněmeckého původu“. I proto je Odnikud zdaleka nejsilnější právě ve druhé třetině, kdy režisér umně rozehrává syrové soudní drama, které bez problémů strčí do kapsy většinu adaptací románů Johna Grishama. Nešťastná hlavní hrdinka v něm poztrácí poslední zbytky iluzí a v závěru pak volí cestu, která setsakra zamává s poklidnou atmosférou malebného letoviska, na jehož pobřeží se odehrává. Její rozhodnutí nemusíte schvalovat, jen stěží k němu ale zůstanete neteční.

The Florida Project

režie Sean Baker, 2017

TEXT LUKÁŠ MASNER

HODNOCENÍ 70 %

Pro většinu dětí je Disney World místem smíchu a štěstí. Radost prožívá i šestiletá Moonee, která žije společně s matkou opodál v poněkud obskurním motelu. Pod načančanou fasádou floridského Orlanda však bují tragické životy lidí živořících na okraji společnosti. Místo na první pohled zalité sluncem a veskrze pozitivní energií, pod povrchem nádoba plná zmařených snů. Nic z toho si ještě malá Moonee neuvědomuje a prostředí motelu, posledního útočiště pro ztracené existence, vnímá jako kouzelné hřiště, každodenní střet s krutou realitou zase jako dobrodružnou hru.

Espritem dramatu režiséra Seana Bakera (Transdarrinka) jsou především autentické herecké výkony ústředních představitelů – z velké části neherců. Jejich neokoukané tváře, notná dávka spontaneity a improvizovaných dialogů vytváří harmonický celek, s nímž dokonale splyne i známá tvář herce Willema Dafoea. Čaruje také fluidní kamera, která podtrhuje dětsky nevinny a rozpustilý pohled. Zároveň velmi jemně skicuje portrét místa, kde se ona nevinost střetává se syrovou realitou v podobě násilí, prostituce i pedofilie. Pastelově barevný motel může na první pohled působit jako kouzelný hrad, ve skutečnosti však chátrá obklopen nehostinnou hradbou, již představují nekonečné dálniční obchvaty a řetězce fast foodů.

Baker je ochoten vyprávět v hypnoticky vládném tempu, bez zbytečně vyhocených dramatických scén. Tragické tóny se obejdu bez přepjatosti – slzy hrdinů jsou skutečné, stejně jako nezakryvaná radost dětských her. Škoda jen, že tento půvab vyprchá u poslední scény, kde se veškerá poezie rozplyne až v příliš konkrétních významech.

Tři billboardy kousek za Ebbingem

režie Martin McDonagh, 2017

TEXT VIKTOR PALÁK

HODNOCENÍ HODNĚ %

Ke zručným a vrstevnatým, ale ne okázale předváděným filmům dramatika s irskou krví Martina McDonagha lze přilnout okamžitě: Sedm psychopatů a zejména V Bruggách jsou plné zábavně vykreslených figur, které trousí uštěpačné průpovídky a je těžké jim nepropadnout. Žádná z jeho postav ale neoplývala takovou bohatostí jako zatvrzelá Mildred Hayesová v neprůstřelném podání Frances McDormandové.

Uplynulo více než půl roku a policie stále nevypátrala vrahu Mildrediny dcery, který dospívající dívku navíc i znásilnil – a tak se zoufalá matka rozhodne zaplatit pronájem tří billboardů a popíchnout tak místní policejní sbor, v němž se dá narazit na v jádru dobráckého šerifa i rasistického nekňubu. Westernový půdorys, který pomáhá vykreslovat i hudební doprovod (režisér se mimo jiné znovu obrací k Townesi Van Zandtovi), zde slouží jako ring pro ostré (nejen slovní) souboje, ale i jako kulisa pro příběh o ztrátách a odpouštění, v níž zůstává dost prostoru pro vteřinové gagy i velmi našponovanou atmosféru.

McDonagh je mistr skvěle vypointované slovní výměny; až by se mohlo zdát, že jsou ve své dokonalosti jaksi dopředu odušitelné. Jasná vyprofilovanost nezapomenutelných hrdinů ale ještě neznámá, že budou i setrvale čitelní – a přesně v tom spočívá síla filmu. Pašáci i hovada se dočkají relativizace, McDonagh rozehrává zábavné šarády i tlumené rozjímání o zásadních otázkách. A navíc se tak mnohdy děje v jeden moment. Nejlepší režisérův film a jeden z nejlepších snímků roku.

na rozpáleném divadelním jevišti

TÉMA BRITŠTÍ DIVADELNÍCI U FILMU

NT LIVE KOČKA NA ROZPÁLENÉ PLECHOVÉ STŘEŠE,

22. 2. 2018 KINO AERO, PRAHA

TEXT IVA PŘIVŘELOVÁ

FOTO JOHAN PERSSON

Když v roce 2000 oslňoval Sam Mendes na Oscarech jako debutant s Americkou krásou, část veřejnosti už o jeho kvalitách dávno věděla. Než se pustil do filmování, zasloužil se totiž o renomé londýnského komorního divadla Donmar a díky tamním inscenacím jako Skleněný zvěřinec a Company měl před Oscarem na policice už několik cen Olivier. Muzikál Kabaret se z Donmaru dostal až na Broadway, a tam si na něj zašel i Steven Spielberg, jehož společnost Dreamworks zrovna koupila scénář nazvaný pracovně Americká růže – a pozval mladého režiséra na oběd. Zbytek už znáte z kina. U příležitosti uvedení moderní adaptace dramatu Tennesseeho Williamse, za nímž stojí Benedict Andrews, se podívejme i na několik dalších divadelních režisérů, kterým učaroval film.

Ne každému renomovanému divadelníkovi se přirozeně podařil tak oslnivý vstup do světa, který vyžaduje jiný druh představitivosti. Když Mendesův nástupce na pozici šéfa Donmaru Michael Grandage představil předloni na Berlinale svou prvotinu Génius, většina kritiků o jeho géniu pochybovala a doporučila mu pracovat s hvězdami zase spíše na

divadle. Debut Benedicta Andrewse Una se otočil na několika festivalech s o něco příznivějším ohlaselem, možná proto, že šlo o adaptaci divadelní hry. Stát se úspěšným režisérem na jevišti i za kamerou bývá spíš výjimka, mezi něž dnes na britské scéně patří kromě Mendese snad jen Stephen Daldry (Billy Elliott, Audience). Oba na divadle začínali a nikdy ho neopustili. Mendes po zvýšení svého komerčního kreditu díky bondovkám Skyfall a Spectre, mezi nimiž trval na svém závazku zrežimovat muzikál Karlík a továrna na čokoládu, nyní opět sbírá divadelní ceny za svou čilou, dramatickou režii novinky Jeze Butterwortha Ferryman. Mimořádně úspěšná rodinná tragédie z nepokojného Severního Irska se v Londýně stále hraje, s Mendesovým jménem na plakátě.

Ze známých filmových režisérů můžete v londýnském divadle občas potkat i Joea Wrighta. Spoluautor Pokání či aktuálního churchillovského dramatu Nejtemnější hodina si loni zkoušel zcižování a videoprojekci v živé modernizaci Brechtova Života Galilea. Wright, syn divadelníků, se naopak vydal na jeviště až po úspěchu u filmu. Častější bývá opačná cesta. Dominic Cooke, jenž mistrně obnovil slávu muzikálu Follies, na podzim představil adaptaci románu Iana McEwana Na Chesilské pláži. Rupert Goold, jenž vede další uznávané malé londýnské divadlo Almeida, se ve filmu pustil do amerického příběhu True Story o vztahu vraha a novináře. Více pozornosti ovšem vzbudil, když pro televizní

kamery natočil verze vlastních inscenací Macbeth a Charles III. nebo první díl série Shakespearových historických kusů V kruhu koruny: Richard II. Také Nicholas Hytner, jenž otevřel své nové divadlo Bridge komedií Mladý Marx, zastupuje ty, které i u filmu zajímá hlavně divadlo, nejlépe to, které už znají z jeviště. V jeho případě jde nejčastěji o dílo Alana Bennetta, naposledy Dáma v dodávce, první Šílenství krále Jiřího. Oscarové nominace této adaptace Hytnera ke změně působivosti nezlákaly, asi proto, že v té době už působil jako ředitel britského Národního divadla.

Filmové verze představovaly do nedávna nejrychlejší způsob, jak divadelní kusy dostat víc do světa. Dnes tomu napomáhá projekt NT Live, i když to pod dozorem právě Hytnera v roce 2009 začalo jako doplněk snahy Národního divadla dostat svému národnímu poslání být dostupnější i jinde než v hlavním městě. Teprve kvůli zajištění finanční rentability se NT rozhodlo nabízet přenosy i do zahraničí. National Theatre je tak v současnosti víc než národní a víc než jedno divadlo, když svou značkou zastřešuje i inscenace jiných scén. Kočku na rozpálené plechové střechě produkovala nekomerční scéna Young Vic a hostilo komerční divadlo Apollo. Pokud jste už viděli Tramvaj do stanice Touha, utvrdíte se v tom, jak Benedict Andrews rozumí Williamsovi a jeho srdceryvným alkoholikům.

A už pro vás nikdy nebude jen režisér jednoho obyčejného filmu.

made in europe

DARK
TEXT VÍT KOŘÍNEK

Všichni milujeme vzrostlé borovice a Německo... Anebo ne? Seriál Dark, první evropská produkce Netflixu, je dobrou příležitostí, jak začít nebo to alespoň zkusit. Autoři Baran bo Odar (režie a scénář) a Jantje Friese (scénář) zúročili možnost uchopit formát seriálu kontinentálním způsobem. Dokázali spojit realistickou výpověď o vztazích a společnosti s vědeckofantastickými motivy, tajemnem, detektivkou i rodinnou ságou, nesnažili se objevovat Ameriku a raději se inspirovali u severské detektivky, která je také postavena na kombinování angažovaného realismu s žánrovým vyprávěním.

Seriál přeskakuje mezi různými letopočty, ale zůstává na jednom místě, v městečku Winden, které má tísnivou maloměstskou atmosféru a ještě k tomu je obklopené hlubokým lesem, pod nímž se skrývá labyrint jeskynního systému. Zmizení dvou dětí otevře traumata zakletá v minulosti, vystaví zkoušeče charakteru a mezilidské vztahy a odhalí pokrytectví a lži světa dospělých. Třiatřicet let nazpět se taky ztratil jeden chlapec, bratr Ulricha, nyní už je Ulrich dospělý, pracuje jako policista a právě jemu se ztra-

til syn. Syn ženy, se kterou má Ulrich momentálně poměr, náctiletý Jonas, se vrací do školy poté, co se několik měsíců vzpomatoval ze sebevraždy otce. Píše se rok 2019 nebo 1986...

Tak začíná cesta labyrintem mezi časy, labyrintem příběhů dospělých dětí a dětí těchto dětí. Vše se zprvu zdá nepřehledné jako nekonečně se opakující linie kmenů borovic. Záběry lesa stejně jako monumentálních chladících věží elektrárny za městem se neustále vracejí, kamera je snímá s nakažlivou fascinací, její pohled jako by byl hypnotizován deštěm nacucanou zelení a šedou oblohou. Soundtrack je plný melancholických, zamyšlených melodií a ploch, které dotvářejí atmosféru potměšitého, beznadějně neměnného prostoru, temnotu Bena Frosta umocňuje hudba Fever Ray či Mimi Page. Při cestách do minulosti není možné pominout hity osmdesátých let, ale děje se tak bez samoúčelného vzbuzování nostalgie. Text hitu Irgendwie, irgendwo, irgendwann (Nějak, někde, někdy) od Neny dostává díky seriálu nový význam a hlas Blixy Bargelda vpadne do děje zcela nečekaně a udeří hluboko u srdce.

Casting typově odlišných herců a výprava s citem pro detail pomáhají diváka nenásilně orientovat

v čase a prostoru. Tak si vyprávění šetří dech a může bez námahy přebíhat mezi časovými rovinami beze ztráty tempa; to vzrůstá, jak přirozeně přibývají další časové roviny a další příběhy jednotlivých postav. Jako na dlani se postupně formuje spletitý celek a my můžeme zakusit opojný pocit vítězství nad lineárním časem a vychutnávat zprvu pozvolnou akceleraci vyprávění. Naplní se úvodní Einsteinův citát, že lineární čas je pouhou iluzí, které se tvrdohlavě držíme. Nemusíme se přitom bát, že nám něco unikne, když se do vypjatých rodinných vztahů zamotají paradoxy cestování v čase. V tom ohledu je seriál v dobrém slova smyslu přístupný, zároveň neslevuje ze složitosti konceptu a ani nic nepřibarvuje na růžovo. Je přemýšlivý a vedle silné atmosféry tvořené hudbou a vizuálními prostředky si potrpí na různé vyprávěcí ozdoby a analogie mezi motivy, což mu ještě dodává na plnosti.

Autoři vytvořili víc než jen životný fikční svět. Po vizuální stránce má Dark jednotu, propracovanost a intenzitu hudebního videoklipu s celkem složitým příběhem, který podává skvělý vypravěč. Pokud nesnášíte němčinu, borovice nebo pohled na trpící pubertáky, zkuste odpor překonat, stojí to za to.

Nás ostatní němčina a borovice osvěží a zmatky mladých dojmou.

exkrementální vize života podle irvina welshe

Irvine Welsh

Slušná jízda

Omega, 2017, překlad Jan Zasadil, 504 stran

TEXT JIŘÍ ZAHRADNICKÝ | MODERNÍ-REVUE.CZ

HODNOCENÍ 89 %

Pokud někdo Irvina Welshe po vydání rozpačitých Pohlavních životů siamských dvojčat předčasně pohřbil, měl by zpozornět. Ve Slušné jízdě se autor vrací z Ameriky zpátky do rodného Leithu k postavám známým z jeho starších knih Lepidlo a Porno. A těsně před šedesátkou srší energií a vtipem.

Z ústředních postav Trainspottingu a Heráků se v jeho nové knize mihne jen Simon Williamson zvaný Sick Boy, dříve známý také jako Šoufl nebo Šoufek. Tato nejcyntičtější postava raných Welshových románů však ve Slušné jízdě už hraje jen okrajovou roli úspěšného producenta pornofilmů. Ústřední postavou tentokrát Welsh udělal Terryho Štávu Lawsona, taxikáře a pornoherce v Sick Boyových filmech (ano, je to právě ten, který si v Porno při natáčení jednoho z prvních filmů vážně zranil svůj „nejdůležitější“ orgán). „Říkej mně Terry Štáva, že jsem kdysi dávno pracoval u těch nákladáků se štávou. Někdy Terry Péčko, že... no, s takovými detaily vás otravovat nebudu,“ představuje se Lawson. Z mužského hlediska je čtyřicátník Terry šťastlivec, protože mu příroda nejen mimořádně přála, ale má stále i neutuchající sexuální apetit. Z lékařského hlediska však trpí chorobnou závislostí na sexu, která vyžaduje léčbu. Jeho příběh je odlehčenou verzí

Caveova závisláka Zajdy Munroea, s tím rozdílem, že pro Welshe je Terryho „slabost“ pro ženy zdrojem velkého množství humorných situací.

Ve Slušné jízdě Terrymu sekundují dvě další mužské postavy – jednak z televize známý americký developer Ronnie Checker, který do Skotska přijíždí především kvůli investici do vzácné whisky, a hlavně retardovaný mladík Jonty McKay, který žije se „svou“ dívkou Jinty a živí se příležitostnými pracemi. Jonty jako Welshova nejtragičtější postava vůbec vzešel z nuzných poměrů a v dětství byl stejně jako jeho sestra zneužíván. Dnes je z něj v jádru bojácný a submisivní mladík, který nejenže překvapivě dobře rozlišuje mezi dobrem a zlem, ale – když je zahnaný do kouta nebo poníženy – dokáže se i krutě mstít. Prizmatem těchto tří velmi rozdílných postav posunuje Welsh svůj bizarní příběh, v němž pozoruhodným způsobem mísí tragiku s komikou a krutost s něhou. S Jontym souvisejí i dvě „mezni“ scény románu: zatímco v té nejnechutnější souloží s mrtvou Jinty, v té nejvtipnější se jeho tlustá matka při smutečním obřadu nemůže vejít do kremační pece. Nic hnusnějšího respektive zábavnějšího Welsh ve svých předchozích devíti románech dosud nepředvedl.

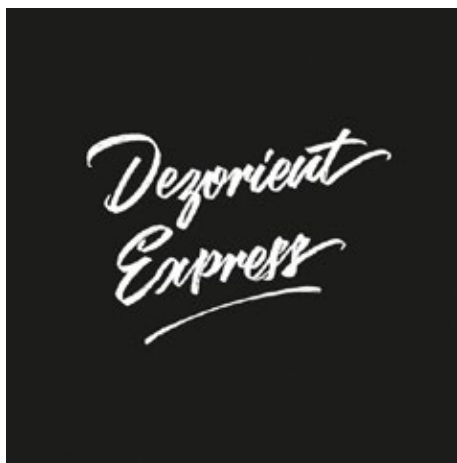
Welsh zde dává prostor k „vyjádření“ také Terryho velkému penisu, který je velmi nespokojený s tím, že Lawson na radu lékařů dočasně omezí svůj sexuální život. I když jsem skeptický k reklamním anotacím, Slušná jízda je opravdu nejzábavnější a nejopljel-

ší Welshovou knihou, jak se píše na přebalu. Je to gejzír opileckých a sexuálních gagů, slovního a situačního humoru i postřehů o životě lidí na dně společnosti. Ale pokud je Slušná jízda Welshovou nejzábavnější knihou, neznamená to zároveň, že je jeho knihou nejlepší; a už vůbec není knihou novátorskou. Autor v ní jednoduše využil motivy a kompoziční postupy, které se mu osvědčily v předchozích románech. Obscenností navazuje na Porno, krutostí a zálibou v nemocničních scénách na Noční můry s čápem marabu, rozvojením osobnosti na Špínu, tematizací obezity na Pohlavní životy siamských dvojčat. V jádru solidní překlad Jana Zasadila by si přece jen zasloužil ještě dopilovat, protože ve finální verzi zůstalo nejen několik překlepů a pravopisných chyb, ale i občasné stylistické neobratnosti. Čeština je například příliš bohatá na to, aby většina mužských protagonistů mluvila o přitažlivých ženách výhradně jako o „lasičkách“. Dělá to nejen Terry a Jonty, ale i o generaci starší Maurice, takže ve výsledku se kniha lasičkami jen hemží.

Irvine Welshovi bude příští rok šedesát, ale do starého železa rozhodně nepatří. K Leithu a starým známým postavám se nevrátil z nostalgie, ale jednoduše proto, že je to jeho životní téma. Ze Slušné jízdy číší pozitivní energie, radost z fabulace a rozjivený smysl pro černý humor.

A protože se Welsh na stará kolena psaním dobře baví, jedno je jisté: syrový, krutý a nelítostný Trainspotting se už nebude opakovat.

Adam Perníkář
Dezorient Express

Grada Publishing, 2017, 224 stran

TEXT JAKUB ŠÍMA

HODNOCENÍ 50 %

Jedna kapela, šest let, stovky koncertů a jedna kniha plná fotek. Adam Perníkář fotil Prago Union a Champion Sound po dobu jejich společné existence a objel s nimi akce od Čarodějalesu až po světové klání hiphopových tanečníků Juste Debout v Paříži. Kromě snímků a několika předmluv najdete v knize už jen dobře známé citáty veršů Prago Union, zatímco jakékoliv texty, které by dokázaly navodit atmosféru a nahodit kontext, schází.

Možnost zachytit naturalismus nekonečných koncertních turné se zde přímo nabízí a některým snímkům se to také daří – ale bohužel právě jen některým. Dokumentární snímání na černobílý film je metodou, která dokáže znásobit syrovost okamžiku a tím odhalit momenty, které jsou v danou chvíli nepostřehnutelné. A právě objevování nezjevného, zachycování příliš prchavých nebo netušených momentů dává dokumentární fotografii smysl. Dezorient Express mnoho takového neskýtá.

Všednost a obyčejnost k nekonečným tour po českých kulturácích nepochybně patří, ale jen z mála, které fotografie dokáže dýchnout atmosféra místa nebo okamžiku. Nejvděčnější jsou nakonec snímky zvukaře Tomáše Sochůrka za pultem v prázdných sálech, naopak na fotografiích zachycujících členy kapely ležící, spící nic netušeného nenajdete. Kniha jako celek tak bude sloužit hlavně jako rodinné album, nad kterým si všichni zúčastnění za několik let s láskou zavzpomínají. My ostatní budeme hledat důvod k listování jen těžko.

Jakuba Katalpa
Doupě

Host, 2017, 312 stran

TEXT JIŘÍ ZAHRADNICKÝ | MODERNI-REVUE.CZ

HODNOCENÍ 88 %

Do širšího povědomí se Jakuba Katalpa dostala před pěti lety románem Němci, v němž dokázala suverénním způsobem skloubit palčivé a bolestné téma s neotřelým jazykem a hlubokým ponorem do nitra postav. Čtenář, jemuž se tehdy Katalpa zaryla pod kůži, samozřejmě očekával, že autorka bude ve svých dalších prózách pokračovat osvědčeným stylem. Ta však vykročila úplně jiným směrem. Její nový román Doupě je modelovou prózou ze současnosti napsanou úsporným, strohým jazykem.

Katalpa se při psaní nechala inspirovat Fowlesovým thrillerem Sběratel, který vyšel česky poprvé v roce 1988 a vzápětí se stal jednou z kultovních překladových próz. Podobně jako Fowlesův Frederick Clegg, vybuduje Katalpina ovdovělá Květa ve své vilce na Hanspaulce sklepní doupě, do něhož lapí svého vysněného vězně. Tím však veškerá podobnost končí, protože příběh se zanedlouho začne vyvíjet neočekávaným směrem – opečovávanému pošťákovvi Ptáčkovi se sklepní život zalíbí, protože má právě rozečteno tolik knih...

Román nabízí dvě další paralelní roviny s postavami, které se také pokoušejí dostat ze svých „doupat“: slabošským ajťákem Hidekem, jenž pečuje o nevléčitelně nemocnou manželku Akiko a neví, jak z toho ven, a starou Vietnamkou Hong, která si v Praze připadá doslova jako pták v kleci. Katalpa k sobě příběhy dovede tak, aby se vzájemně dotkly; naštěstí je nenechá násilně protnout. I když oproti Němcům nedisponuje novinka takovou bezprostředností, pořádný kus života v ní přece jen zůstal. Zejména syrový příběh manželství Hidekiho a Akiko, které zle pošramotí zhoubná nemoc, je až mrazivě uvěřitelný.

Terry O'Neill, Gered Mankowitz
Rolling Stones 1963-1965: Na cestě za hvězdnou slávou

Omega, 2017, překlad Jiří Stárek, 240 stran

TEXT JIŘÍ V. MATÝSEK

HODNOCENÍ 90 %

The Rolling Stones jsou už roky nesmrtelnou jistotou, avšak neškodí si připomenout, že tomu tak nebylo vždycky. Českého překladu se teď po letech dostalo i fotografické publikaci s podtitulem Na cestě za hvězdnou slávou. Ta prostřednictvím snímků Terryho O'Neilla a Gereda Mankowicze, pozdějších hvězd hudební fotografie, dokumentuje první dva roky jejich kariéry. A funguje na výbornou nejen jako dokument o kapele v rozpuku, ale i jako výpověď o době, která je počátkem pro rock jako takový.

Terry O'Neill na svých fotografiích zastihuje mladé muzikanty většinou v civilu, v šatně, při jídle, odpoučce. Spíše menšinu tvoří fotky z koncertů – ty jsou ještě navíc z televizních vystoupení, takže focené za ideálních studiových podmínek a jako takové trochu sterilní. Opravdová hodnota se skrývá ve druhé, žel kratší části knihy, která shromažďuje fotky Gereda Mankowicze. Zde máme možnost sledovat mladou kapelu na velkém americkém turné a konečně i s pořádnými koncertními fotkami. Ty zachycují přirozené vystupování kapely před skutečným publikem, i vyrovnávání se ledva dvacetiletého Mankowicze se svěřeným úkolem. Jeho fotky srší nápady, mají atmosféru i výrazné výtvarné kvality.

Fotografie doprovází citáty aktérů a letmé, poněkud zbytečné komentáře. Zajímavější by bylo častější proložení dobovými úryvky z tisku (ty jsou všude dva), které by autentičnost obrazů podtrhlo a ukázalo i jiný pohled na vzestup kapely, než je ten citelně obdivný, který z fotek číší. To je ale jen drobná skvrnka na kráse jinak povedené publikace.

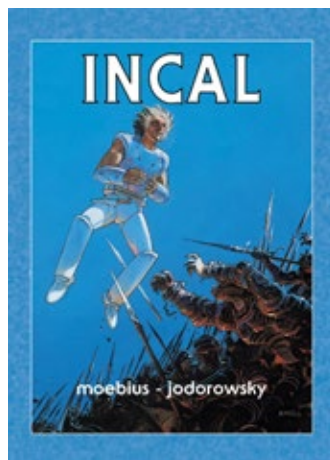

Mark Waid, James Robinson,
Gabriele Dell'Otto
Amazing Spider-Man: Rodinný podnik
Crew, 2017, překlad Jiří Pavlovský, 112 stran
TEXT MARTIN TEGEL
HODNOCENÍ 75 %

Petr Parker odjakživa věřil, že je sirotek. Když mu pod nosem zabrzdí ve sportáku mladší sestra, jeho životem v kostýmu Spider-Mana to zatřese. Přírozeň už toho zažil tolik, že jí nevěří ani nos mezi očima, ale je problém, když vám jde o život a po boku se motá někdo, před kým musíte tajit své schopnosti. Táta a máma Parkerovi byli ve svých nejlepších letech špioni, kteří těsně před smrtí na něco kapli, a to něco chce jeden z pavoukových úhlavních nepřátel Wilson Fisk. Sourozenecké duo tak chtě nechtě navazuje na poslední misi svých rodičů.

Rodinný podnik představuje poměrně klasický příběh a momentů, kdy by mohl nadchnout, je zde pomálu. Špionážní rovina o rodičích Petra Parkera nemá obvyklý tah, na druhou stranu umně pracuje s tajemnem. Scenárista Mark Waid zodpovědný například za temné Království tvé tentokrát nenabízí převratný konflikt jako spíše decentní detektivku, kde se odkrývají zajímavé (místy poněkud za vlasy přitažené) dějové kličky. Hřištěm navíc není pouze New York, ale i Monako, potažmo Káhira. Prim zde ale hraje fantastická kresba Gabriela Dell'Otta, Spidey nikdy nevypadal lépe.

Experimentální mainstreamové komiksy na českém trhu citelně chybí (kdy vyjde Kotův The Winter Soldier?), odvážná kresba v běžném příběhu „pouze“ doplňující kánon je v dnešní době nezvyklá, zároveň ale velmi osvěžující. Rodinný podnik je díky tomu cenným artiklem, který stojí na vlastních nohách a zároveň zapadá do celkového profilu jedné z nejoblíbenějších komiksových postav. Jde o ideální startovací komiks pro člověka, který zná Spider-Mana z televizního seriálu nebo z kina, a zároveň funguje i pro toho, kdo má načteno z minulých komiksů.

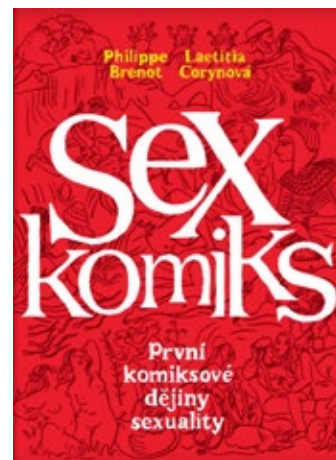

Alejandro Jodorowsky, Moebius
Incal
Crew, 2017, překlad Richard Podaný, 306 stran
TEXT MARTIN ŠINKOVSKÝ
HODNOCENÍ 100 %

Osmdesátá léta minulého století byla pro světový komiks revoluční, vznikla díla, která rozmetala dosavadní vnímání mainstreamového komiksu. Ten díky Návratu temného rytíře, Strážcům či sáze o Bažináčovi přestal být primitivním barevným čtivem pro děti a zastydle pubertáky a poskočil na poličku k seriózním žánrům.

Do této skupiny zlomových děl patří i Incal chilského scenáristy Alejandra Jodorowského a francouzského kreslíře Jeana Girauda, kterého zná celý komiksový svět pod pseudonymem Moebius. Šestidílné dystopické dílo vycházelo v letech 1981 až 1988 a Jodorowsky s Moebiem v něm nabídli příběh, který začíná jako jednoduchá detektivka, jež se záhy rozvine do metafyzických poloh. Hlavní hrdina John Difoel, detektiv třídy R (tedy prostáček), se společně se svým betonovým rackem Deepoem zaplete do elementárního boje dobra se zlem.

Moebius zde naplno ukázal svůj nezaměnitelný výtvarný styl spojený s bezbřehou imaginací, ať už jde o velké celky obřích měst či detaily jednotlivých postav. Fantasticky pracuje s barvami i geometrickými obrazy, každá stránka nabízí podívanou, nad kterou bez problémů strávíte mnoho minut. Moebius navíc skvěle pochopil Jodorowského záměry a dal jeho scénáři podobu podtrhující žánr, který bychom mohli definovat jako filozofickou grotesku. Incal je výjimečným dílem, patří do špičky historie světového komiksu – na rozdíl od výše zmíněných ale tolik neřeší stav soudobé společnosti a nabízí spíše psychodelický výlet do metafyzických sfér.

Philippe Brenot, Laetitia Corynová
Sexkomiks: První komiksové dějiny sexuality
Paseka, 2017, překlad Michala Marková, 206 stran
TEXT KATEŘINA CUMLÍN
HODNOCENÍ 77 %

„Sexkomiks nám ukázal, že pokud jde o sexualitu, jsou dějiny kontinuální řadou předpisů a výčitek.“ A takhle chytrá je kniha francouzského psychiatra, sexuologa a nakladatele a francouzské kreslířky a ilustrátorky celá. Jistě, dvě stovky stránek nejsou mnoho na to, abyste vystihli podstatu dějin čehokoliv od pravěku po současnost, abyste protnuli mytologii, náboženství, politiku i umění a sledovali přístupy k nejrůznějším tabu, k genderu, k proměně, k perversu a slasti, abyste ustáli přerod ukojení potřeby v lidský cit. A schopnost erudované a zároveň vtipné zkratky je v tomto případě tím nejpodstatnějším. Je jí dosaženo chytrým figlem, totiž dvojí vyprávěcí perspektivou: objektivní, výkladový voice-over podrývají kreslené výjevy. A je jí dosaženo i nenáročnou, lehkou kresbou „pro děti a mládež“, když ta i způsob vyprávění nenásilně evokují animované Stvoření světa Eduarda Hofmana a Jeana Effela.

Kromě toho, že je Sexkomiks nezpochybnitelný osvětový pomocník („Mami, co to znamená honit si?“), nabízí otevřený pohled na něco, co se mylně pokládá za zcela otabuizované. Ano, shrnující slovníček na konci, kde jako by autorům nestačily stripy a museli ještě na několika stránkách dořít to, co nezaznělo nebo nezaznělo dostatečně prvoplánově, bude pro někoho zbytečný, navíc místy sklouzává ke snadným hodnocením (porno je špatné). Ale celé dějiny končí blaženě, svým způsobem jako chvála samohany. A to je krásné. Tím spíš, že závěrečný obrazek ukázející se dívky má svou nevinnou, zvláště bukolickou atmosférou blízko ke kresbám Craiga Thompsona (Pod dekou, Habibi), který ví o prolínání sexu a víry velmi hodně.

je sexy a nebojí se tuto zbraň použít!

Jean-Claude Forest

Barbarella

Argo, 2017, překlad Richard Podaný, 168 stran

TEXT MARTIN ŠINKOVSKÝ

HODNOCENÍ 100 %

Je to už více než padesát let, co dal Jean-Claude Forest světu popkulturní ikonu, sexuální bohyni a komiksovou hrdinku Barbarellu. Nebyl to dar ledajaký, s odstupem času můžeme definitivně konstatovat, že šlo o čin revoluční. Psal se rok 1962 a Forest dostal úkol, aby nakreslil sci-fi komiks s ženskou obdobou Tarzana. Neměl žádná omezení, mohl si vytvořit, jakou postavu chtěl, a vyprávět příběhy, které chtěl. Místo Tazelly Forest představil komiksovou krásku, jejíž podoba nepokrytě vycházela z Brigitte Bardotové.

Z Barbarellou se stal hit – aby ne, když svůdná dívka používala své tělo jako zbraň či argument a i sebe-tenčí kousky oblečení ji často tížily jako středověké brnění. V roce 1966 ji opěvoval Serge Gainsbourg v písni Qui Est In, Qui Est Out a o dva roky později způsobil nejen ve světě stříbrného plátna skandál snímek Barbarella, ve kterém titulní postavu ztvárnila Jane Fandová. A po všech těch desetiletích se původních černobílých komiksů dočkali i čeští čtenáři, když Argo vydalo svazek obsahující první album z šedesátých let i ucelený příběh Minutožroutův hněv z roku 1974.

První část je složená z komiksů, které vycházely časopisecky (vždy po osmi stranách) a příběhově jde o hodně zblbsilý mix fantastických postav, planet, strojů. Barbarella putuje mezi planetami i skrz ně, potkává různé osoby, pomáhá jim v boji se zlem, které je často velmi nejednoznačné. Vše je prochnuto erotikou a hledáním lásky. Kromě toho, že je Barbarella svůdná a v otázce sexuality velmi otevřená (na počkání se spouští s muži i ženami), jde zároveň o silnou postavu, která své žensství používá v boji za lepší vesmír. Otázka emancipace je u ní velmi akcentovaná a v šedesátých letech minulého století výrazně rezonovala.

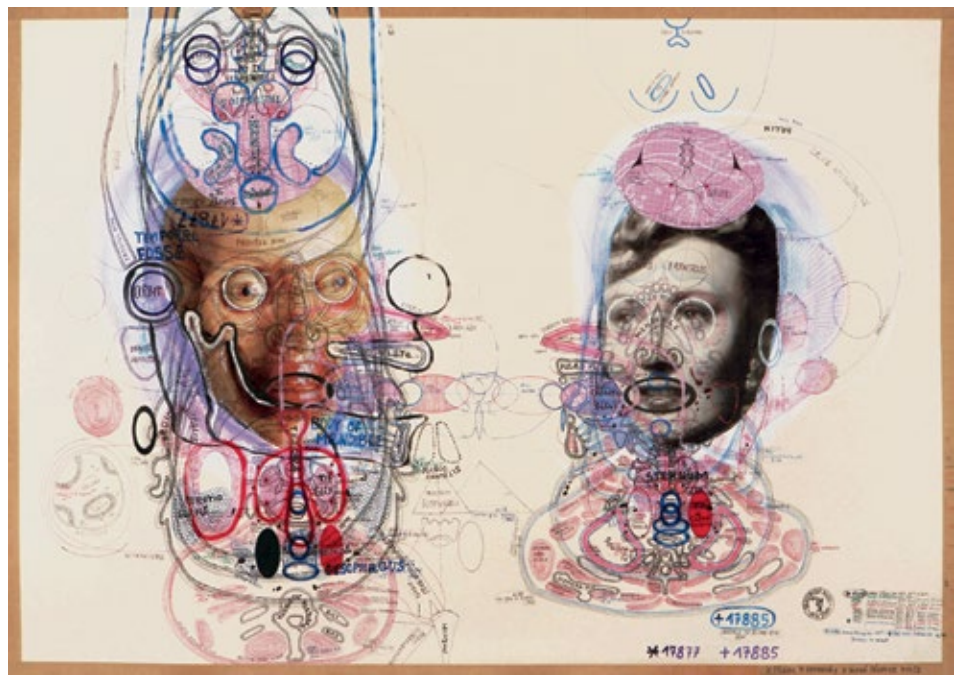
Forest velké myšlenky záměrně „shazuje“ groteskními situacemi – neúspěšná poprava Barbarellou pomocí excesivního stroje, který mučené navo- zoval jeden orgasmus za druhým, či robot, který po souloží projevuje chmury nad svými příliš mechanickými pohyby. Asi nejrozkosnější epizodou je návštěva kraje, kde jako by všichni žili na konci 19. století a největší Barbarellinou protivnicí jsou rozmazlená dvojčata, dívky, které jí dělají naschvály.

Příběhům místy škodí přílišná zkratkovitost vynucená omezeným rozsahem v časopiseckém vydání. Ta v druhé části knihy vymizela. Forest vystavěl příběh Minutožroutův hněv na časovém paradoxu, který

umí zmást sám o sobě, ani nemusí být omezený předepsaným počtem stran. Barbarella je v tomto příběhu obklopena ještě větším počtem bizarních postav (provokuje jakousi erotickou freak show) a okolnosti ji donutí pustit se do dalšího nebezpečného dobrodružství, v němž čelí nástrahám svými osvědčenými metodami.

Výtvarná stránka ani po letech neztratila nic ze své originality a řemeslné zručnosti. Forest si Barbarellu užíval, dívky jsou krásné, muži charismatičtí (nebo groteskně komičtí) a autor se často drží pravidla, že rafinovanost bývá víc vzrušující než úplná nahota. Minutožroutův hněv se ale o kousek přiklonil k určité vulgárnosti a explicitnější vyzývavosti. Na druhou stranu zase přibýly surrealistické prvky (jízda jedné Barbarellou bez hlavy na jiné, obří nahé Barbarelle). Z dnešního pohledu se může Barbarella jevit poněkud „ukecaně“ a příběhy nekonzistentně, na druhou stranu jde o komiks, který ovlivnil éru po svém vzniku jako málokterý. A to nejen v komiksu a umění obecně; Barbarella má zcela jistě zásluhy na společenské diskusi o sexualitě, emancipaci a pohybu od zkostnatělých tradic k uvolněné atmosféře následujících dekad (podobně jako třeba The Beatles).

A i když jste spíš fanoušky Stounů, Seržantu Pepřovi byste přece nic menšího než plnou palbu dát nemohli, ne?

system režné nitě

Luboš Plný je jedním z nejúspěšnějších českých umělců dneška. V loňském roce vystavoval na benátském Bienále, kde v expozici Viva Arte Viva! viselo několik jeho kreseb vedle prací Kiki Smith nebo Agnieszky Polsky. Jak se stalo, že donedávna neznámý autodidakt původem z České Lípy oslovil zahraniční kurátory natolik, že světové galerie kupují jeho díla do sbírek a je vyzýván k účasti na prestižních přehlídkách umění? Kouzlo Plného tvorby nespočívá ani tak v ní samotné, jako v mýtu, který kolem sebe a svého díla soustavně šíří. V centru současného umění Dox právě probíhá doposud nejrozsáhlejší autorova samostatná výstava u nás.

VIVA LUBOŠ PLNÝ!

CENTRUM SOUČASNÉHO UMĚNÍ DOX, PRAHA

KURÁTORKY IVANA BRÁDKOVÁ, NADIA ROVDEROVÁ,

TEREZIE ZEMÁNKOVÁ

DO 12. 3. 2018

TEXT ZUZANA KRIŠKOVÁ

FOTO NADACE DRAK – PRAHA

Plný v sobě už jako puberták cítil výtvarný talent a je třeba dodat, že právě proto nahlíží na svůj život jako na něco mimořádného, co stojí za to zaznamenat den po dni. V tomto počínání je silně přítomná narcistická obsese – vlastním tělem, biologickými pochody, erotickými fantaziemi, životem a osobní historií. Maniakální posedlost sebou samým se u Plného projevila hned zkraye výtvarného snažení. Každý den, počínaje datem narození, zdokumentoval lepenou koláží ze slov, výstřižků z novin a fotografií na způsob deníku. V této činnosti pokračuje dodnes, jen se změnila její forma. Z amatérsky působících výtvarů začal pod vlivem prodělané operace štítné žlázy používat vizualitu okoukanou z anatomických atlasů v doprovodu latinského názvosloví. Takto pojaté kresby jsou Plného vizitkou a právě ty mu přinesly světové uznání. Tři výstavní sály v Doxu jsou jimi zaplněné

– jedna jako druhá, není mezi nimi mnoho rozdílů, pokud zrovna nejste lékař a detailně nestudujete navy kostí a žláz, doplňující ten který výkres.

Kromě signifikantních kreseb je na výstavě pomocí dokumentů představen Plného životní příběh. Nebyl přijat na střední uměleckou školu a tak, v návaznosti na rodinnou tradici, začal pracovat jako nádražák. Z této etapy si dle svých slov pamatuje jen pivo, víno a kontušovku. Po prozření z alkoholového opojení se ve zralém věku přihlásil na Akademii výtvarných umění. Neúspěch u přijímaček obešel tím, že si na AVU začal přivydělávat jako model pro studenty. Po šesti letech rozjel akci, na jejímž konci mu rektor přidělil neexistující titul akademický model, kterým dodnes „štempluje“ svoje kresby. V podstatě šlo o konceptuální kousek ad absurdum a nebyl poslední. Následoval sběrný proces, při kterém dennodenně schraňoval částčky látky, která mu ulpěla v pupíku. Lehce výstřední koníček systematicky zpracoval, ostatně jako vše, co dělá. Každá částčka látky, kterou nalezl ve středu svého břicha, přesně zaevidoval. V galerii je k vidění vrchol této činnosti, objekt v plexisklové vitrině s názvem Roční sběr.

Touha po pedantské organizovanosti a záznamech běžných denních úkonů je jeho tvorbě vlastní. Každá kresba je přesně označena časem trvání jejího vzniku, názvy odvozuje z toho, kolikátý den svého života je dokončil. Veškeré jeho počínání je záměrné, nic nečiní samoúčelně, i když se ve filmu Jaroslava Brabce promítaném v galerii podivuje, že někoho můžou zajímat informace o tom, co nosil ten který den na sobě. Velkou část výstavy pak zaplňují objekty-konstrukce z domácího harampádí s erotickým podtextem a důrazem na ženské reprodukční orgány.

Všechny kresby, konceptuální projekty a montované objekty ovšem nejsou výtvary narušeného jedince, ale systematika, který cíleně buduje svoji image. Aby se odlišil od produkce vystudovaných umělců, zachází Plný často do extrémů typických spíše pro umění 60. let. Nejděsivější je v tomto směru série fotografií, na kterých je zachycen při procesu prošívání obličje režnou nití.

Plného tvorba bezesporu vybočuje z běžné produkce, není to ale dáno její výjimečnou kvalitou, jako spíše tím, jak se prezentuje sám její autor.

Automat na výstavu. Československý pavilon na Expo 67 v Montrealu

UMĚLECKOPRŮMYSLOVÉ MUZEUM,
MORAVSKÁ GALERIE V BRNĚ
KURÁTORKY DANIELA KRAMEROVÁ,
TEREZIE NEKVIDOVÁ
DO 18. 3. 2018
TEXT ZUZANA KŘÍŠKOVÁ

Po devět let starém velkolepém projektu zabývající se československou účastí na Expo 58 s názvem Bruselský sen přichází projekt neméně ambiciózní, mapující Expo 67 v Montrealu. Výstava se do Brna přesunula z chebské GAVU, kde byla uvedena k padesátiletému výročí události. Těžký úkol vystavit v omezených prostorách galerie něco, co před půl stoletím zabíralo celý pavilon, je vyřešen šalamounsky – to, co nebylo možné fyzicky ukázat, protože většina exponátů zůstala natrvalo v Kanadě, doplňuje výjimečně kvalitní katalog, který je důležitějším výstupem než výstava samotná.

Expo využívaly socialistické země k prezentaci vyspělosti východního bloku: demonstroval se národní optimismus, technické vymoženosti a také výtvarné umění. Pro samotné umělce měly světové výstavy přínos v tom, že jim umožnily alespoň částečně navázat spojení se Západem. Hlavním lákadlem pavilonu byl Kínoautomat s Miroslavem Horníčkem v roli moderátora. Interaktivita byla vlastní i další technické novince diapolyekranu, jehož modely jsou nejzajímavější částí brněnské výstavy.

Automat na výstavu je z větší části zaplněn fotografickou dokumentací tehdejšího i současného stavu pavilonu a hlavně záběrů do samotné expozice, která měla zastřešující téma Svět pro člověka. Z několika mála zachovaných výtvarných děl patří mezi nejzajímavější mobilní socha Jiřího Nováka nebo Skleněný les Reného Roubíčka. Expo 67 bylo zásadní především v tom, že měnilo přístup k vystavování směrem, který je platný dodnes. Místo dříve obvyklé přehlídky jednotlivých exponátů byla v Montrealu upřednostněna práce s pavilonem jako s celkem s důrazem na zapojení diváků. Celková atmosféra Expa 67 je pak dokreslena pomocí dobových filmových záznamů.

Český filmový plakát 1931–1948

MUZEUM HLAVNÍHO MĚSTA PRAHY
KURÁTOR JINDŘICH ČELADÍN
DO 11. 3. 2018
TEXT MICHAL PAŘÍZEK

Vlasta Burian a Aleš Cibulka. Legendární komik s nezapomenutelným knírem vévodí vizuálu výstavy a neméně pověstný moderátor pořadů pro pamětníky ji zase odstartoval. Přítomnost těchto dvou jistot dává starším a pokročilým jasně najevo, že přehlídce filmových plakátů z dob jejich mladých let nehrozí žádná nemocná vize, která tak nepříjemně poznamenala kontroverzní seriál Bohéma. První patro Muzea Hlavního města Prahy ovládly pastelové barvy a třeskuté slogany, bylo by ale chybou se domnívat, že výstava plakátů ve tvaru pověstné nudle je určena pouze seniorům.

Selekci rámuji roky 1931 a 1948, jinými slovy masový nástup zvukového filmu a úplné zestátnění československé kinematografie. Závan starých a možná naivnějších časů, který z expozice nutně vane, je ale záhy zapomenut, jejich svébytná vizuální charakteristika oslovuje i dnes a výtvarné zpracování někdejších reklamních materiálů často vyložené okouzlují. Ani nevádí, že většina vystavených děl je zpracována podle tehdy obvyklého schématu – několik tváří lemují hutné barevné plochy a tituly filmů ve výrazných fontech. Samostatnou kapitolou jsou dobové slogany, plakát na film Tarzanův útek s Johnnym Weismüllerem v hlavní roli například láká na nádherné tropické džungle nebo skvělé sportovní výkony.

Mezi více než sedmdesáti exponáty najdeme třicet originálů a také skutečně roztomilá a originální díla, například plakáty na filmy Polibek ze stadiónu nebo Nikdo nic neví. Za zcela zbytečné lze považovat několikanásobné zvětšeniny známých postav do životní velikosti, které jsou rozestaveny uprostřed expozice. Je jich moc a výstavě nic nepřinášejí. Hlavně ale zamrzí absence výraznější reflexe doby, válečné časy nebo zlomový rok 1948 by si ji jistě zasloužily. Z plakátu na snímek Boží mlýny se místo toho dozvíme, že na něj byl od půl deváté mládeži vstup zapovězen. Pomalu, ale jistě.

Paneland. Největší československý experiment

UMĚLECKOPRŮMYSLOVÉ MUZEUM,
MORAVSKÁ GALERIE V BRNĚ
KURÁTOR ROSTISLAV KORYČÁNEK
DO 18. 3. 2018
TEXT ZUZANA KŘÍŠKOVÁ
ILUSTRACE JAN ŠRÁMEK

Během uplynulých let se hojně diskutovalo o kvalitách zdejší architektury sedmé dekády. S dejvickou telefonní ústřednou a hotelem Praha to přes veškerou snahu nedopadlo dobře a obě budovy šly nemilosrdně k zemi. V atmosféře pozvolného docetování staveb, které většina pamětníků vnímá negativně (a nespravedlivě) jako symboly komunismu, se vynořilo několik výstavních projektů zabývajících se fenoménem toho, co Václav Havel nazval skepticky „králíkárnou“, tedy paneláků.

Výstava Paneland působí stejně megalomansky jako samotné sídliště. V prostorách muzea předvádí, jak vypadaly prefabrikované bytové jednotky, jak se sídliště stavěla nebo jak jsou reflektována v dílech současných umělců (Bolf, Černický). Nemůže chybět ani promítání legendárního filmu Panelstory od Věry Chytilové. Vzhledem k tomu, že u nás třetina obyvatel v těchto betonových kolosech dodnes žije, lze předpokládat, že každý někdy v takovém interiéru byl, alespoň na návštěvě: lino, jádro, šedé gumové prahy, všude stejné tapety a nábytkové stěny. Vytvořený skanzen v galerii budí dojem, jako by se jednalo o něco, co už dávno odvál čas, a proto je nutné si to radostně připomínat. Vlna retro nálady a nostalgii po starých časech vládne v bývalém východním bloku už několik let a na výstavě se odráží v nadšených výkřicích návštěvníků: „Jé, to jsme taky měli doma!“

Jako nedělní program pro celou rodinu je to dostávací a zábavné. Jestli se ale chcete dozvědět o stinných stránkách bydlení v uměle vytvořených městech – o nedostatečné infrastruktuře, nefungujících technických vymoženostech a vlastně vůbec nesmyslnosti celého plánu na hromadné bydlení, máte smůlu. Autor toho chtěl sdělit příliš mnoho, přičemž rezignoval na jakoukoliv kritiku inženýrsky řízené výstavby a vše je zde přespříliš idylické a estetické.

all exclusive #24**die welt machte mich zu einer hure, nun mache ich sie zu einem bordell**

TEXT LENKA MARIE ČAPKOVÁ

Před Vánoci mi Jakub oznámil, že se rozhodl emigrovat do Kanady. No to je skvělý nápad, miláčku, padla jsem mu kolem krku, tak já si беру auto a kocoury nafotím k adopci. Škodovkou kolem světa už beztak nemůžeš, to už jezdí někdo jiný, v Kanadě určitě padá hrozná spousta sněhu, a to bys neprojel, a hlavně jsou tam medvědi. To chce aspoň Kodiak. Jelikož už si kupuješ dům, tohle je naprostá maličkost.

Ergo, budu bez Jakuba. Ale v poslední době se jméno Jakub jaksi přežilo, bylo to úplně přejakubováno, takže to zas až tak nevdá a vznikne tu prostor pro nějaký ten nový a svěží stříbrný vítr. Třeba pro Petra. Petrové teď kolem mě nějak houstnou a já nevím, jak si to mám vyložit jinak, určitě to je nějaké znamení, kterého bych si měla začít všimnout.

A budu mít auto. Z toho jsem měla vzhledem k situaci poněkud nepochopitelnou radost, než jsem viděla reklamu na nové Audi 8 a uvědomila si, že vlastně potřebuji nové Audi 8. A rodiče mi potvrdili, že se na nový model také velmi těší. Další znamení.

Následně jsem se ve svém světónázoru utvrdila při návštěvě kamaráda, hádejte, jak se jmenuje, ano, hádáte správně, když jsem si medila v jeho velmi značkovém, velmi koženém křesle a hodnotila vánoční výzdobu a jestli mu Taťána dobře uklidila. Hned první den povánočního výprodeje jsem tak v inspiraci šáhla po Yankee Candle, která i s tím křeslem tak pěkně voněla, že ji taky potřebuju, a zjistila jsem, že stojí čtyři sta korun. Obdobně na tom byly po slevě i stojící voničky špejle na záchod.

A v tu ránu mi bylo všechno jasné a informovala jsem zúčastněné strany, že jsem ochotná ihned otehotnět. Případně včera, pokud by to mělo znamenat konkurenční výhodu.

Teď už skoro dva týdny napjatě čekám na odpověď a jsem připravená si sesynchronizovat všechny účty s menstruační aplikací. Anebo vyložila jsem si to správně, ne? Ztracený, rozervaný, potřebuju v životě nějaký cíl, jednu na výpravu na pól... To je všechno ten tajný kód, který mám jako žena v náznamech pochopit, rozlousknout a prostě konečně začít vyrábět, nebo se snad pletu?

historky z kuchyně #46
iluze a fakta

TEXT KITTCHEN

Zrovna vykládám kolegyni z vedlejší kanceláře, jak je to jenom iluze. Tady všechny ty ostatní kancelá-

ře. Všechny ty tisíce metrů optické kabelů, stovky rychlovarných konvic v kuchyňkách. Na jedné straně výhled na věčně ubíhající D1, na druhý les a vzdálený paneláky.

A všechno tohle je sen. Vždyť to vidíš sama, Evi. A ona pokyvuje hlavou. Je to tak. Ale hudba, Evo. To je něco jiného.

Vyprávěla mi totiž, že jde večer na filharmonii, která bude hrát Gershwinu, a že se na to fakt těší, protože viděla generálku a byl to jeden z jejích nejsilnějších zážitků.

Hudba, to je sice taky specifický druh iluze. Ale mnohem trvalejší. Když ji někdo hraje, tak je neskutěčně pomíjivá. A můžeš si zkusit ten zážitek schovat, ale s tím okamžikem prožitku, kdy se ti uprostřed davu najednou skoro zastaví srdce vytržením, se taková konzervička nedá srovnávat.

Ale už jen když si tady v tom montovaném überdomě nějakou svoji oblíbenou hudbu pouštíš...

... je to takovej únik z reálného světa, doplní kolegyně.

Anebo, dodávám, jelikož jsem rozjetej, ji prostě necháš tu svoji stávající realitu změnit. A to je pak skutečný kouzlo. Chápeš? Najednou ti je jasný, že všechny tyhle korporátní sny jsou papírový. A hudba je jak proud vody, kterež je nemilosrdně promáčí a odhalí jejich papírmašovou reklamní podstatu. Hudba, vlnění, frekvence... to je vesmír koneckonců. To neokecáš.

Takže, vracím se zpátky k tématu, můžeš buď hudbou změnit náladu iluze kolem sebe. Anebo, kdyby to nešlo, prostě se sebereš, dole u recepce hodíš kartičku a deš. No ne?

No jo, usměje se Eva a jde přes chodbu zpátky do své kanceláře. A já se zase vrátím k psaní. Hluboko k pracovním konzolím své iluze. Pustil bych si něco. Ale zapomněl jsem si doma sluchátka.

A to je fakt.

chlupatost #4
sea, sun and games

TEXT MARTIN E. KYŠPERSKÝ

Narodil jsem se v roce, kdy zastřelili Johna Lennona, a kus mého dětství tedy spadá do komunismu. Ještě tak tuhé, že mne například poslali z vyučování domů, abych se převlékl, protože jsem měl na tričku anglický nápis. Pamatuji si na tu chvíli. Dovedli mne na kobereček k ředitelce, která nám jindy říkala broučci a tiskla nás k sobě. Měla drdol a zvláštní nepříjemnou nasládlou vůni, z níž jsem se snažil vykrotit, když mě jednou láskově objala. Ale toho

dne byla vážná. V místnosti stál květináč s kytkou, jejíž jméno dodnes neznám. Měla však velké zelené listy, vulgárně vyplazené na celou místnost, a aby toho nebylo dost, zářila na nich rozprsklá žlutá skvrna. Taková, jakou by po sobě nechal raněný Predátor nebo radioaktivní sperma. Učitel i jeho nadřízená mne sledovali s vážnými tvářemi, jako bych tím infantilně přiblížím tričkem s obrázkem vln a surfovacího prkna zavlekl do třídy imperialistického agenta a hned za ním měl se dveřmi vřítit celý západní kapitalismus. Samozřejmě mi bylo těžko. Ostatně těžce taky visel závěs na okně, těžce trnul svojí vahou jakýsi státník na sekretářů a pod těžkým sklem stolu byla uvězněna vnučata stárnoucí ženy.

Byl jsem bez nějakého rozruchu odeslán domů, abych se převlékl. Netroufl jsem si vybodnout se na celé vyučování, ale schválně jsem šel co nejpomaleji, abych využil alespoň toho, že mám chvíli volno. Slunce svítilo a moje cesta vedla přes čtyřproudovku, pak okolo kostela, parkem se zasypanou studnou a pár ulicemi k našemu domu. Když jsem se loudavě vracel, bylo mi dáno potkat Maradonu. Tak se v naší čtvrti říkalo muži, který měl o dobrých patnáct či dvacet let více než já, ale duší byl dítě. Jeho rozum se v určitém bodě vývoje zastavil. V létě nosil tričko (nikdo ho neměl odkud vykápat, ani kdyby tam měl Ronalda Reagana nebo „I love USA!“) a v zimě vytahaný svetr. Měl strniště a křeche kudrnaté černé vlasy. Mluvil překotně, měl toho na srdci hodně. Třeba to, že mu denně volá Iveta Bartošová a říká mu, jak ho miluje. Nás kluky okolo deseti už sice pohled na holky trošku šimral, ale řešili jsme jiné věci. Trošku jsme se ho báli, přijímali ho s odstupem, nakonec však byl s námi a v tom rozbombardovaném a rozkopaném jihu Brna na nás čekal nespočet her v zablácených ulicích a zchátralých továrnách. Maradona se mu říkalo proto, že s sebou stále nosil napůl vypuštěný kopaček. Čtěl do něj a měl neuvěřitelnou kondičku. Na hodinách tělocviku se k nám přidával během zápasů a žádný učitel nikdy neprotestoval. Jednou dal dokonce tělocvikář facku chlapci, který Maradonu fauloval. Obecně byl tento snědý mučedník a jurodivce snadným terčem k ubližování. Při svém nadšení pro milovaný fotbal dokonce ještě zranitelnější než jindy.

A já tedy Maradonu potkal ten den, kdy jsem se vracel do vyučování. Stavil jsem se do samošky a koupil si ledňáka s malým obrázkem hokejisty. Jeho jsem tam potkal a tipuji, že si za mince rozházené v šustící kapse dopřál žlutou nebo červenou limonádu. Závídel jsem mu, že nemusí do té nenáviděné budovy. Potkávat starou čarodějnici a poslouchat věci, které tečou jedním uchem dovnitř a druhým ven. Že jeho život jsou ta slova, která já musel nechat doma a vyměnit za něco anonymního a poslušného. Vyšel ven, nakopl nestvůrnou silou svůj omlácený balón a rozběhl se někam za ním. A takhle z mého života zmizel. Rozumíte, já si samozřejmě nepamatuju,

kolikrát jsem ho ještě potkal a kdy naposledy, ale vzpomínáme si na takové věci? Teď, po všech těch letech, mizí jeho stopa v mé hlavě právě takhle. Když jsem se na něj po čtvrtstoletí ptal, řekla mi kamarádka, že tehdy bydlel u své babičky a už velmi dávno jej přejela tramvaj. No, tak snad je to všechno dobré, žádná bezcitná grázlik tě nefauluje a tu mičudu ti dofoukli. Nebo je to lepší, když je naplň vypuštěná? Že pak neletí tak daleko, jak by ji poslala tvoje nespoutaná energie, která tě asi i strčila pod tu železnou věc? Myslím na tebe, kámo. A Iveta už ti ani nemusí volat. Moře, slunce a hry!

kuchtička z domova #5 fever ray

TEXT CELESTÝNA PIMPINELLA

Jednou za čas se vypravím do Prahy. Na kafe a zákusek s přítelkyněmi, se kterými jsme dříve měřily chlapy nejen dlouhým pohledem, ale i dlouhými debatami o tom, jestli je možné mít s druhým pohlavím přátelský vztah bez sexu. Většinou to končilo větou: Čekám, až konečně potkám holku, která mi přinese kytku a hračku pro dospělé...

Zastavujeme kousek za Kostěnicemi, nehoda kdesi před námi. Vagonem chodí stevardka mimořádně ušlechtilých rysů, takové ženy potkávám opravdu jen jednou za čas, nehledě na virtuální procházky. Nijak dlouhé nohy, nijak velký zadek, nijak výrazná ňadra, ale všechno skloubeno do sto sedmdesáti císel téměř renesančního souladu. Delší rovné vlasy barvy zimního bukového lesa, jemně naznačené oční linky, nenápadné náušnice, živé, nikoli živelné rty, pátravý, odměřený, zvláště sošný pohled. Dostat se tak za tu její masku... Několik skočil pod vlak, stojíme. Vysvětluju si to jako znamení, zůstáváme stát takřka dvě hodiny.

Pár dní nato se ke mně domů staví ten, jehož jméno už ve snech nemám. Ochořel vírou v sebe samého a ve svůj rozum, vystačí si sám se sebou. Nikdy ho nezdržím dlouho. „Ti, kdo nejí snídaně, mají sklon častěji sahat po nezdravých svačinách, ale taky po alkoholu a cigaretách. Dosahují nižšího vzdělání a v produktivním věku si hůře shánějí práci,“ pustí mi do kuchyně několik zásadních mouder. Na snídani většinou jím to, co ostatní obědvají, vlastně mám dva obědy, protože dost vařím, po alkoholu sahám o přísně vyměřených přestávkách a cigarety jsou jen pľušnoční, pracuju z domu a vzdělání mám vysoké. Udělám čaj, sušenou mátu se smrčím medem, dáš si? „Nemáš pocit, že v západní společnosti se řeší jen mužská sexualita a lidi v ní méně píchají?“ Protože ji ovládá bílý muž? „Přesně tak!“ To je hodně hloupý názor i na tebe, přitakám odměřeně. Srkám čaj, on jako by se chtěl napít z mých očí, možná z mého mozku, jak hodně se změnil... „V tomhle domě je těžký píchat, v tomhle státě jakbysmet. Pokaždý,

když pícháme, vítězíme!“ To je nějaká metafora? ptám se. „Měla by ses více cítit jako žena!“ Mám tě hodit na nádraží?

Dobře se člověku přemítá, když jiní skáčou pod vlaky. Stevardka se jmenovala Hana, ale ten den jsem jí říkala Černá.

nahoře v labi, dole v severu lxi kiwanuka z předlic

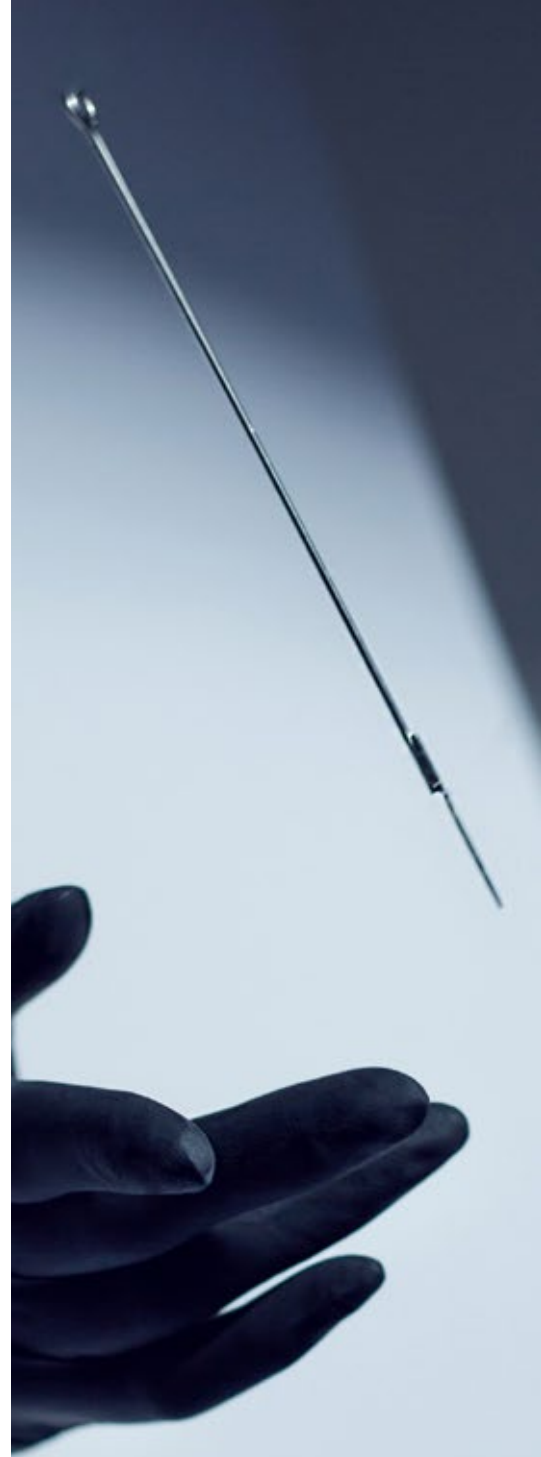
TEXT JIŘÍ IMLAUF

Skočím si do nedělní noci koupit cigarety, v hlavě mi ještě zní Kiwanukovo Cold Little Heart, Ústí je klidný a zavrtaný do sebe a do tmy, město červotoč, ulice jako při stávce popelářů, ale temnota tomuhle městu svědčí, je to jeho černej náramek, vždycky s ním vypadá líp. První dva týdny v lednu, taková prchavě zvláštní doba, čas pololetních písemek, dojíždění salátů, rozečítání knížek, první předsevzetí do nového roku berou za své, některý ještě drží, ten film se jmenuje Půlka ledna a v hlavní roli stromček u popelnic.

V neděli večer je město jak z dětského snu o prázdných ulicích a cukrárnách nebo hračkářstvích bez prodáváčů, zavřeno má už i čínský zastavárnický kousek od zastávky, u kterého se zastavím nejdřív. A tak jediná šance v těchto čtvrti je herna pod parkem s automatem na cigára. Jenže nemají na rozměnění, a tak jdu do hospody naproti, z obvyklý směsi kouře a spáleného omastku zůstává ve vzduchu jen ten omastek, žádný mince nemaj, zkusím ještě jedno místo a povede se. Jdu zase přes ten místní centrální park a zdálky slyším tenké ubřečené hlas a pak ho vidím, cikánskýho kluka s kytarou, jde a za chůze na ni hraje a zpívá něco tak smutného, že by to položilo i pivaře z hospody U Vlastence. Vybavím si trpaslíka-uvaděče z filmu Ray: „Teď mám pro vás, zlatička, něco hodně speciálního, máme tu pro vás novou krev, jo, přímo z autobusu z Floridy teď přichází Ray, neříkej mi Sugar, Robinson!“ Tenhle kluk ho nejspíš nezná, ale má k němu tak blízko, je to žalozpěv nad alimentama, dluhama, hádkou s holkou z Předlic, jejíma bokama, žízni, městem, nebo nad ničím z toho.

Závislosti maj svoje výhody, kdybych si nevypěstoval tu na kouření, nezvednu se, nejdu do tmy a neuslyším ho, ale to není všechno, vracím se do herny a filmová hudba vybydleného večera pokračuje, láduju drobný do automatu a od baru říká rozhořčeně chlapek klidnému chlápkuvi: „Měl jsi jet chebákem! Jezdim chebákem! Chebák je rychlejší!“ Zní to jak mantra, jak refrén hymny ztracených existencí, ztracených iluzí, ztraceného města.

*Měl jsi jet chebákem
nezkejsnout tady*

www.tribu.cz

klimentská 2
praha 1
nové studio:
janáčkovu nábřeží 5
praha 5

*a moje stará má dneska noční
chcíp tady pes
ale ať to má grády
jo jó johohó
ať to má grády!*

A mně vypadne žlutá krabička kamelek, jinak mi ale spadly hračky do kanálu, uletěly včely, ujel poslední chebák. Všechno je při starým, moh by to být dobrej rok.

od oka #28

TEXT DAWEK

*Ráno, večer za mrakem, abych nezpych. Algiers – The
Underside of Power*

Za námi je první kolo prezidentské volby, výsledek znáte, já zatím ne.

Vedle v pokoji křičí nový život jak o život. Dveře zadržují jen ty nejvyšší tóny a mně dál šediví vlasy, rozbíhají se kruhy pod očima a míra únavy kreslí životní prostor. Z hlavy nic kloudného neleze, všechno se točí v kruhu, aby se zachovala aspoň základní integrita. Jako první prý začínají stárnout pohlavní žlázy. Já si zase všim, že mi stárnou ruce. Je tam toho najednou nějak moc, všech těch žil a vrásek, záhybů. Na co mě nikdo nepřipravil, je míra, jakou vlastní dítě reflektuje moji smrtelnost. Je to nějak příliš blízko na to, co jsem ochoten si připustit.

Umberto Eco tvrdí, že autora od pisálka odlišuje používání tří teček uprostřed věty. Dobře, takže přestávám a začínám se konečně brát vážně. Podobně jednoduchý návod by mohl být i na rozeznání skutečného prezidenta od toho, co si na něco hraje. Nebo co něco hraje. Ale kdo dneska něco nehraje? Kecy jalový. Jeden to jen umí líp schovat než ten druhý nebo je jeho role méně čitelná. Třeba Babišova prostinká politika je v tomhle snad až roztomilá. Na blbost se imunita koupit nedá. Ale přesto mu to funguje. Bohužel.

Do politiky se nám tady nepouštěj, to je bezedná bažina.

Máme tedy tři indicie – stáří, prezident, pokrytectví... hmm, někdo ti tu leží v žaludku. Pisálku.

při čekání na čínské jídlo s sebou vi hřbety

TEXT PETR BORKOVEC

Majitelka mého oblíbeného čínského bistra se jmenuje paní Tu Pin. Paní Tu Pin má také evropské jméno Monča, které miluje a na které, jak pěkně říká, nedá dopustit. V mém oblíbeném pražském

čínském bistru, v němž dvakrát třikrát týdně čekám na jídlo a pozoruju paní Monču při vaření, mají knihovničku. Sestává z pěti knih: tři čínské v čínštině a dvou čínských v češtině. Tři čínské brožované knížky jsou romány o lásce, které paní Monča četla několikrát a ještě se k nim – odhaduju po té chvály, kterou její jinak krásná čeština skoro neunesla – ráda vrátí. Čínské tituly v českém překladu mají názvy Poslední vítání jara a Šest historií venkovského života. Jsou to, jak dobře vím, důležité a dobré knihy, přeložené skvělými sinology – ale nečetl jsem je (paní Monča mi je nabízí jen prezentně, což mě samozřejmě neomlouvá, ale napíšu to sem). Sedím v bistru, zírám na paní Monču, mám hlad a čekám na jídlo a pro sebe si bůhvíproč dokola opakuju ty dva tituly čínských knih, které neznám.

Hřbety nepřečtených knih! V mém rodném bytě jsme neměli knihovnu – nebo měli, ale takovou dekorativní, aby se neřeklo; v sektorové obývací stěně; pár knih za sklem vedle výpravných napoleonek z borského skla, broušených váz a moser dóz a misek. Moje matka pečovala o těch pár knižních hřbetů, zčásti milosrdně zakrytých voděnkou a klívií, stejným způsobem jako o sklo, otírala z nich prach, nesnášela, když se s knihami hýbalo, každý přesun ihned upozorovala a kárala (prostě se ty knihy nedaly z knihovny vzít, aniž bych nezanechal otisky prstů, na jejichž základě jsem byl okamžitě zatčen).

Ale i tak jsem tu knihovnu četl: hřbety knížek byly moje první povídky a básně. Třeba Billy Budd: nevěděl jsem vůbec, oč v knize jde, kdo to je, ale ta dvě slova (ve spojení s kotvou a lodním kýlem, které přesahovaly do hřbetu) vypadaly tak lákavě. Ten titul! To jméno! Billy Budd! – dvě „b“, podobná délka (dva údery! dvě pěsti!), v každém zdvojení hláska (Amerika, angličtina, něco báječného, čeho bylo kolem málo). Ta dvě slova se rýmují, prolínají – ale i trochu odpuzují jako magnety (Billy tak obvyklé, Budd tak podivné). Věděl jsem, co je uvnitř, aniž bych to četl – a vím to úplně stejně i dnes, protože jsem tuhle Melvillovu knihu nikdy nepřelouskal.

Jiný můj hřbetní oblíbenec byla kniha Kryštof Kolumbus – Don Quijote oceánu. Název byl psán versálkami a já netušil, že „Don Quijote“ je jméno (vyslovoval jsem to „don kvíte“), nechápal jsem úplně, jak věc souvisí s oceánem a s mořeplavcem: myslel jsem, že jde o třetí pád, že je to nějaký speciální pozdrav, něco jako „Sbohem oceánu“. Myslel si o tom asi i jiné věci a fascinovaně jsem to opakoval jako formulku, která něco způsobí: don kvíte oceánu... don kvíte oceánu...

Při troše dobré vůle bych celý tenhle sloupek mohl sestavit z názvů nečtených knih, s nimiž jsem v 70.

letech trávil svá osamělá odpoledne. Některé jsem později přečetl, jiné ne. Hřbety rodičovských (a jiných) knihoven jsou nejspíš důležité pro každého. Moje částečně slovenská žena si se zvláštní ostrostí pamatuje a pro sebe dodnes opakuje titul vzpomínek Françoise Gilotové, jejichž hřbet a tučný titul jí trochu změnil dětství. Hřbet zněl: „Žila som s Picasso“!

regres #13 stalingrad

TEXT ONDŘEJ ŠTINDL

Fakt skvělejší nápad domluvit si hraní na Silvestra, říkám si cestou v nabašený tramvaji. Dvě party, Rusové a Francouzi, hlučná konverzace a kradmý pohledy stranou, měřej se jima navzájem, vyhodnocují ten tiše vypsanej závod v odvázanosti a křeči, chtěj vyhrát. Tady se schyluje ke Slavkovu. Vystoupím ale dřív, než stihne vypuknout. V klubu srkám pivo, čeká se, až do toho sklepa někdo zabloudí, trvá to, snažím se udržet dojem, že jsem nad věcí. Občas ven na cigáro, něco se s tím městem stalo, něco je ve vzduchu. Ze všech stran doléhá ta střelba, spěchající hloučky, spěchající na všechny strany. Bezcílně a cílevědomě, oči strnule upřeny před sebe, ruce v kapsách, ramenama rozráže ten proud lidí, strkaj do sebe a spěchaj dál, aby jim to neuteklo.

Prásk. Prásk. Prásk. Ve vzduchu ten štíplavej smrad, ve vzduchu všechno možný kromě radosti. „To je jak Stalingrad,“ říkám kamarádovi. Most Legii je plnej lidí, zastavilo se to tam, zástup na chodníku vypadá z dálky tichej a černej, čeká na něco. Na povel vyrazit, rozběhnout se mezi vybuchujícíma petardama na Mamajovu mohylu, kličkovat mezi granátama, nechat se zkosit kulometem při šturmu, umřít, vstát a běžet dál, obsadit neviděnou kótu, zatancovat si tam častušku pro mrtvý, kostma si zachřestit a běžet, protože to nekončí, jsou ještě další kóty. To určitě.

Neklid, urputnej neklid, nepřestat se přesunovat, protože někde něco je, třeba to teď jenom nevidíš, ale je to tam. Prásk. Prásk. Prásk. Přijde zášleh, spojí se v něm všechny ty bezcílně vynakládaný energie. To bude blesek. Ozáří město, třeba v něm bude na zlomek vteřiny vidět, že v něm jednou něco bylo. Palba zesiluje, pak jako kdyby spustily kaťuš, Staliny varhany. Do klubu už napršelo, něco jim hraju. Na parketu osm chlapíků, dusaj a kroutěj se, co to dá, až z toho houstne vzduch a sklep je cejtit jak šatna u venkovského hřiště po fotbale. Marvin Gaye křičí Can I get a witness. Jasně, ty vždycky. Všichni jsme přece byli svědkové toho velkého vítězství. 2018.

NEXT MOON

ARCADE FIRE
GHOST OF YOU
DONNY MCCASLIN
MENT
YOUNG FATHERS
BASQUIAT
ENCHANTED LANDS
JONATHAN WILSON
ANNA VON HAUSSWOLFF
JAN ŠVANKMAJER
BABA ZULA
JARBOE
ALT-J
JOHN BRION
BABYLON BERLIN
CHARLES BURNS
MAYEN
808 STATE
CTM

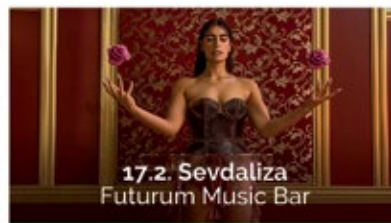

**D_SMACK_U
PROMOTION**

Předprodej na www.GoOut.cz

www.dsmacku.com facebook.com/dsmackupromotion

Výsledky celoročních hitparád Radia 1

Hitparáda Radia 1

1. **UNKLE** Looking For The Rain (ft. Mark Lanegan)
2. **CHARLOTTE GAINSBURG** Deadly Valentine
3. **GORILLAZ** Andromeda (ft. D.R.A.M.)
4. **YOUNG FATHERS** Only God Knows
5. **SLOWDIVE** Sugar For The Pill
6. **THE XX** Say Something Loving
7. **ARCADE FIRE** Everything Now
8. **NINE INCH NAILS** Dear World
9. **BECK** Dear Life
10. **ZOLA JESUS** Soak
11. **GORILLAZ** Let Me Out (ft. Mavis Staples , Pusha T)
12. **GOLDFRAPP** Anymore
13. **ARCADE FIRE** I Give You Power (ft. Mavis Staples)
14. **ZOLA JESUS** Wiseblood
15. **MANU DELAGO** Spaceful
16. **AFGHAN WHIGS** Arabian Heights
17. **FUTURE ISLANDS** Day Glow Fire
18. **ALT-J** In Cold Blood
19. **THE NATIONAL** The System Only Dreams In Total Darkness
20. **FOO FIGHTERS** The Sky Is A Neighborhood
21. **HVOB** Hands Away (ft. Winston Marshall)
22. **BJÖRK** The Gate
23. **YOUNG FATHERS** Lord
24. **THE JESUS AND MARY CHAIN** Always Sad
25. **GEORGIA** Feel It

Velká sedma

1. **PRIESSNITZ** Ponedělí
2. **KOLEKTIVNÍ HALUCINACE** Jan 69 (Ruce z popela)
3. **FUZZY2102** Fabrika
4. **ZVÍŘE JMÉNEM PODZIM** Černou
5. **KVĚTY** Byt
6. **KVĚTY** Odpočinout
7. **ZRNÍ** Jiskřící raketa TOTO
8. **KATARZIA** Nikomu nepatříš
9. **ZRNÍ** Igor Pelech
10. **NAČEVA / DJ FIVE / TENTATO** Průvan v hlavě
11. **KATARZIA** Kde sa slzy berú (ft. Juraj Benetin)
12. **MUCHA** Matka
13. **NEVER SOL** Roza
14. **KHOIBA** Stoke The Fire
15. **VYPSANÁ FIXA** Limity
16. **LANUGO** Rosetta
17. **KAPITÁN DEMO** Trendsetter (ft. ProGram, Givi Kross)
18. **VYPSANÁ FIXA** Zachytávač
19. **VLOŽTE KOČKU** Minulost
20. **DĚTI MEZI REPRÁKAMA** Zábřeh
21. **KAPITÁN DEMO** Kdo to má
22. **XAVIER BAUMAXA** Señorita Lenka (ft. Lenka Dusilová)
23. **MUCHA** Hipster
24. **ILLE** Dva kroky za tebou
25. **VYPSANÁ FIXA** Inkoustový ruce

Sestavováno na základě hlasování posluchačů Radia 1

#kabinetmuz #brnostred
 #sukova4 #counterculture
 #veganbrno #bistro
 #hatefree #punk #noise
 #muzak #electronica
 #filmuz #house #live
 #modular #diekuche
 #techno #altsounds
 #foodkabinet #imhhh
 #divadlo #feste #coffeebrno
 #arnostpivo #zrzekpivo
 #hiphop #lacoustic
 #nabrnodobry #hipstred
 #fairtrade #thehood
 #20162017 #11to05
 #prejmameinstac

KABINET
 MÚZ
 MUSIC · THEATRE · GALLERY · CAFÉ-BAR

**Klub
 FAMU**

Klub FAMU

Smetanovo nábř. 1012/2

110 00 Praha 1

www.klubfamu.cz

čt / Thr 1.2.	XYZ live session w/ Alfred Czital and Oliver Torr / ambient	concert - live electronica
pá / Fri 2.2.	Portal_002 w/ ZHA / grime, bass, techno, house	party
so / Sat 3.2.	Šárka, Eva and Niklas' Bday Bash / house, techno	party
st / Wed 7.2.	Little Friday Jam Session / fusion, jazz, groove, experiment	jam session
čt / Thr 8.2.	Tančírna #3 - DJ Ondřej Štindl / 60's - 10's City, Pudy, Přihěhy	party
pá / Fri 9.2.	Garage Rave w/ Eva Porating, DJ Tuco, ... / bass/grime	party
so / Sat 10.2.	Baro Chandel + Madhouse Express / stoner & psychedelic rock	concert - release party
st / Wed 14.2.	Little Friday Jam Session / fusion, jazz, groove, experimental	jam session
čt / Thr 15.2.	Jarda Svoboda + Holy Fanda & BeneBand / songwriter acoustic	concert
pá / Fri 16.2.	Tetris & co. w/ Raphael Kosmos, Barbora, tof, St. Daniel / house, techno, disco	party
so / Sat 17.2.	MALALATA all night / cumble, balkan, beats, tropical bass	party
st / Wed 21.2.	Little Friday Jam Session / fusion, jazz, groove, experiment	jam session
čt / Thr 22.2.	!!!Absurd disco!!! (DJ Johana & DJ Oswald) / krautrock, techno, electro, music conleftfield house	party
pá / Fri 23.2.	Whiskas #5 / house, techno, tekno, bass	party
so / Sat 24.2.	Tančírna #4 - Tea Jay Ivo & Hey Key / chuligánská tancovačka 50's + 60's	party
st / Wed 28.2.	Little Friday Jam Session / fusion, jazz, groove, experimental	jam session

DREAM JOB!

Pro pracoviště Brno hledáme na HPP

produkční – muž/žena
 asistentka/asistent produkce

Pro pracoviště Brno hledáme na VPP

DTP operátor/grafik – muž/žena

V rámci celé ČR hledáme na HPP i VPP

obchodníka – muž/žena

Veškeré informace najdete na:
www.azcd.cz/dream-job

- Pojdte s námi dávat hudbě tvar a tvář
- Pomáhejte kapelám a muzikantům se vznikem jejich díla
- Staňte se specialistou pro výrobu fyzických nosičů – CD/vinyl/kazety/USB
- Poznejte lidi z hudebního businessu

Radio Wave Live Session
22. 2. 2018 20.00
Moving Station, Plzeň
Koperníková 56

Vstup zdarma

Pink
Gloves

Radio Wave
Český rozhlas

wave.cz

ESNS

16/17/18/19 JAN 2019
GRONINGEN NL

THANK YOU!
SEE YOU AT ESNS 2019!

THE EUROPEAN MUSIC PLATFORM

EUROSONIC NOORDERSLAG IS ORGANIZED BY

IN COOPERATION WITH

STICHTING
NOORDERSLAG

HOSTED BY

DE OOSTERPOORT
GRONINGEN

MAIN SPONSORS

Creative
Europe

Žižkovská Noc

MULTIŽÁNROVÝ KLUBOVÝ FESTIVAL

22. – 24. 3. 2018

HUDBA – DIVADLO – LITERATURA

★ **TŘI DNY** ★ **DESÍTKY SCÉN** ★ **STOVKY INTERPRETŮ**

VSTUPNÉ: CELÝ FESTIVAL (ČT+PÁ+SO) 500,- / JEDNODENNÍ (ČT/PÁ/SO) 250,-

HUDBA

ZRNÍ PRAGO UNION VYPSANÁ FIXA

HENTAI CORPORATION NAČEVA + TENTATO & DJ FIVE

MYDY RABYCAD LENKA DUŠILOVÁ DOPELORD [POL]

SAMUEL KERRIDGE [UK] SUZIE STAPLETON [AUS] PUDING PANI ELVISOVEJ [SK]

BLOOD [DE] CYTOTOXIN [DE] KAPITÁN DEMO JAMES COLE MUCHA SPASM

TOTÁLNÍ NASAZENÍ VENTOLIN ROOT KALLE OPÁK DISSU PHILIP T.B.C. ILLE

GRIDE MANON MEURT HRTL GARAGE & TONY DUCHÁČEK N.V.Ú KITTCHEN & AID KID DISCOBALLS

DR. KARY GHOST OF YOU DROM JACIDOREX [BE] THE TRUTH IS OUR THERE

VOLUME PLUS COLD COLD NIGHTS CORE BELIEF THOT [BE] PACINO FALLCIE [RU] ZÁVIŠ HOPES ±0

AT BONA FIDE GENUINE JACKS [SK] SCHATTENLICHT [AT] CATASTROFY [SK] BBVB RUTKA LASKIER ADACHTA [SK]

MESSENJAH NORDRA [US] THALIDOMIDE EMPTY HALL OF FAME DJANGO S [DE] PRVNÍ HOŘE BARO CHANDEL

SCHWARZPRIOR ZEMĚŽLUČ THE CORONA LANTERN DUKLA VILLAGES [DE] NIKANDER JUST WÄR S.P.O.T.S

PLACES MAX BRAVURA [POL] ASTAROT [POL] THE SHITSTORMS [POL]

BARCODE DJS HUMAN BEHAVIOR [AT] A DALŠÍ...

DIVADLO A LITERATURA

F.E.A.R. [UK] RECYKLITERATURA IVO POSPÍŠIL TEATR BESTEMNIA [POL]

BRITISH INTERVENTION [UK] METAMORPHOSIS [US] LICK&LISTEN [DE] WALDEN [POL]

CITY PRIMEVAL [US, DE, CZ] JIŘÍ DĚDEČEK SBOR BŘEZANSKÝCH KASTRÁTŮ KVÍLENÍ 2.18

PSYCHEDELIKATESY SLAM POETRY STAND-UP COMEDY SIMONA BABČÁKOVÁ A DALŠÍ...

COVERMOON

2017

HALÓÓÓ?
LUCIE
KACROVÁ!?

PREJ
NĚKDY NĚKDE
V BŘEZNU
2018...

